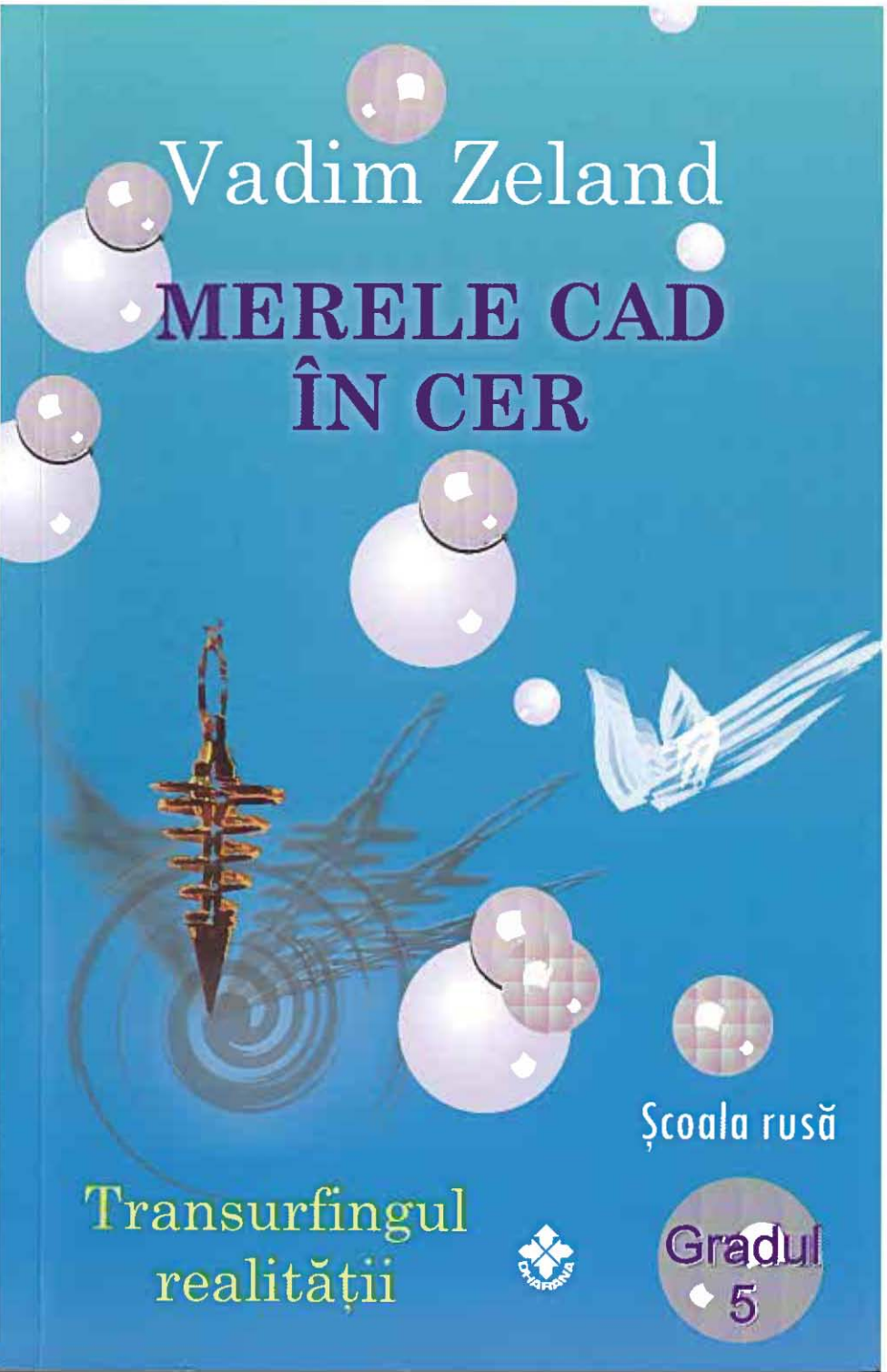
Vadim Zeland

MERELE CAD ÎN CER

Școala rusă

Transurfingul realității

Gradul 5

„Volumul V, «Merele cad în Cer», prezintă lumea exterioară ca pe o oglindă a lumii interioare și dezvăluie mecanismele de conștientizare, de înțelegere și de creație a ceea ce numim «realitatea vieții noastre de zi cu zi». Noi suntem cei care putem merge pe valuri, noi găsim aici, în cărțile lui Zeland, maniera în care putem merge pe valuri și le putem prinde pe cele mai înalte, care ne pot dărui mai multă speranță, încredere și bucurie în această viață.

Transurfing-ul realității e o... atitudine, e un fel diferit de a fi în lume, de a ne înțelege experiența și a transcende gândirea limitată și reacția automată la evenimentele și la situațiile vieții noastre."

Maria Timuc

Vadim Zeland

Transurfingul realității

Merele cad în Cer

Gradul 5

Seria Transurfingul realității:

Spațiul variantelor – Gradul 1

Murmurul stelelor dimineții – Gradul 2

Înainte spre trecut – Gradul 3

Dirijarea realității – Gradul 4

Merele cad în Cer – Gradul 5

Vadim Zeland

Transurfingul realității

MERELE CAD ÎN CER

Gradul 5

Traducere din limba rusă de
Georgeta Timcu

Editura Dharana
București

© Лисовский П. П., 2004
© Оформление. ОАО «Иадательская группа „Весь"», 2004
© 2009 Editura DHARANA

Coperta colecției: Mihai Marinescu

Editura Dharana București
Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53
Tel: 021-337 24 24
e-mail: editura@gmail.com
www.sufletdecarte.ro

„Să fii pătruns de gândul naiv
că viața îți va oferi tot ce-i mai bun"...

Cartea lui Vadim Zeland, „Merele cad în Cer", este a cincea dintr-un ciclu, care a început cu „Spațiul Variantelor" și a continuat cu „Murmurul stelelor dimineții", „Înainte spre trecut" și „Dirijarea realității". Autorul, de profesie fizician, creează – în aceste cinci cărți – o viziune originală, uneori șocantă a experienței umane, nu doar folosind termeni pe care nu i-ați auzit niciodată, dar – mai ales – prin esența teoriei sale și prin modul aproape jucăuș, simplu și frust de a explica realitatea. „Teoria pendulilor", fundamentată de Vadim Zeland în cele patru cărți ale sale, este una dintre cele mai originale teorii despre „realitatea vieții cotidiene" și, în mod straniu, despre o realitate existentă în domeniul non fizic, care ne determină, ne influențează, ne colorează experiențele interioare și pe cele exterioare. Dincolo de toate, „teoria pendulilor" are miresme optimiste, misterioase, dar și revelatoare: pendulii, structuri informaționale care viețuiesc în plan non fizic, sunt hrăniți de mințile oamenilor. Gândurile noastre hrănesc aceste „entități" așa încât putem deveni captivi sau ne putem elibera, accesând în Spațiul Variantelor intuiția, viziunea, inspirația și capacitatea de a crea noul. Cred că însăși „teoria

pendulilor" este o demonstrație uluitoare a capacității autorului de a se fi eliberat de pendulii distructivi și de a pătrunde departe, în acel minunat spațiu non fizic, în care sunt disponibile ideile geniale. Cele cinci cărți ale lui Vadim Zeland ne învață pas cu pas cum să ne eliberăm de sub tutela structurilor informaționale distructive, care populează experiența umană, și să accesăm lumea ideilor și universul plin de grație și de forță, accesibil oricui înțelege că gândirea este cheia care descuie ușile cerului. Asimilând corect teoria lui Zeland și practicând-o, avem șansa să observăm că ne putem controla realitatea, nu acționând asupra lumii exterioare, așa cum ne-am obișnuit, nu așteptând ca lumea exterioară să se schimbe, ci acționând corect asupra lumii noastre interioare, în mod special asupra gândurilor noastre și a atitudinii pe care o alegem în fața evenimentelor de viață. Atrag atenția în mod special asupra volumului I al seriei lui Vadim Zeland, al cărui conținut este simplu, viu și relevant pentru cunoașterea lumii interioare a ființei și care dezvăluie maniera simplă în care putem acționa pentru a ne elibera de strânsorile emoționale și mentale în care picăm prin anumite alegeri ale noastre.

Volumul V, „Merele cad în Cer", prezintă lumea exterioară ca pe o oglindă a lumii interioare și dezvăluie mecanismele de conștientizare, de înțelegere și de creație a ceea ce numim „realitatea vieții noastre de zi cu zi". Noi suntem cei care putem merge pe valuri, noi găsim aici, în cărțile lui Zeland, maniera în care putem merge

pe valuri și le putem prinde pe cele mai înalte, care ne pot dărui mai multă speranță, încredere și bucurie în această viață. *Transurfing*-ul realității e o... atitudine, e un fel diferit de a fi în lume, de a ne înțelege experiența și a transcende gândirea limitată și reacția automată la evenimentele și la situațiile vieții noastre. Zeland nu face referiri la biologia umană în această teorie a sa, însă insistă permanent asupra „biologiei non fizice", a lumii pe care n-o vedem, dar ne determină viețile, a puterii noastre de a controla și a înțelege lumea informațională, lumea în care se ascund cauzele problemelor, a reușitelor, a eșecurilor, a relațiilor frumoase sau a celor distructive. „Dacă așteptările tale sunt pesimiste și pline de îndoieli, categoric ele se vor adeveri. Și dacă aștepți o întâlnire și te gândești că persoanele vor fi antipatice, presimțirile tale se vor adeveri din nou. În schimb, dacă ești pătruns de gândul naiv că viața îți va oferi tot ce este mai bun, iarăși – nu se știe de ce – așa va fi", scrie Vadim Zeland. De fapt, el știe de ce va fi așa și dezvăluie misterele acestui „de ce" în a sa fantastică teorie a pendulilor. De fapt, Zeland ne spune și „de ce", și cum să facem pentru a schimba realitatea care ne macină și ne face adesea să credem că lumea e făcută de un fel de magician negru. Magicianul alb e și el pe aici, și despre el ne vorbește Zeland în cărțile sale. Noi suntem forța suverană a propriei vieți, a propriei experiențe, noi comandăm ce vrem și aceasta este o viziune optimistă, care ne arată că nu suntem ca niște bărcuțe pe valuri în

vieţile noastre, ci doar fiinţe care nu cunosc, încă, mecanismul propriei puteri. Citindu-l pe Zeland vom descoperi că putem mai mult, mai bine, că avem acces la lumină şi la fericire, că putem schimba realitatea nefericită cu una fericită, asumând puterea de a ne fi creat singuri lumea pe care o atragem în jurul nostru. Zeland scrie frumos, uşor, simplu, prezintă termeni pe care nu i-aţi citit la nici un alt autor vreodată şi concepte absolut surprinzătoare, semn că accesul său personal în Spaţiul Variantelor este o realitate. Şi noi putem intra pe uşile acelui spaţiu, şi noi putem gândi diferit şi ne putem schimba vieţile, iar din cărţile lui Zeland înţelegem ce avem de făcut în acest sens. Faptul că putem face ceva şi putem schimba ceea ce nu funcţionează în experienţa vieţii noastre este, poate, cel mai mare şi mai frumos dintre mesajele pe care le primim, citindu-l pe Vadim Zeland. „Să fii pătruns de gândul naiv că viaţa îţi va oferi tot ce-i mai bun" – cum spune autorul – înseamnă să crezi şi să primeşti, în cele din urmă, tot ce-i mai bun. Aceasta este atitudinea esenţială a fiinţei care îşi cunoaşte puterea şi are încredere deplină în puterea ascunsă a acestui miraculos univers, în care, pentru o vreme, mergem şi noi pe valuri şi, culmea, păstrând cheia înţelegerii propriei noastre minţi, le putem prinde pe cele mai înalte, pe cele mai spectaculoase şi pe cele care ne ajută să înţelegem că trăim „într-un univers prietenos"!

Maria Timuc

Prefaţă

Stimaţi cititori,

Continuăm seria volumelor referitoare la *Transurfing*, un enigmatic aspect al realităţii, care a stârnit vii emoţii în rândurile dumneavoastră. În volumul anterior spuneam că puteţi să gestionaţi realitatea dacă reuşiţi să vă debarasaţi de iluzia imaginii duale. În acest volum veţi afla cum trebuie să procedaţi.

Când vă treziţi *din somn la realitate*, vă smulgeţi practic din cursul evenimentelor şi vă aflaţi în centrul unui uriaş caleidoscop care se roteşte încet, luminând pe rând faţete ale realităţii. Dumneavoastră sunteţi parte a acestei realităţi şi, în acelaşi timp, existaţi separat, independent. În acelaşi mod sunteţi conştient de propria „izolare" când, trezindu-vă din somn, înţelegeţi că acum somnul depinde de dumneavoastră, nu dumneavoastră de el.

Energia gândului este capabilă să materializeze – în anumite condiţii – un sector sau altul din spaţiul variantelor. Aflându-vă în acea stare, care în *Transurfing* se numeşte *unitatea dintre suflet şi raţiune,* se naşte în dumneavoastră o forţă tainică – *intenţia exterioară.* Cei

care au experimentat *Transurfing*-ul, relatează cu uimire cum, în mod inexplicabil, gândurile lor devin realitate, iar realitatea se schimbă pur şi simplu sub ochii lor.

De exemplu, cei din jur încep, nu se ştie de ce, să vă privească cu mai multă simpatie. Uşile, care până acum păreau închise fără nicio speranţă, vi se deschid. În acelaşi timp, puteţi să observaţi fenomene ciudate: decorurile îşi schimbă nuanţele, iar realitatea face cercuri, precum apa. Stratul dumneavoastră de lume îşi recapătă prospeţimea: îngheţata are acelaşi gust ca în copilărie, iar speranţele vă entuziasmează ca în tinereţe. Dar cel mai important lucru este senzaţia de libertate interioară – privilegiul de a trăi conform propriului crez.

Oricât vi s-ar părea de ciudat, nu este nimic mistic la mijloc; totul este real. De aceea, dacă verificaţi în practică tot ceea ce citiţi, ţineţi-vă bine să nu rămâneţi perplecşi din pricina uimirii şi a extazului.

Capitolul 1

LUMEA ÎN OGLINDĂ

Lumea mea
are grijă de mine

Oglinda dual

Realitatea se manifestă sub două forme: cea fizică – ce poate fi atinsă cu mâna, şi cea metafizică – aflată dincolo de percepţia senzorială. Ambele forme există concomitent, se întrepătrund, şi se completează reciproc. Dualismul face parte integrantă din lumea noastră. Multe lucruri au şi un revers.

Imaginaţi-vă că staţi în faţa oglinzii. Dumneavoastră sunteţi obiectul fizic existent în realitate, dar imaginea dumneavoastră, neavând substanţă materială, este aparentă, virtuală, însă, în acelaşi timp, este la fel de reală ca şi chipul dumneavoastră.

Întreaga lume poate fi prezentată ca o uriaşă oglindă dual. Pe una din părţi se află Universul fizic, iar pe cealaltă se întinde spaţiul metafizic al variantelor. Lumea material este imaginea reflectată, al cărei obiect îl constituie intenţia şi gândul lui Dumnezeu şi al tuturor fiinţelor vii, acestea fiind întruchiparea Lui.

Spaţiul variantelor este o matrice sui-generis, un tipar după care „se croieşte", „se coase" şi „se prezintă moda" – mişcarea întregii materii. Acolo se păstrează

informația despre ce și cum trebuie să se întâmple în lumea materială. Numărul de posibilități este infinit. Varianta este un sector al spațiului în care se stochează scenariul și decorurile, adică traiectoria și forma de mișcare a materiei. Cu alte cuvinte, sectorul stabilește ce și cum anume trebuie să se întâmple în fiecare caz.

Astfel, oglinda împarte lumea în două jumătăți: cea reală și cea virtuală. Tot ce a căpătat formă materială se află în jumătatea reală și se dezvoltă conform legilor științelor naturale. Știința și concepția uzuală despre lume au de-a face doar cu ce se petrece în „realitate". Prin *realitate* se înțelege de obicei tot ce se pretează la observație și acțiune directă.

Dacă ignorăm partea metafizică și ținem seama doar de lumea materială, atunci activitatea tuturor ființelor vii, inclusiv a omului, se va reduce la o mișcare primitivă în cadrul intenției interioare. După cum se știe, cu ajutorul intenției interioare, scopul se atinge prin acțiune directă asupra lumii înconjurătoare. Pentru a obține ceva, trebuie să ne mobilizăm, să ne străduim, să ne zbatem, să întreprindem o activitate concretă.

Realitatea materială este palpabilă – ea reacționează instantaneu la o acțiune directă și de aceea se creează iluzia că numai așa se pot obține anumite rezultate. Cu toate acestea, în cadrul lumii materiale, sfera scopurilor realizabile se îngustează foarte mult. Aici trebuie să contăm numai pe acele date de care dispunem. Totul se bazează pe mijloace – care, de regulă, nu sunt suficiente – și pe posibilități, care sunt foarte limitate.

În această lume, absolut totul este supus spiritului de concurență. Sunt prea mulți cei care vor să obțină același lucru. Iar în limitele intenției interioare, evident că ceea ce vor să obțină nu ajunge pentru toată lumea. Și atunci cum să întrunești condițiile necesare, să beneficiezi și de circumstanțele adecvate pentru atingerea scopului? Iată de unde: din spațiul variantelor.

În cealaltă parte a oglinzii totul există în excedent și fără niciun fel de concurență. Marfa nu există, dar este minunat că poți să alegi orice, ca din catalog, și să comanzi. Mai devreme sau mai târziu comanda va fi onorată și nu trebuie să plătești – trebuie doar să îndeplinești anumite condiții, nu foarte împovărătoare. Asta e tot. Nu e oare ca în povești?

Nicidecum. Este mai mult decât real. Energia gândului nu dispare fără să lase urme; ea este capabilă să materializeze un sector din spațiul variantelor, care – ca parametri – corespunde emisiei mentale. Chipurile, tot ceea ce s-ar petrece în lumea noastră este rezultatul interacțiunii dintre obiectele materiale. Un rol nu mai puțin important îl au însă procesele care se petrec în plan subtil, când variantele virtual existente se întruchipează în realitate. Legăturile dintre cauză și efect ale proceselor subtile nu sunt nici pe departe întotdeauna vizibile și, cu toate acestea, ele formează partea bună a întregii realități

Materializarea sectoarelor din spațiul variantelor

se produce, de regulă, independent de voința omului, deoarece el nu își utilizează energia gândului spre un anumit scop, iar ființele mai puțin evoluate – nici atât. Așa cum am arătat în primul volum dedicat *Transurfing*-ului, influența modului de gândire asupra realității se manifestă în principal prin împlinirea celor mai rele așteptări.

Fiind ancorat în viața reală, omul mișună printre rafturile goale ale magazinelor și are tendința să întindă mâna spre o marfă în dreptul căreia este scris „vândut". Mai găsește doar ceva de slabă calitate, dar și această marfă costă. În loc să se uite în catalog și să comande, el caută haotic, stă la coadă, încearcă să se strecoare prin mulțime intrând în conflict cu vânzătorii și cu ceilalți cumpărători. În consecință, nu face rost de ceea ce își dorește, ba își creează și mai multe probleme.

Între timp, această situație – care nu aduce bucurii – se naște mai întâi în conștiința omului, de unde, materializându-se treptat, trece în realitate. Orice ființă vie își creează prin acțiuni directe, pe de o parte, și prin modul de a gândi, pe de altă parte, *stratul propriu de lume*. Toate straturile se suprapun și, în felul acesta, fiecare ființă își pune amprenta pe formarea realității.

Stratul de lume se caracterizează printr-un set de condiții și de împrejurări din care se formează modul de viață al unei ființe (în continuare va fi vorba numai despre om). Condițiile de existență pot să fie diferite: favorabile și nu prea, confortabile sau dure, binevoitoare sau

agresive. Este evident că tot atât de important este și mediul în care apare omul pe lume. Dar în continuare viața lui se desfășoară în cea mai mare parte în funcție de modul în care se raportează el la propria persoană și la realitatea înconjurătoare. Modul cum percepe lumea determină în multe privințe schimbările ulterioare ce vor avea loc în viața sa. Se materializează (devine realitate) acel sector din spațiul variantelor al cărui scenariu și ale cărui decoruri corespund direcției și caracterului gândurilor sale.

În felul acesta, la formarea unui strat participă doi factori: de o parte a oglinzii – intenția interioară, iar de cealaltă – intenția exterioară. Prin acțiuni directe omul influențează obiectele lumii materiale, iar prin gândurile sale el transpune în realitate ceea ce deocamdată încă nu există ca atare.

Dacă ești convins că în această lume tot ce este mai bun a fost deja vândut, atunci într-adevăr, pentru tine rămân doar rafturile goale. Dacă gândești că pentru a cumpăra un lucru bun trebuie să stai la o coadă imensă și să mai dai și o groază de bani, așa ți se va întâmpla. Dacă așteptările tale sunt pesimiste și pline de îndoieli, categoric ele se vor adeveri. Și dacă aștepți o întâlnire și te gândești că persoanele vor fi antipatice, presimțirile tale se vor adeveri din nou. În schimb, dacă ești pătruns de gândul naiv că viața îți va oferi tot ce este mai bun, iarăși – nu se știe de ce – așa va fi.

Se poate întâmpla ca un caraghios, care habar nu

are că totul se obține cu greu, să nimerească, nu se știe cum, în fața unei tejghele unde abia s-a adus marfă – parcă special pentru el. Și se mai poate întâmpla ca pentru primul cumpărător totul să fie gratis, iar în spatele lui să se formeze o coadă imensă de oameni, convinși că realitatea vieții este mult mai sumbră și că doar fraierii au noroc.

Viața este un joc în care lumea le pune mereu oamenilor aceeași întrebare: „Cum crezi că sunt eu?" Și fiecare răspunde în funcție de cum își reprezintă el lucrurile: „ești agresivă" sau „ești plăcută". Sau „ești veselă", „ești posacă", „ești prietenoasă", „dușmănoasă", „fericită", „nenorocită".

Și iată ce este interesant: în acest joc toți sunt câștigători! Lumea este de acord cu toți și îi oferă fiecăruia ceea ce a comandat. Și dacă vreodată caraghiosul cel norocos, după ce se va fi lovit de „realitățile vieții", își va schimba concepția despre lume, realitatea se va schimba și ea în mod corespunzător și, pentru că el „s-a trezit", îl va azvârli la coada cozii.

Iată cum, prin felul său de a gândi, omul își formează stratul său de lume. Explicația acestui proces constă în câteva principii. Voi formula primul principiu al oglinzii: *lumea, ca oglindă, reflectă atitudinea ta față de ea.*

Literalmente ea este de acord cu ce crezi tu despre ea. Dar de ce, de regulă, se adeveresc doar așteptările rele, iar speranțele și visurile nu se împlinesc? Motivația

este al doilea principiu al oglinzii: *imaginea reflectată se formează din unitatea dintre suflet și rațiune.*

Dacă rațiunea nu intră în contradicție cu porunca inimii și invers, atunci apare o forță de neînțeles – intenția exterioară, care materializează acel sector din spațiul variantelor ce corespunde obiectului gândurilor. Când există unitate între suflet și rațiune, acest obiect capătă contururi clare și de aceea se transpune imediat în realitate.

În viață însă, cel mai adesea sufletul năzuiește la ceva, iar rațiunea, având îndoieli, se împotrivește; sau invers, rațiunea aduce argumente convingătoare, iar inima rămâne indiferentă. Când această unitate se rupe, obiectul gândurilor este neclar – ca și cum s-ar împărți în două: sufletul vrea ceva, iar mintea spune altceva. Într-o singură situație ele se potrivesc – când este vorba despre ostilitate și temeri.

Dacă omul urăște, o face din tot sufletul, iar dacă se teme, o face cu toată ființa lui. În acest caz, existând o unitate a ne-plăcerii, obiectul este clar – știi ce dorești să eviți. Sufletul și mintea, fiind două manifestări ale realității – materială și metafizică –, se întâlnesc într-un singur punct și forma mentală devine realitate. Urmarea este că ceea ce nu-ți place, aceea ți se întâmplă.

Dorințele, spre deosebire de temeri, nu se împlinesc prea ușor deoarece în acest caz unitatea se realizează foarte rar. Sufletul se împotrivește minții, întrucât acesta, fiind sub influența pendulilor, tinde spre scopuri

ce îi sunt străine. Iar mintea, la rândul său, ori nu-şi dă seama care sunt adevăratele dorinţe, ori nu crede în realitatea împlinirii lor.

Există opinia că, pentru atingerea unui scop, trebuie să formulezi clar comanda, apoi să îi dai drumul în eter şi să uiţi de ea o vreme ca să nu împiedici împlinirea dorinţei. Dacă totul ar fi aşa de simplu!

Această tehnică funcţionează numai cu condiţia ca al doilea principiu al oglinzii să fie îndeplinit. Dar unitatea dintre suflet şi minte se realizează foarte rar, deoarece, practic, nu este posibil să scapi de perfidele îndoieli. Şi atunci, ce este de făcut?

Pentru asta există al treilea principiu al oglinzii: *oglinda dual㠠reacţionează cu întârziere.* Dacă al doilea principiu nu reuşeşte, cetatea trebuie cucerită printr-un asediu mai îndelungat.

Imaginaţi-vă următoarea situaţie neobişnuită. Vă aflaţi în faţa oglinzii şi în ea nu se vede nimic – este gol. Abia după un timp începe să apară treptat o imagine, ca şi cum ar fi o fotografie. Într-un anumit moment începeţi să zâmbiţi, dar în imagine vedeţi aceeaşi expresie serioasă. Ridicaţi mâinile, dar imaginea din oglindă este ca înainte. Lăsaţi mâinile în jos dar în oglindă nu se schimbă nimic. Ca să vă vedeţi cu mâinile ridicate, trebuie să le ţineţi o vreme în această poziţie.

Chiar în acest mod funcţionează oglinda dual㠠Doar că timpul de întârziere este mult mai mare şi de aceea modificările nu pot fi percepute. Realizarea materială este inertă, ca smoala. Cu toate acestea, obiectivul gândurilor, sau *slide*-ul, cum se numeşte el în *Transurfing*, se poate materializa. Şi pentru asta există doar o singură condiţie elementară: *slide-ul trebuie realizat sistematic în gând un timp mai îndelungat.*

După cum vedeţi, secretul este simplu; este însă tot ce trebuie. Nici nu-ţi vine să crezi cât este de banal. De regulă, însă, oamenii nu au răbdare. Ei se aprind la o idee, apoi „le trece" şi amână materializarea ei. Aşadar, pentru a materializa forma de gândire, trebuie lucrat în mod concret cu slide-ul. Altminteri, nu trebuie să ne aşteptăm la minuni.

Cât va dura până când *slide*-ul să se realizeze, depinde de complexitatea scopului propus. Până atunci, câtă vreme mintea se îndoieşte că realizarea celor gândite este posibilă, obiectivul este neclar. Dar, mai devreme sau mai târziu, în oglindă va începe să apară o oarecare imagine. Veţi vedea acest lucru atunci când intenţia exterioară va deschide uşile necesare, adică se vor ivi posibilităţile de realizare a scopului. Şi atunci mintea se va convinge că această tehnică dă roade şi că scopul este cu adevărat realizabil. Treptat, sufletul şi mintea încep să lucreze la unison, iar radiaţia mentală se va focusa, creând o imagine clară. Ca urmare, se va forma şi imaginea reflectată şi se va întâmpla ceea ce în mod obişnuit numim minune – visul ce părea irealizabil, va deveni realitate.

Amalgamul realității

Cu ajutorul tehnicii *slide*-urilor, pe care am descris-o în primul volum dedicat *Transurfing*-ului, se poate forma o imagine pe care oglinda lumii o va prefa-ce în realitate. Dar, pe lângă imaginea concretă, ar fi foarte bine să mențineți în stratul propriu de lume un fond constant care să vă creeze în permanență o atmosferă favorabilă.

Probabil că ați realizat că dacă vă uitați în mai multe oglinzi, imaginea dumneavoastră arată diferit. Chipul pare să fie același, dar fiecare oglindă scoate în evidență alte nuanțe. Acestea sunt slabe, dar sunt sesizabile: fondul emoțional, starea de spirit și chiar un tip psihologic. În oglinzi diferite, imaginea reflectată poate să fie de om bun sau rău, sănătos sau bolnăvicios, atrăgător sau respingător, cald sau rece.

Ce ar putea produce o astfel de diferență din moment ce suprafața de reflecție ar trebui să redea impasibil copia identică a aceleiași imagini? Există totuși o serie de factori care influențează vizibil transmiterea imaginii. Ca și în cazul fotografiilor, multe lucruri depind de luminozitate, de fondul color sau de oglinda în sine.

Încă din Evul Mediu s-a vorbit despre farmecul special al oglinzilor venețiene. Sticla de Veneția era renumită în întreaga lume pentru calitatea ei uluitoare.

Dar nu sticla era cea care îi dădea oglinzii acea calitate specială. Oamenii realizaseră că, nu se știe din ce motiv, era mult mai plăcut să te privești într-o oglindă venețiană decât într-una obișnuită. Chipul reflectat căpăta un farmec aparte.

Se vede treaba că maeștrii din Veneția aveau secretul lor. În amalgam – compoziția suprafeței de reflexie – ei adăugau aur și de aceea în spectrul de culori începeau să predomine nuanțele calde.

În același mod putem să ne perfecționăm bucățica noastră de oglindă dual. Pentru ca stratul nostru de lume să fie confortabil, trebuie să ne formăm propriul nostru amalgam. Stratul lumii (societății) este alcătuit dintr-o mulțime de reacții – relații cu noi înșine și cu diferitele forme de manifestare ale realității înconjurătoare. Din acest spectru de relații trebuie să separăm o linie principală care să determine fondul predominant.

Ca factor dominant putem să luăm, de exemplu, următoarea formulă: „Lumea mea are grijă de mine". Noi, oamenii, ne exprimăm nemulțumirea atunci când avem motive, în schimb, când ne merge bine, suntem aproape indiferenți – ni se cuvine. O facem inconștient, reacționând precum stridia, din obișnuință.

Și acum haideți să urcăm o treaptă mai sus decât stridia, să ne trezim și să ne folosim de avantajul că ne putem exprima în mod conștient atitudinea. Să ne construim un mod de a percepe lumea bazat pe determinare, conform factorului dominant, și vom vedea cum reac-

ționează oglinda. Va fi primul pas spre dirijarea realității.

Să ne aducem aminte că în copilărie lumea avea într-adevăr grijă de noi, dar nu apreciam acest lucru: ni se părea firesc. Să privim în trecut. Să ne gândim la bunica de la țară. Să ne întoarcem cu mintea în acele zile îndepărtate, când ne era atât de bine și eram atât de senini. Uneori, unele fragmente de amintiri ne revin foarte clar în memorie. De exemplu, mirosul dumnezeiesc venit de la bucătărie când bunica făcea plăcinte. Sau, poate, eram pe malul unui râu cu undița în mână, sau coboram cu sania pe un derdeluș... Cum era? Mai țineți minte senzația aceea de seninătate?

Era așa pentru că lumea avea grijă de noi. Bănuiam noi ceva, vag, dar nu dădeam atenție acestui aspect. E drept că nici nu aveam pretenții prea mari. Ne era bine, și gata. Un copil, chiar și atunci când face nazuri, nu pune la suflet nemulțumirea. Mârâie, dă din picioare și din mânuțe, dar viața, grijulie, îl mână din urmă cu băgare de seamă, spunându-i cu tandrețe: „Ce e, mă, porcușorule, te-ai murdărit, te-ai pătat? Nu-i nimic, hai să ne spălăm"!

Și el crește, iar lumea îi rezervă tot ce este mai bun, îi dăruiește minunate jucării noi și îl îngrijește cu iubire. Lumea are grijă de pupilul ei – iubitul și răsfățatul lumii! Fericitul copil descoperă o mulțime de plăceri noi, dar nu-și dă seama că în acel moment se bucură de viață. Va înțelege acest lucru peste ani, când își va aduce aminte cât de bine era în comparație cu ce este acum.

Dar de ce, odată cu trecerea timpului, toate culorile vieții pălesc și seninătatea este înlocuită de o îngrijorare alarmantă? Pentru că, odată cu vârsta, crește și numărul de probleme? Nu. Pentru că, înaintând în vârstă, omul începe să fie înclinat spre negativitate. Nemulțumirea lui este mai puternică decât satisfacția produsă de starea de confort și de liniște.

Neînțelegând că acum este totuși fericit, pupilul lumii vrea din ce în ce mai mult: cererile sale se înmulțesc, iar el devine tot mai răsfățat și nerecunoscător. Evident, lumea nu reușește să îi satisfacă rapid nevoile crescânde și atunci răsfățatul începe să emită tot mai multe pretenții. Atitudinea sa față de lume se schimbă: „Ești rea! Nu-mi dai tot ce îmi doresc! Nu ai grijă de mine!" Și această negativitate include toată forța unității dintre sufletul nemulțumit și mintea capricioasă.

Dar lumea este o oglindă, căreia nu-i rămâne altceva de făcut decât să ridice cu tristețe din umeri și să îi răspundă: „Cum vrei tu, dragule. Va fi după voia ta!" Drept urmare, realitatea – ca reflectare a gândurilor omului – se schimbă în rău. Și atunci motivele de nemulțumire se înmulțesc, ceea ce – la rândul său – înrăutățește și mai mult relațiile dintre om și lume. Și iată cum fostul iubit și răsfățat al lumii devine un morocănos ce se plânge întruna că, chipurile, lumea i-a rămas datoare.

Trist tablou! Omul nu înțelege că el însuși a stricat

totul. Văzând în imaginea din oglindă unele trăsături neplăcute, el se concentrează asupra lor şi, în mod reflex îşi exprimă negativitatea, astfel totul devenind şi mai rău decât înainte. Realitatea imaginii reflectate păleşte treptat, urmând obiectul gândurilor. Iată cum stratul de lume al unui individ îşi pierde fosta prospeţime a culorilor şi devine tot mai sumbru şi mai inconfortabil.

Dar totul poate fi recuperat! Şi acel sentiment de blândă seninătate, şi gustul îngheţatei din copilărie, şi senzaţia de noutate, şi speranţa de mai bine, şi bucuria de a trăi. Trebuie procedat foarte simplu. Atât de simplu, încât nu vă vine să credeţi. Nici să nu credeţi, ci să încercaţi. Nimănui nu-i trece prin cap că stratul propriu de lume poate să se refacă dacă ne controlăm conştient atitudinea faţă de realitate. Aşa cum vom percepe lumea, aşa ni se va prezenta şi lumea înconjurătoare. Să fim optimişti nu este un simplu îndemn, ci o muncă concretă de formare a propriei realităţi.

Din acest moment, orice s-ar întâmpla, faceţi-vă o regulă din a vă ţine sub control atitudinea. Nu are importanţă dacă în acest moment nu vă simţiţi chiar atât de bine pe cât aţi vrea. Oricum, nu este totul atât de rău şi, fără îndoială, ar putea fi mult mai rău. Căci n-or să cadă pietre din cer, n-o să vă ardă pământul sub picioare şi nici nu vă vor pândi fiarele sălbatice la fiecare pas.

Da, lumea s-a schimbat mult de tot de când v-aţi pierdut interesul pentru ea. Vă amintiţi cum ea vă legăna, cum vă dădea să mâncaţi plăcinţele făcute de bunica,

cum vă spunea poveşti? Dar aţi crescut şi între dumneavoastră şi lume s-a înălţat un zid de înstrăinare. Contactul cald, nemijlocit a fost înlocuit de îndepărtare, încrederea – de suspiciune, iar prietenia a devenit un calcul rece. Şi, cu toate acestea, lumea nu s-a supărat şi nu v-a abandonat. Merge tăcută şi gânditoare alături de dumneavoastră, ca un prieten vechi pe care l-aţi jignit făcându-i o primire rece.

Aruncaţi o privire în jur. Lumea încă mai are grijă de dumneavoastră. Iată pomii aceştia şi florile acestea – au fost sădite de ea anume pentru dumneavoastră. Iată soarele, cerul, norii, cărora nu le daţi importanţă, dar imaginaţi-vă că n-ar exista. Iar seara, după o zi grea de muncă, aveţi posibilitatea să vă odihniţi şi să vă bucuraţi de o stare de bine şi de confort în timp ce afară bate un vânt rece şi toarnă cu găleata. Ca şi până acum, lumea vă hrăneşte şi vă oferă un pat. Uitându-se la dumneavoastră, oftează cu tristeţe după vremurile fericite. Iar dumneavoastră vă întoarceţi indiferent pe cealaltă parte şi adormiţi cu ferma convingere că în lume acum este mai rău şi că trecutul nu se mai întoarce.

Lumea însă nu s-a schimbat, aşa cum nu se schimbă oglinda. Diferită este atitudinea dumneavoastră căreia îi urmează realitatea reflectată de gândurile dumneavoastră.

Acum treziţi-vă, deschideţi ochii, ridicaţi-vă pe marginea patului şi priviţi în jur: este ea – aceeaşi lume de până acum, care vă poartă de grijă şi cu care aţi dus-o

bine cândva. Imaginați-vă cât de tare s-ar bucura că, în fine, nu vi se mai năzare ba una, ba alta.

Acum sunteți iarăși împreună și totul va fi ca înainte. Doar că de acum încolo trebuie să aveți grijă ca, prin nerecunoștința dumneavoastră, să nu-l mai necăjiți niciodată pe acest bătrân și devotat servitor. Și ce este cel mai important – nu vă mai grăbiți. Deoarece, conform celui de-al treilea principiu, va fi nevoie de timp pentru a reveni la starea de până acum. La început trebuie să aveți răbdare și să vă controlați. Să înțelegeți că trebuie să lucrați concret la formarea propriei realități.

Iată ce înseamnă acest lucru. În orice situație, oricât de neînsemnată, gândiți-vă la formula amalgamului – indiferent ce s-ar întâmpla, ceva bun sau ceva rău. Dacă aveți o reușită, nu uitați să vă spuneți că într-adevăr lumea are grijă de dumneavoastră. Constatați realitatea acestei afirmații în orice fapt mărunt. Dacă vi se întâmplă ceva neplăcut, spuneți-vă și atunci că totul merge cum trebuie, conform principiului coordonării intenției. (vol. 3, pg. 180)

Indiferent de circumstanțe, trebuie să aveți o singură reacție: orice s-ar întâmpla, lumea vă poartă de grijă. Dacă ați avut noroc, fiți foarte atent la acest lucru, dacă nu – respectați principiul coordonării intenției și, în felul acesta, veți rămâne întotdeauna pe linia de succes a vieții. Căci nu vă este dat să știți de ce fel de neplăceri vă apără lumea și în ce mod o face. Lăsați-vă în voia ei, aveți încredere în ea.

Trebuie să învățați să aveți încredere. Când ne aflăm într-o situație dificilă, suntem înclinați să ne bizuim mai mult pe forțele noastre decât pe o conjunctură favorabilă. Tânărul se încăpățânează să spună: „Eu fac!" Atunci lumea îl coboară cu picioarele pe pământ și îi oferă posibilitatea să se descurce.

Topiți gheața neîncrederii. Când aveți o problemă, oricât de mică, spuneți-vă așa: „Las lumea să aibă grijă de mine". Asta nu înseamnă că nu trebuie să faceți chiar nimic și că puteți să stați cu mâinile în sân. Trebuie să vă obișnuiți cu gândul că totul se va termina cu bine, de la sine. Oglinda va reflecta corect ce ați gândit: „Așa să fie, dacă așa vrei tu"!

Faceți-vă un obicei din a permite lumii să vă poarte de grijă, începând cu lucrurile mărunte până la cele mai importante. Iată, ați ieșit din casă fără umbrelă și se pare că va ploua. Nu vă întoarceți din drum. Spuneți-vă așa: „Eu, împreună cu lumea mea, mergem la o plimbărică". Spuneți-i lumii: „O să ai grijă de mine, nu-i așa?" Și, cu siguranță, ea va răspunde: „Bine, bine, frumosul meu"! Aveți curaj și contați pe ea. Ori nu va ploua, ori, dacă va ploua, ea vă va găsi imediat un loc unde să vă adăpostiți.

Dacă lucrurile nu merg bine, nu vă supărați pe ea că nu a avut grijă de dumneavoastră. Dumneavoastră ați fost cel care ați avut îndoieli. Nu uitați că vă aflați în fața oglinzii – ea reflectă exact ce gândiți, nici mai mult, nici mai puțin. Nu trebuie să vă stricați dispoziția și, cu

atât mai mult, să vă luptați cu îndoielile – este inutil. Lăsați loc și pentru greșeli și pentru insuccese. Important este să țineți direcția de bază.

În general, vă puteți baza pe lume în multe privințe, dacă o lăsați să vă poarte de grijă. Omul nu se poate descurca singur cu toate problemele. Lăsați-le în grija lumii – oricum ea are incomensurabil mai multe posibilități decât noi. De exemplu, nu puteți să evitați toate pericolele cu ajutorul propriei intenții, deoarece stratul dumneavoastră de lume se intersectează cu o multitudine de alte straturi. În loc să direcționați intenția spre propria dumneavoastră securitate, direcționați-o spre formarea lumii care are grijă de dumneavoastră și vă păzește. Atunci va funcționa intenția lumii.

Exemplu de amalgam

În funcție de ce vă neliniștește cel mai mult, alegeți-vă un amalgam, oricare ar fi acesta. De exemplu, ceva de genul acesta: „Lumea mea va alege pentru mine ce este mai bun. Dacă merg pe cursul variantelor, ea îmi vine în întâmpinare. Eu însumi, prin intenția mea, îmi formez propriul meu strat. Lumea mea mă păzește. Lumea mea mă scapă de probleme. Ea are grijă ca eu să am o viață ușoară și confortabilă. Eu dau comanda și ea o execută. S-ar putea ca eu să nu știu cum anume să aibă grijă de mine, dar ea știe. Intenția mea se realizează, totul merge încotro trebuie și cum trebuie".

Vă puteți inventa un amalgam nou, sau mai multe. Important este, repet, să vă înarmați cu răbdare și să nu obosiți până când nu descoperiți, când se ivește ocazia

potrivită, care este formula amalgamului. Doar că, la început, trebuie să perseverați, apoi aceasta vă intră în obișnuință. În continuare lucrurile vor merge ca unse.

Această tehnică simplă are o forță atât de mare, încât este greu de bănuit. *Controlându-vă atitudinea față de lume, vă controlați realitatea.* Oglinda dublă vă transpune în realitate acele zone ale spațiului variantelor, unde lumea se îngrijește ea singură de prosperitatea dumneavoastră. Cu timpul, vă veți forma pentru sine realitatea cea mai confortabilă. Fiți pregătit, evenimentele plăcute vor veni în cascadă. Nu exagerez deloc. Veți vedea cum se transformă stratul dumneavoastră de lume și veți fi într-o continuă mirare. În momentul acesta, deja înțelegeți că n-o să vă mai uitați în oglinda lumii așa cum ați făcut-o până acum. Acum simțiți cum s-a pornit vântul schimbărilor. De acum încolo veți fi împreună cu lumea dumneavoastră și ea se va îngriji de toate.

În goană după imaginea reflectată

Prin modul său de a percepe lumea, omul își creează propriul strat de lume, propria realitate. Această realitate va căpăta o anumită nuanță în funcție de atitudine. Dacă ar fi să ne exprimăm plastic, acolo se stabilesc anumite „condiții meteo": soarele strălucește în prospe-

ţimea dimineţii sau este o vreme posomorâtă şi plouă, sau se poate întâmpla să se dezlănţuie un uragan, sau să se producă o catastrofă naturală.

Într-o oarecare măsură, realitatea înconjurătoare se formează, cum se spune, ca rezultat al acţiunilor directe ale omului. Forţa formelor de gândire nu este deloc mică, numai că ea nu se evidenţiază imediat. În orice caz, cele mai multe probleme apar din cauza atitudinii noastre negative. Dacă am încurcat-o la modul metafizic, trebuie s-o descurcăm după aceea la modul fizic, ceea ce duce la complicarea lucrurilor.

În ansamblu, tabloul unei realităţi depinde de modul în care suntem dispuşi să privim la tot ce ne înconjoară. Dar, în acelaşi timp, dispoziţia ne este condiţionată de ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Feedback-ul (legătura inversă) se produce în cerc închis: realitatea se formează ca reflectare a modului de gândire, iar modul de gândire, la rândul său, este determinat de însăşi imaginea reflectată.

Când stăm în faţa oglinzii, ne concentrăm atenţia asupra ei şi nu ne privim din interior. Aşa se face că rolul principal în circuitul legăturii inverse îl joacă nu chipul, ci imaginea. Ne aflăm sub stăpânirea oglinzii pentru că ne uităm la copia noastră de parcă am fi vrăjiţi. Nici nu ne trece prin cap că am putea să schimbăm această copie, ba chiar şi originalul. Tocmai pentru că ne facem un fix din a da atenţie imaginii, obţinem ceea ce, de fapt, nu prea dorim.

De obicei, trăirile negative ne acaparează întreaga atenţie. Ne preocupă ceea ce nu ne convine. Ne gândim la ce nu vrem şi nu vrem ce gândim. Cam acesta este paradoxul. Dar oglinda nu ţine seama de dorinţa sau de lipsa noastră de dorinţă – ea pur şi simplu redă *conţinutul obiectului* – nici mai mult, nici mai puţin.

Se ajunge la o situaţie absolut stupidă: tărâm vesnic după noi ceea ce nu acceptăm. Nu ceea ce spunem este duşmanul nostru, ci ceea ce gândim. Trecând peste absurdul situaţiei, lucrurile stau chiar aşa.

Ce se întâmplă când nu ne place ceva? Depunem în acel ceva sentimentul de unitate între suflet şi minte. Când se reflectă în oglindă, un obiect distinct umple întregul strat de lume. De ceea ce nu îţi place, vei avea parte cu prisosinţă toată viaţa. Ca urmare, ne iritâm şi mai mult şi, în felul acesta, sentimentul nostru negativ capătă şi mai multă forţă. Mental, îi îndepărtăm pe toţi. „Ia mai duceţi-vă... cu toţii!" Iar oglinda întoarce acest bumerang. Noi i-am trimis pe toţi undeva şi tot acolo suntem şi noi trimişi. Creşte numărul neplăcerilor? Da, şi încă cum! Dacă stai în faţa oglinzii şi urli: „Şterge-o!", ce imagine va apărea? Dispari şi tu împreună cu lumea ta.

În acelaşi mod, obiectul acuzării pătrunde în stratul „acuzatorului". Imaginaţi-vă acest exemplu arhicunoscut: un specimen în vârstă, supărat, îi priveşte pe toţi cu reproş. El este întruchiparea vie a dreptăţii dure şi infailibile, iar toţi ceilalţi se fac vinovaţi pentru că nu-i

sunt lui pe plac. Tabloul este cât se poate de concret şi de clar. Uitându-se în oglindă cu o asemenea morgă, specimenul creează în jurul său o realitate similară, adică nedreptate de la un cap la altul. Şi cum ar trebui să reacţioneze lumea? Pe ea el nu o condamnă, dar nici pe sine nu se justifică. Lumea, în virtutea acelei caracteristici ce îi este proprie, devine exact aşa cum este prezentată.

Acelaşi lucru se întâmplă în cazul neacceptării a ceva. De exemplu, dacă o femeie este categoric împotriva alcoolului, ea este condamnată ca, într-un fel sau altul, să se lovească de el la fiecare pas. Va fi veşnic agasată de beţie sub toate formele sale de manifestare, mergând până acolo încât se va căsători cu un alcoolic. Cu cât ea va fi mai dezgustată, cu atât el va bea mai mult. Din când în când, el va încerca să nu mai bea. Dar ea urăşte beţia atât de tare, încât îşi savurează ostilitatea şi se va înverşuna să o ţină pe a ei: „Aiurea, nu te laşi tu de băut!" Şi, într-adevăr, dacă el nu are această intenţie fermă ea, care o ţine mortiş pe-a ei, poate să inducă forma ei de gândire în stratul lui de lume.

Înclinaţia spre aşteptări pesimiste nu este atractivă, privind lucrurile din exterior. O stare de spirit de tipul „Oricum nu iese nimic!" este un fel de sadomasochism. Pesimistul are o satisfacţie perversă din a-şi savura trista soartă: „Lumea este atât de rea. Aşa-i trebuie! Şi ei, şi mie împreună cu ea!" Acest obicei patologic de a te bucura de tot ce este negativ, se dezvoltă împreună cu pre-

dispoziţia de a te simţi imediat jignit. „Eu sunt atât de bun şi voi nu mă apreciaţi. Ce nedrepţi sunteţi! Gata, m-am supărat şi nu încercaţi să mă îmbunaţi! O să mor şi o să vedeţi voi!" Şi ce rezultă? Oglinda nu numai că reflectă, ci şi fixează tabloul unei nefericiri fatale. Ofensatul îşi comandă singur un scenariu nereuşit şi apoi triumfă: „Eei, ce v-am spus eu?" Iar oglinda nu face altceva decât să-i onoreze comanda: „Cum doriţi dumneavoastră!"

Fiind condamnat să fie fatalist, ghinionistul constată că situaţia sa nu mai este una de invidiat. „Viaţa asta este atât de întunecată şi nu se întrevede nicio lumină." Nu-şi doreşte deloc o astfel de soartă şi de aceea îşi consumă întreaga energie mentală văicărindu-se şi tânguindu-se. Iar oglinda ce poate să reflecte, dacă pe chipul lui este numai nemulţumire? Cum este chipul: „Nu-mi place! Nu mai vreau!" – aşa este şi imaginea reflectată: „Da, eşti nemulţumit şi nu mai vrei".

În sine, nemulţumirea are aceeaşi natură paradoxală – se naşte pe ea însăşi. Există o regulă de aur care poate să fie introdusă în manualul pentru idioţi: „Dacă nu mă plac, înseamnă că nu mă plac". Această tautologie reprezintă principiul după care, oricât ar fi de ciudat, se conduce majoritatea oamenilor.

Să luăm, de exemplu, aspectul exterior. Se poate observa că, practic, toţi copiii mici sunt foarte simpatici. Atunci, de unde vine numărul atât de mare de adulţi nemulţumiţi de felul cum arată? Din oglinda care în-

toarce toate pretenţiile. Cresc frumos aceia care sunt înclinaţi să se admire – acesta este secretul lor. Ei se conduc după regula: „Dacă îmi place cum arăt, voi avea tot mai multe motive să arăt aşa".

E cu totul altceva când chipul îi spune imaginii reflectate: „Mă plac, dar ar trebui să mai slăbesc!" La care oglinda îi răspunde placid: „Da, eşti cam grasă, trebuie să mai slăbeşti!" Sau: „M-am cam jigărit, o să ajung să nu mă mai ţin pe picioare!" La care, vine răspunsul: „Da, eşti cam debil, o să te cam clatini pe picioare!" Realitatea răspunde ca un ecou care repetă ce aude.

La fel se autocultivă şi complexul de inferioritate. Dacă te subapreciezi, vine imediat şi sentinţa pe care oglinda o traduce în realitate. „Nu am niciun talent" – „Da, nu eşti talentat". „Nu merit o soartă mai bună" – „Da, nu prea ai pe ce să contezi".

Şi dacă, peste toate acestea, te mai şi simţi vinovat, poţi să-ţi pui cruce. „Sunt vinovat şi trebuie să plătesc" – „Da, meriţi să fii pedepsit şi o să fii". Păi cum altfel? Dacă, fie şi inconştient, omul se simte vinovat, ce poate să reflecte oglinda? Invariabil – răzbunare!

Mai este cazul să spunem că neliniştea şi fricile se realizează imediat? Omul se teme de atât de multe lucruri, încât majoritatea lor nu se întâmplă doar pentru că este necesar un mare consum de energie. Nenorocirile şi catastrofele sunt întotdeauna nişte anomalii care sar din cursul echilibrat al variantelor. Dar dacă un eveniment nedrept se află aproape de materializarea sa, el se va

produce în mod categoric, deoarece omul îl atrage prin gândurile sale.

În schimb, îndoielile acţionează invers. Spre deosebire de frică, care fixează atenţia pe o posibilă realizare a unui eveniment, îndoiala este mai preocupată de faptul că el nu se va întâmpla. În multe cazuri, parcă făcându-ne în ciudă, îndoielile se vor adeveri. Dar de ce cu tot dinadinsul? Nouă ni se pare că aici acţionează una din legile lui Murphy. În realitate, însă, oglinda nu face altceva decât să reflecte conţinutul gândurilor noastre.

În orice caz, tendinţa de a evita o anumită situaţie influenţează puternic probabilitatea apariţiei unui conflict. Totul se petrece parcă într-adins şi de aceea intrăm de cele mai multe ori într-o stare de iritare, chiar şi pentru o perioadă mai lungă. Starea de iritare desăvârşeşte tabloul modului nostru de a percepe lumea. Finalul este: „Simt un disconfort". În mod corespunzător, se construieşte o realitate individuală în care totul merge spre menţinerea acestui disconfort şi accentuarea lui.

Prin atitudinea noastră negativă, noi ne colorăm singuri stratul nostru de lume în tonuri negre. Orice atitudine, care include un simţământ frenetic al sufletului şi o convingere fermă a raţiunii, se reflectă în realitate, indiferent dacă ne străduim să ne exprimăm plăcerea sau neplăcerea. Aici acţionează al patrulea principiu al oglinzii: *oglinda doar constată conţinutul atitudinii, ignorând direcţia ei.*

Ce facem noi când vedem că se realizează ce nu

am vrea? În loc să ne uităm la chip, ne concentrăm asupra imaginii şi vrem să o schimbăm. Imaginea este o realitate fizică şi trebuie să acţionăm numai în cadrul intenţiei interioare. Adică, dacă lumea nu ne ascultă şi nu se mişcă în direcţia în care trebuie, noi ne străduim să o luăm de gât şi să o tragem cu putere încotro trebuie. O treabă grea, nimic de zis. De multe ori este irealizabilă, deoarece situaţia este absolut ridicolă: să stai în faţa oglinzii, să te străduieşti să apuci cu mâna imaginea şi să încerci să faci ceva cu ea.

Intenţia interioară tinde, prin acţiune directă, să schimbe o realitate deja constituită. Casa este deja construită, dar nu aşa cum am vrea. Ne apucăm să dăm jos ceva şi să facem altfel, dar în final tot nu iese nimic. Avem senzaţia că ne aflăm la volanul unei maşini care nu se lasă condusă.

Frânele nu merg, iar maşina ba nu vrea să pornească, ba porneşte cu toată viteza. Ne străduim să ne înscriem în realitate, dar maşina se comportă absolut imprevizibil.

Pentru a evita un obstacol, trebuie să tragem de volan într-o parte, dar ne iese exact pe dos; din acel moment, după ce un obstacol periculos ne-a acaparat atenţia, ciocnirea devine inevitabilă. Întoarcem volanul într-o parte, dar suntem duşi în cealaltă parte. Şi cu cât apăsăm mai tare pe frâne, cu atât viteza este mai mare.

De aici rezultă că nu omul conduce realitatea, ci realitatea îl conduce pe om. Senzaţia este aceeaşi ca în

copilărie: alerg şi urlu din răsputeri. Lumea nu vrea să mi se supună – vai, ce tare m-am supărat! Nu vreau să aud nimic, nu vreau să înţeleg nimic. Doar alerg şi ţip, iar urletul meu se modulează după cum ating pământul cu picioarele. V-aţi adus şi dumneavoastră aminte? Şi ce dacă sunt neghiob? Adulţii încearcă să îmi explice ceva, dar eu n-am chef să pricep ce-mi spun ei. Totul trebuie să fie cum vreau eu şi gata!

M-am făcut mare, dar nu s-a schimbat nimic, iar eu n-am înţeles nimic. Ca şi atunci când eram mic, bat din picior şi pretind ca lumea să mă asculte. Dar lumea îmi face în ciudă şi, iată-mă, alergând şi ţipând iarăşi. Alerg să întâmpin realitatea, iar vântul intenţiei interioare îmi bate în faţă. Dar totul este în zadar – realitatea este cea care mă conduce, ea mă obligă, ca pe o stridie, să reactionez negativ şi de aceea este din ce în ce mai rău.

Cum să conducem această maşină nebună? Ce ar trebui să facem, unde am greşit? Greşeala a fost că nu ne-am luat ochii de la imagine. De aici provin toate problemele noastre. Dar iată ce trebuie să facem.

Mai întâi, să nu mai alergăm după imagine şi să ne oprim. Aceasta înseamnă să nu ne mai uităm în oglindă şi să renunţăm la intenţia noastră interioară de a întoarce lumea cum dorim noi. În acel moment, maşina nebună va înceta să mai funcţioneze şi realitatea se va opri şi ea. După aceea se va întâmpla incredibilul: lumea însăşi ne va veni în întâmpinare.

Lumea ne vine în întâmpinare

Mintea unui om obișnuit încearcă fără succes să acționeze asupra imaginii din oglindă, în timp ce ar trebui să își schimbe chiar chipul. Chipul înseamnă direcția și felul gândurilor. Necazul este că noi mai întâi ne uităm în oglindă și abia după aceea reacționăm față de ceea ce am văzut. În felul acesta, vrând-nevrând, ne exprimăm intenția, ceea ce amplifică și mai mult realitatea.

Înclinația spre negativism naște noi trăsături negative în oglindă. Stratul de lume al fiecăruia capătă astfel tonuri sumbre și se umple de evenimente neplăcute. Când suntem abătuți, norii devin mai-groși în oglindă. Este suficient să fim agresivi și, imediat, ca răspuns, lumea se va zbârli. Ați observat că după ce v-ați certat cu cineva și v-ați arătat nemulțumirea, au venit și alte neplăceri? Cu cât ești mai iritat, cu atât belelele se țin lanț – toți din jurul tău încep să te supere cu ceva.

De o oglindă ne leagă firele importanței pe care o acordăm acesteia. Căci tot ce se întâmplă acolo este propriu-zis viața noastră și ea are mare însemnătate. Ce vedem în oglindă, ne place sau nu. În orice caz, gândurile noastre corespund, în ceea ce privește conținutul lor, cu imaginea din oglindă și prin aceasta situația existentă se consolidează. În măsura în care chipul se află sub stăpânirea imaginii, intrăm într-o dependență totală față

de realitatea ce ne înconjoară.

Cu cât este mai frenetic simțământul, cu atât este mai puternică legătura cu oglinda. Ce gândim – nu este important, important este *despre ce* gândim. Indiferent dacă imaginea ne place sau nu, oricum ne gândim la ea. Important este doar conținutul gândurilor. Neplăcerea merge întotdeauna în sens invers: „Detașează-te!" sau „M-am săturat!" Indiferent de direcție, atitudinea noastră poartă în ea obiectul nemulțumirii. Iar frenezia ce se naște din unitatea dintre suflet și rațiune îi conferă chipului contururi clare. Ca urmare, în imagine începe să predomine tot ceea ce corespunde *conținutului chipului obiectului.*

De aceea săracii sărăcesc, iar bogații se îmbogățesc – toți se uită în oglinda vieții și fiecare constată în felul său cum arată realitatea care îl înconjoară. Această realitate te absoarbe ca o baltă. O bătrânică stă la coadă să își ia pensia. E obosită după ce și-a cărat sacoșele într-un autobuz arhiplin. Un bolnav umblă pe la diverse instituții medicale. Ei există în această realitate sumbră împreună cu gândurile lor. În același timp, altcineva se bucură de viață: mare, iahturi, călătorii, hoteluri de lux, restaurante scumpe – tot ce își dorește sufletul. În toate cazurile, indiferent de circumstanțe, se constată o stare de fapt: „Așa ne ducem viața". Mai exact, *trăim așa cum ne gândim existența.* Oglinda confirmă și întărește și mai mult conținutul modului de gândire.

Nu își au locul obiecțiile clasice cum că pentru fi-

ecare om condiţiile iniţiale sunt diferite: unii se nasc în sărăcie, iar alţii moştenesc bogăţii. Da, punctul de plecare determină în mare măsură modul în care va începe constatarea modului de viaţă şi în care va evolua acesta în viitor. Dar aceasta nu înseamnă în niciun caz că totul depinde de „capitalul iniţial". Există o mulţime de exemple conform cărora persoane din straturile cele mai joase ale societăţii au ajuns în vârf şi invers. Să fie vorba despre excepţiile care întăresc regula? Posibil. Dar faptul că aceste excepţii sunt totuşi posibile, înseamnă că această regulă nu este de neclintit. Indiferent în ce „groapă" adâncă v-aţi afla, să ştiţi că totul se poate schimba, şi chiar radical. Şi nu este deloc important dacă nu ştiţi ce să faceţi. Nu este obligatoriu să ştiţi care este soluţia concretă – se va găsi ea singură.

Vi se pare că vă aflaţi sub puterea circumstanţelor şi că nu sunteţi capabil să schimbaţi ceva. În realitate, aceasta este o iluzie – o butaforie care, dacă doriţi, poate fi uşor distrusă. Este vorba despre faptul că noi toţi ne învârtim, fără să ne dăm seama, într-un cerc închis: *observăm realitatea – ne exprimăm punctul de vedere – oglinda fixează conţinutul acestuia în realitate*. Pentru a transforma realitatea, trebuie doar să ieşim din acest cerc.

Vă uitaţi la realitatea din jur şi aveţi impresia că ea nu poate fi schimbată. Şi, într-adevăr, aşa este. Prin intenţia interioară încercaţi să acţionaţi asupra imaginii, dar nu sunteţi capabil să o influenţaţi câtuşi de puţin. Pe

Formula cercului închis al oglinzii

această parte a oglinzii aveţi prea puţine posibilităţi. În schimb, puteţi să ţineţi sub control atitudinea pe care o aveţi faţă de realitate şi atunci se va apuca de treabă intenţia exterioară, iar pentru ea nimic nu este imposibil. Pe cealaltă parte a oglinzii există variante de evoluţie a evenimentelor pe care mintea omenească nici nu le bănuieşte.

Astfel, pentru a porni mecanismul intenţiei exterioare trebuie îndeplinit cel de-al cincilea principiu al oglinzii: *trebuie mutată atenţia de la imaginea reflectată la obiectul care se reflectă*. Altfel spus, trebuie să ne ţinem sub control gândurile. *Să ne gândim nu la ce nu vrem şi dorim să evităm, ci la ceea ce vrem şi dorim să realizăm.*

5.

Uitaţi-vă încă o dată la formula cercului închis. Noi ne mişcăm ca un măgăruş în acest *cerc al oglinzii*. Suntem legaţi de oglindă prin atitudinea noastră – reacţia primitivă la realitate – şi încercăm, prea simplist, să ajungem din urmă imaginea din dorinţa de a mai schimba ceva. Iar acum să încercăm să schimbăm ordinea în cadrul cercului oglinzii: *ne exprimăm punctul de vedere – oglinda fixează conţinutul acestuia în realitate – observăm realitatea.* Ce rezultă?

Constatarea primitivă şi neputincioasă a imaginii se opreşte şi, în locul ei, vine constatarea intenţionată şi direcţionată spre un scop al obiectului care se reflectă. În loc să ne exprimăm, ca de obicei, nemulţumirea faţă de ceea ce vedem în oglindă, să nu ne mai uităm în ea şi

Formula inversă a cercului oglinzii

să începem să ne formăm în gând acel chip pe care am dori să îl vedem. Aceasta este ieşirea din labirintul oglinzii. Lumea s-a oprit şi apoi a pornit-o în întâmpinarea noastră. Deja nu mai alergăm, stăm pe loc şi acum realitatea însăşi vine spre noi, iar vântul care ne bate în faţă este altul – vântul intenţiei exterioare.

Noi am făcut totul pe dos: am terminat cu fuga inutilă după imaginea reflectată, am lăsat lumea să se desfăşoare conform gândurilor noastre. Cercul oglinzii a rămas închis, dar acum nu voi mai merge în cerc, ci el se învârteşte singur, pus în mişcare de intenţia exterioară. Intenţiei interioare i-a luat locul cea exterioară, deoarece am renunţat la încercările de a acţiona asupra imaginii reflectate. Acum doar ne formăm în gând obiectul dorit, iar oglinda duală transpune în realitate sectorul respectiv din spaţiul variantelor.

Singura dificultate este ineditul situaţiei. Este neobişnuit ca elementul „observăm realitatea" să fie pus la sfârşitul cercului. Noi suntem obişnuiţi să acţionăm după regula: „Ce văd, mă plictiseşte". Trimitem lumii părerea noastră, iar ea ne trimite înapoi, ca ecou, doar esenţă searbădă: „Nu vreau să plouă!" – „Să plouă, să plouă..."; – „Nu vreau să învăţ!" „Să învăţ, să învăţ..."; – „Nu vreau să lucrez!" – „Să lucrez, să lucrez...". Ca rezultat, realitatea va îngloba *conţinutul rafinat al atitudinii*.

Ne putem imagina următorul monolog al oglinzii pe care a obosit-o toată harababura asta. „Ţi-e rău. Ce îţ

trebuie ca să te simţi bine? Nu vrei. Ai putea, totuşi, să spui clar ce doreşti? Nu-ţi place. Atunci spune tu, dragul meu, ce ţi-ar plăcea?"

Totul este foarte simplu. *Atitudinea negativă trebuie înlocuită cu una pozitivă.* Trebuie făcut un inventar al gândurilor şi scoasă particula „ne". Ne-mulţumire, ne-dorinţă, ne-plăcere, ne-aprobare, ne-încredere în succes şi aşa mai departe. Tot acest gunoi trebuie strâns într-un sac şi dus la ghenă. Gândurile noastre trebuie direcţionate spre ceea ce vrem şi ceea ce ne place. Şi atunci, în oglindă se va reflecta numai ce este plăcut.

Trebuie să înţelegem că o realitate agreabilă nu se va forma dintr-o dată. Trebuie răbdare şi înţelegere a lucrurilor. Acum totul este altfel decât înainte: *nu doar reacţionaţi la realitatea înconjurătoare, ci preluaţi comanda şi vă trimiteţi premeditat în lume propriile forme de gândire.* În ciuda unei imagini aparent negative, vă exprimaţi o atitudine pozitivă. Da, este ceva *neobişnuit*, dar ce este mai bine: să vă lăsaţi dominat de împrejurări, ca toţi oamenii *obişnuiţi*, sau să dispuneţi de propria voastră soartă după cum credeţi de cuviinţă?

Starea de spirit se formează ca o reacţie la împrejurările date – reuşite sau nereuşite. Înclinaţia spre negativism menţine, de regulă, dispoziţia la un nivel scăzut. Trebuie însă să procedaţi altfel – să vă creaţi în mod intenţionat o stare de bine. Simplul fapt că eu ştiu că sunt capabil să gestionez realitatea, îmi ridică moralul. Prin intenţia mea, îmi aleg culorile pentru propria realitate.

Indiferent de împrejurări, îmi creez o stare de bine. O fac în mod conștient și nu reacționez ca un primitiv la stimulii exteriori. Trebuie să începeți să vă creați această obișnuință. Pentru a vă binedispune, vă poate ajuta un *slide* – muzical, vizual... – ce vă place mai mult. Ideal ar fi un tablou în care v-ați realizat scopul și vă simțiți minunat.

Pe de altă parte, fiți pregătit ca, o vreme, în propriul strat de lume să nu se schimbe nimic. Sau dimpotrivă – să apară tot felul de neplăceri. Ei, și? Vor fi doar inconveniente temporare legate de „trecerea" la un alt nivel de a privi realitatea. Știți deja că oglinda acționează cu întârziere. Trebuie să urmăriți ceva, un scop anume, orice s-ar întâmpla. Să respectați pauza când nu se întâmplă nimic. Trebuie să fie ca în basmul acela: „Dacă întorci capul și te uiți înapoi, împietrești". Chiar dacă între timp în oglindă se întâmplă ceva, eu știu că acel ceva nu va dispărea și că, mai devreme sau mai târziu, în ea se va reflecta acel obiect pe care eu mi-l creez în gând. Dacă nu voi ceda ispitei de a întoarce capul și rămân ferm într-ale mele, în oglindă se va forma realitatea mea. Totul va fi cum vreau eu.

Senzația trebuie să fie aceea de parcă ați avea deja ceea ce doriți sau că, din clipă în clipă, o să aveți. Rețineți: oglinda materializează conținutul gândurilor dumneavoastră. De exemplu, dacă vă nemulțumește felul cum arătați, nu vă place să vă uitați în oglindă. Atenția dumneavoastră se concentrează asupra acelor trăsături

care nu vă plac, ceea ce și constatați. Trebuie să înțelegeți că vă reflectați în oglinda lumii corespunzător atitudinii pe care o aveți față de propria dumneavoastră persoană.

Faceți-vă o nouă regulă – nu vă uitați, ci *aruncați o privire pe furiș* în oglinda lumii. *Nu căutați ce este bun, ci ignorați ce este rău* – treceți totul prin acest filtru. Concentrați-vă atenția asupra a ceea ce vreți să obțineți. Cum ați făcut până acum? Ați constatat un fapt: „Sunt grasă și urâtă. Nu-mi place cum arăt". Iar oglinda ce a făcut? A confirmat și a întărit: „Așa este". Acum aveți o altă sarcină – să căutați numai acele trăsături care vă plac și, în același timp, să vă reprezentați mental chipul pe care l-ați dori. Din acest moment nu faceți altceva decât să căutați și să găsiți noi și noi confirmări ale unor schimbări pozitive: *cu fiecare zi ce trece totul este din ce în ce mai bine.* Dacă veți face regulat acest lucru, în curând veți avea ocazia să rămâneți cu gura căscată de uimire.

În general, trebuie ca la început să vă stabiliți o atitudine și abia după aceea să vă uitați în oglindă, și nu invers. Evident, vă va trebui ceva timp să vă obișnuiți să faceți acest lucru. Dar, „daraua va fi cât ocaua". Acum, dumneavoastră veți fi cel care controlează realitatea, și nu ea pe dumneavoastră. Având în vedere inerția realizării materiale, imaginea reflectată va deveni încetul cu încetul pozitivă. În stratul dumneavoastră de lume se vor aduna atâtea lucruri plăcute, încât nu va mai fi nevo-

ie să încercați să vă convingeți că trebuie să vă bucurați. Cercul oglinzii se va învârti ușor, fără să fie silit. Important este să îl pornim și să îi mărim viteza prin intenția noastră; apoi totul va merge ca pe roate.

„Ei, aș! Nu cred așa ceva – va spune cititorul plictisit –, dacă totul ar fi așa de simplu...". Ei bine, dacă *nu vreți să credeți*, atunci vă urez drum bun spre cercul oglinzii – n-aveți decât să alergați după imaginea reflectată, poate o veți ajunge din urmă. ~~Dar dacă *nu credeți, dar ați vrea să credeți*, eu vă spun că nici nu e nevoie să credeți, ci doar să aplicați tehnica pe care v-am propus-o și veți vedea ce se va întâmpla~~. Pentru o minte obișnuită, astfel de lucruri vor rămâne întotdeauna irealizabile, deoarece modul de funcționare a intenției exterioare este insesizabil. Mintea nu va înțelege niciodată cum se poate împlini un vis, irealizabil – după părerea ei. N-o să creadă niciodată că așa ceva este posibil până când nu se va lovi cu fruntea de un fapt care s-a petrecut deja. Lăsați-o așa – să se tot îndoiască, iar dumneavoastră faceți ce trebuie!

„Ei, aș! Nu merge" – va spune cititorul leneș. Într-adevăr, tehnica oglinzii este mult prea simplă ca să crezi în eficacitatea ei. Suntem obișnuiți ca, pentru problemele complexe, soluțiile să fie grele. Oamenii nu pot să creadă că gândurile lor sunt cu adevărat capabile să influențeze realitatea și nu iau în serios astfel de lucruri. De aceea nici nu încearcă. Prima cauză este că nu există rezultate vizibile. A doua cauză este faptul că ei nu sunt

consecvenți. De obicei se aprind repede la o idee și apoi „se sting" la fel de repede, căci, nu-i așa?, nu există minuni! Trebuie făcută o anumită operație – numai că, în acest caz, ea nu se face cu mâna, ci cu capul. Credeți că oglinda, care reacționează cu o anumită întârziere, poate să vă formeze imaginea dacă stați doar o clipă în fața ei și apoi plecați?

Acum, după ce ați aflat care sunt principiile oglinzii, nu vă rămâne decât să le puneți în practică. Este foarte simplu. *Pentru ca forma de gândire să se fixeze în realitatea materială, este necesar ca ea să fie reprodusă sistematic.* Cu alte cuvinte, trebuie să învârtim în minte cu regularitate *slide*-ul-scop. Spre deosebire de visările inutile care au loc de la caz la caz, aceasta este o lucrare concretă. șablonul

În felul acesta, punându-vă sub control sentimentele care vă leagă de imaginea reflectată, nu mai depindeți de oglindă. Nu este suficient doar să îți înfrângi emoțiile – ele fiind rezultatul unei atitudini. Trebuie schimbată atitudinea în sine – modul propriu de a reacționa și de a percepe realitatea. Devenind liber, devii capabil să îți formezi imaginea de care ai nevoie. Altfel spus, *controlându-ți mersul gândurilor, controlezi realitatea.* În caz contrar, realitatea te controlează pe tine.

Controlul realității se poate face cu un anumit grad de rigiditate. Procedeul cel mai simplu și cel mai ușor este amalgamarea. Amalgamul permite crearea unui fond general de confort și fericire, ceea ce – în majorita-

tea cazurilor – este absolut suficient. În schimb, pentru realizarea unui vis, este nevoie de mai multă răbdare și mai multă determinare. Fiecare dintre noi poate să folosească tehnica oglinzii în funcție de propriile sale nevoi.

Afirmația că lumea este reflectarea gândurilor noastre nu este nouă. S-ar părea că este pe înțelesul tuturor dar, în același timp, sună cumva vag, nedefinit. De aceea, chiar știind acest lucru, folosul nu e prea mare. Ce trebuie să faceți și cum să procedați? Nu aveți când să vă ocupați de cultura dumneavoastră spirituală, să înțelegeți forțele tainice ale naturii și să vi le dezvoltați pe cele proprii?

Acum aveți însă la dispoziție o tehnică concretă. Știți că dă rezultate și știți și ce trebuie să faceți. Treceți la treabă! Opriți-vă, nu mai alergați în cercul oglinzii, și veți vedea cum lumea vă vine în întâmpinare.

Intenția Suveranului

Așadar, pentru ca în oglinda lumii să apară realitatea dorită, trebuie făcute niște lucruri elementare: să vă formați în gând, în mod premeditat, imaginea corespunzătoare fără să țineți seama de întârzierea reflectării și doar să aruncați o privire în oglindă, căutând de fiecare dată noi manifestări ale realității ce începe să se nască.

Numai că, chiar dacă știi că există o întârziere, este foarte greu să te obișnuiești cu această ciudată oglindă. În conștiința noastră s-a înrădăcinat convingerea că realitatea fie se supune imediat, fie nu se lasă controlată. S-ar părea că dacă dorința nu ni se realizează imediat, înseamnă că acest lucru nu este posibil și dacă nu se poate – nu se poate. Și atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să visăm și să considerăm că magia este ceva inaccesibil, aflat într-o altă zonă.

Suntem obișnuiți să credem că magia este ceva aparte, ceva rupt de realitate: lumea fanteziei este undeva acolo, în imaginație, iar viața reală curge aici; nu putem schimba această situație; magii și extrasenzorialii trăiesc într-o lume aparte, iar noi – oameni obișnuiți, cu probleme obișnuite – ne chinuim aici, în această realitate cenușie.

Dar de fapt nu există nicio magie – există doar cunoașterea principiilor oglinzii duale. Această cunoaștere ne este la îndemână. Este atât de obișnuită și de simplă, încât nu poate să fie considerată – după niciun canon – „vrăjitorie". Chiar lampa lui Aladin arăta ca o cutie veche de tinichea, iar Sfântul Graal nu era nici el din aur. Tot ce este măreț și „de neatins" este simplu – nu are de ce să se etaleze sau să se ascundă. Dimpotrivă, tot ce este gol și inutil se ascunde întotdeauna sub un aer de mare importanță și tainic.

Magia, lipsită de atributele basmului și introdusă în viața de zi cu zi, nu mai este considerată ca aparți-

nând domeniului misticii şi al misterelor. Ea îşi pierde vraja tainică deoarece i se face loc în cotidian. Dar minunea acestei manifestări constă în faptul că realitatea cotidiană, la rândul ei, nu mai pare ceva obişnuit şi devine o realitate necunoscută ce poate fi controlată precum visul în stare de veghe. Şi nu e nevoie decât de respectarea principiilor oglinzii.

Să presupunem că v-aţi familiarizat cu *Transurfing*-ul şi că ştiţi să lucraţi cu *slide*-ul de referinţă. Iată însă că timpul trece şi nu se întâmplă nimic. Ai senzaţia că ai trimis o scrisoare şi răspunsul nu vine. Raţiunea începe să se neliniştească, nu mai are răbdare. Poate că n-am făcut ce trebuie? Sau poate că totul este doar un nonsens.

În realitate, lumea nu stă pe loc – se desfăşoară procesul de materializare a imaginii reflectate în oglindă. Acest proces nu este vizibil şi de aceea pare că nu se întâmplă nimic. În acest moment, braţul balanţei raţiunii începe să oscileze între faptul că ştie că oglinda reacţionează cu întârziere şi vechea obişnuinţă de a vedea efectul aproape instantaneu.

Ce crede raţiunea când vede că nu apare niciun rezultat? Crede că acţiunea a fost ori ineficientă, ori incorectă. Şi atunci, ce reflectă oglinda? Reflectă acelaşi lucru. În felul acesta, procesul se încetineşte sau dispare. Ne putem imagina următorul dialog între raţiune şi lume:

- Vreau jucăria!
- Sigur, draga mea, o vrei.

- Dar mi-ai promis-o!
- Aşa este. Tu m-ai rugat şi eu ţi-am spus că o vei avea. Eu cred că ar trebui să fii mulţumită că o vei avea.
- N-ai înţeles cum trebuie! Eu o vreau acum, în clipa asta.
- Da, aşa-i, înţeleg: tu vrei acum jucăria.
- Atunci unde este jucăria?
- Chiar aşa, unde e?
- Cred că una dintre noi două este idioată.
- Fără îndoială.
- Fir-ar să fie! Am uitat total că nu eşti decât o oglindă fraieră. Cum să mă port cu tine? Ah, da, mi-am adus aminte: îmi dai o jucărie.
- Bine-bine.
- Ce zici, mergem după ea?
- Sigur, scumpete, vino şi ia-mă de mână.

Şi iată că în drum spre cadoul dorit, mâinile lor s-au atins. Nu mai rămâne decât ca raţiunea să se înarmeze cu răbdare şi să îşi lase timp pentru a se pregăti pentru bucuria ce va veni. Sufletul caută, iar mintea îşi freacă mâinile de mulţumire. Căci se duc amândouă după jucărie! *Transurfer*-ul trebuie să înţeleagă că alegerea făcută de el se transformă într-o lege nestrămutată care se va împlini inevitabil. Iar pentru aceasta trebuie doar ca atenţia să fie concentrată pe scopul final. Numai că nu se întâmplă aşa.

- Auzi, dar noi am luat-o bine? Nu se vede

niciun magazin de jucării.

- Nu te impacienta, draga mea, ajungem acum.
- Dar când? Aoleu, cred că am luat-o pe altă parte.
- Aşa crezi?
- Serios, ne-am rătăcit!
- Cum spui tu, puişor, ştii că eu te cred întotdeauna.
- Oglindă fraieră! Ştiam eu că nu se poate conta pe tine! Unde m-ai dus?
- Am vrut doar să dăm colţul spre parc, ca să te dau în leagăn...

Nu ne simţim în siguranţă dacă suntem duşi legaţi la ochi. Mintea noastră nu se poate împăca cu faptul că nu se întâmplă nimic sau că evenimentele nu se desfăşoară asa cum au fost plănuite. Ea este construită ca un automat cibernetic: dacă algoritmul se defectează, se aprinde beculetul roşu. Deosebirea dintre ele este că mintea îşi creează singură programul-scenariul, presupunând în mod naiv că este capabilă să calculeze dinainte toţi paşii. Primitivismul aşa-numitei minţi raţionale constă nu doar în faptul că face un program stereotip de acţiune, dar mai şi ţine morţiş la el.

În momentul când se face optiunea, adică atunci când se stabileşte scopul – obiectul reflectat, final, oglinda lumii primeşte comanda şi trece la realizarea ei, după un anumit plan. Cum anume va forma imaginea obiectului, ştie doar ea. Pentru minte această cale este

de neînţeles. Dar dacă mintea vede că evenimentele se desfăşoară după un scenariu ciudat, dă alarma şi omul sare la beregata lumii. Că doar trebuie să facă şi el ceva! El crede că nu va ieşi nimic şi că în felul acesta obiectul-scop va fi denaturat. În plus, se mai apucă şi să acţioneze în aşa fel încât să îşi păstreze propriul scenariu, ceea ce nu face decât să împiedice realizarea acelui plan, pe care el nu îl ştie, dar care ar duce cu siguranţă la succes. Cum s-ar spune: nici în car, nici în teleguţă!

Astfel, ţinând morţiş la scenariul său care cuprinde – aşa i se pare lui – calea de urmat pentru atingerea scopului, nu îi permite acestui scop să se realizeze. Şi asta încă nu e tot. Prin dorinţa lui nesăbuită de a primi jucăria cât mai repede, el creează un astfel de potenţial excedentar, încât oglinda se deformează la propriu. Şi ce se poate aştepta de la o oglindă strâmbă?

Dorinţa ca atare este şi ea necesară, căci fără ea nu există năzuinţă. Dacă se adaugă şi hotărârea de a acţiona, rezultă intenţia de a realiza un scop. Dar dacă se adaugă îndoiala plus teama de nereuşită, se ajunge la *dorinţă arzătoare*. Aceasta este acea *importanţă* care trebuie diminuată în mod conştient. Dorinţa în sine nu creează un potenţial excedentar vizibil – el apare atunci când săriţi la beregata lumii din pricina îndoielilor şi fricilor pe care le aveţi.

De regulă, omul raţionează în felul următor: *vreau, dar mă tem că n-o să iasă nimic sau mă îndoiesc că va ieşi ceva.* Fiind responsabil faţă de sine însuşi pentru re-

uşită sau pentru eşec, îşi impune sieşi şi îi impune şi lumii condiţii dure. De la lume aşteaptă, de la el pretinde. Rezultatul este o triplă deformare a oglinzii: *vreau, mă tem, nu permit*. Trei feţe – toate strâmbe – ale oglinzii.

Dacă gândiţi că a avea o intenţie înseamnă *să pretinzi* cu fermitate ceva ce ţi s-a năzărit, n-o să primiţi nimic. Dacă veţi *cere* lumii ceva ce doriţi, iarăşi vă veţi alege cu nimic. Înţelegeţi: tot ce vă trebuie este să faceţi comanda şi *să permiteţi* executarea ei. Dumneavoastră pur şi simplu nu lăsaţi ca lumea să facă acest lucru pentru că *pretindeţi, cereţi, vă temeţi şi vă îndoiţi*. În acest caz, lumea, la rândul ei, va pretinde, va cere, se va teme şi se va îndoi, adică va reflecta fără greş atitudinea dumneavoastră. Căci nu este decât o oglindă.

Trebuie să simţiţi cu inima acest lucru. Lăsaţi ca lumea, în momentul acesta, să vă fie confortabilă. Este o senzaţie versatilă, efemeră şi va trece rapid, dar trebuie să încercaţi. Imaginaţi-vă pentru o clipă ceva incredibil: că o lume duşmănoasă, problematică, grea, incomodă, devine deodată plină de bucurie şi confortabilă. Dumneavoastră sunteţi cel care *o lasă să facă acest lucru*. Decizia vă aparţine.

Problema nu este să fiţi fericit în sensul în care este definit acest cuvânt, ci să lăsaţi fericirea să intre în viaţa dumneavoastră. Suntem fericiţi atât cât ne dăm posibilitatea unei reuşite incredibile. Nu trebuie să ne impunem să fim fericiţi, ci să ne permitem un asemenea lux. Aveţi încredere în lume – ea ştie cel mai bine cum

să ajungă la scop şi va avea ea grijă de tot. Nu trebuie să vă preocupe întrebarea cum de reuşeşte o oglindă obişnuită să reproducă chipul uluitor de exact. Stând în faţa ei, gândiţi-vă doar la ce aţi vrea să vedeţi în imagine. Şi oglinda lumii îşi face treaba ireproşabil, numai că o face cu întârziere.

În cazul în care nu reuşiţi să fiţi convins că se poate conta cu adevărat pe lume, mai aveţi încă două principii ale oglinzii. Este posibil ca pentru unii să fie chiar uşor să acţioneze conform instrucţiunilor. Dar, înainte de a vorbi despre al şaselea şi al şaptelea principiu, să ni-l amintim pe *al cincilea*.

Să presupunem că v-aţi stabilit scopul şi aţi început să lucraţi sistematic cu *slide*-ul. Ştiţi deja că rezultatele nu pot să apară imediat. Cu toate acestea, raţiunea începe să se agite: timpul trece şi nu se întâmplă nimic sau se întâmplă altceva decât mă aşteptam. În acele momente când îndoiala vă acaparează toate gândurile, activaţi-vă capacitatea de a înţelege, pentru că aţi uitat regula: „nu te uita înapoi ca să nu împietreşti".

Atenţia trebuie concentrată pe scopul final ca şi când ar fi fost deja realizat. Lumea vă vine în întâmpinare atâta timp cât sunteţi concentrat pe obiectul ce se reflectă. Cum aţi întors capul, lumea se opreşte şi reîncepeţi alergarea epuizantă şi inutilă în cercul oglinzii.

Trebuie să îi reamintiţi mereu raţiunii dumneavoastră că oglinda funcţionează cu întârziere şi că îi trebuie o pauză pentru a forma imaginea, adică întruchipa-

cea în realitate. În timpul pauzei trebuie să insistați, să credeți în succes, chiar dacă vi se pare că „totul a intrat în pământ". Pe cât de mult veți avea îndrăzneala să nu vă lăsați cuprins de tristețe, pe atât de mult veți primi. Iată, aceasta este adevărata magie, care nu are niciunul dintre atributele vrăjitoriei, dar care are o forță reală.

Aruncați o privire în oglindă – adică exprimați-vă punctul de vedere asupra a ceea ce se întâmplă – doar pentru a remarca schimbările pozitive și pentru a fi plăcut surprins. Cu alte cuvinte, să aveți ochii larg deschiși la tot ce arată că lumea se mișcă spre scopul propus și să îi țineți închiși la manifestările concomitente negative (și inevitabile). Dacă reușiți „să nu vă uitați înapoi", rezultatul va întrece de regulă toate așteptările. Nu numai că veți primi jucăria, dar veți fi și dat în leagăn și veți primi și înghețată.

La modul cel mai general, regula privitului în oglindă poate fi formulată în felul următor: *privind în oglindă, trebuie mișcată nu imaginea, ci obiectul care se reflectă, adică atitudinea și direcția gândurilor.* Altfel spus, trebuie să vă mișcați dumneavoastră, nu să încercați să prindeți imaginea din oglindă, așa cum face pisoiul când atacă „dublura" lui și nu înțelege că acolo este chiar el.

Dacă vă învârtiți în jurul propriei axe, veți observa că lumea începe, încet și cu întârziere, să se întoarcă după dumneavoastră. Nu vă grăbiți să o apucați cu mâna pentru a o obliga să se învârtească. Aceasta este diferența între *intenția interioară* și *cea exterioară*. Intenția interioară vă obligă să încercați să acționați asupra imaginii. Prin intenția exterioară, lăsați în pace oglinda și vă concentrați toată atenția asupra modului de gândire și, în felul acesta, aveți la dispoziție o forță reală, capabilă să miște lumea.

Secretul acestei forțe constă în slăbirea prizei. Mintea omenească „atacă la baionetă" cea mai mică întâmplare pe care nu a prevăzut-o și cea mai mică abatere de la scenariul propriu. După asta va veni imediat și reacția – pe cât de naturală, pe atât de primitivă. Ea va încerca să îndrepte lucrurile, adică să obiecteze, să refuze, să insiste, să discute în contradictoriu, să gesticuleze, să treacă la acțiune și așa mai departe. În general, rațiunea încearcă să se agațe de imagine și mai și insistă în acest sens.

Evident, dacă atenția este ațintită spre oglindă, apare iluzia că este suficient să întinzi mâna, ca realitatea – care este aici, sub nasul nostru – să se supună imediat. Nu mai are încotro. Fraierul de pisoi se lasă amăgit când se joacă cu o oglindă obișnuită. Dar și omul, a cărui conștiință se află cu o treaptă mai sus, cade în aceeași capcană. Diferența este că în cazul omului, iluzia oglinzii duale este mai rafinată. Atât.

Iată că este necesar să luăm mâna de pe oglindă și să-i permitem lumii *să se miște*. În majoritatea cazurilor, nu este necesar să acționăm – este absolut suficient să urmărim ușor și simplu ceea ce se întâmplă. După cum

ați aflat din „*Transurfing*-ul realității", cursul variantelor direcționează, dacă nu este împiedicat, desfășurarea optimă a evenimentelor. Rațiunea primitivă este înclinată să vâslească cu mâna împotriva curentului și să își susțină reprezentările. Acum, pentru a ne elibera de iluzii, este necesar ca intenția mărginită a rațiunii să facă invers – să își corecteze ea singură scenariul, în mod dinamic, incluzând aici tot ce nu poate fi prevăzut. Este o sarcină neobișnuită pentru ea, dar este singura cale eficientă de a ieși din rolul de pisoi.

Așadar, cel de-al șaselea principiu sună astfel: *dați-i drumul lumii, n-o mai țineți strâns în mână și dați-i voie să se miște pe cursul variantelor*. Intenția interioară o va lua în sens invers, ceea ce va duce la un paradox: renunțând la control, veți obține controlul real asupra situației.

Uitați-vă la tot ce este în jur cu ochii unui observator. Sunteți participant la piesă și, în același timp, jucați de pe margine și surprindeți orice mișcare ce se produce în jur. Vi se propune ceva – nu vă grăbiți să refuzați. Primiți un sfat – încercați să meditați asupra lui. Ascultați și alte păreri – nu vă grăbiți să discutați în contradictoriu. Vi se pare că cineva nu face cum trebuie un anumit lucru – lăsați-l în pace. Împrejurările sunt altele acum – nu trebuie să dați alarma, încercați să acceptați schimbările. Indiferent cu ce vă ocupați, acționați cum vă este mai ușor. Dacă aveți de ales – preferați varianta cea mai ușoară.

Asta nu înseamnă că trebuie să fiți de acord cu orice. Una este să stai cu ochii închiși și să te lași dus de val și cu totul altceva este să te miști intenționat și constant pe direcția de curs. Veți înțelege singur când este cazul să strângeți frâul sau să îl slăbiți în mod conștient. Dați-i drumul lumii și doar urmăriți-o cum se mișcă. Faceți-o ca un mentor înțelept, care îl lasă pe adolescent să opteze și doar din când în când îl îndreaptă în direcția necesară. Veți vedea cum lumea se va învârti în jurul dumneavoastră.

Acum am ajuns la ultimul principiu al oglinzii – cel mai important și cel mai puternic. În afară de capacitatea ireproșabilă de reflectare, oglinda mai are o particularitate: în ea, dreapta este stânga, iar spațiul care se depărtează se mișcă în realitate în partea opusă. Oamenii s-au obișnuit de mult cu această proprietate și au învățat să transforme în gând iluzia în realitate. Dar, în ceea ce privește iluzia oglinzii duale, rațiunea încă nu știe să se descurce.

Problema este că omul este înclinat ca în bine să vadă răul, pozitivul să îl transforme în negativ, iar propriul bine să îl interpreteze ca o soartă haină. În realitate, lumea nu ține neapărat să vă bage bețe în roate. Neplăcerile nu constituie normalul, deoarece pentru ele se consumă mai multă energie. Iar natura nu-și cheltuiește energia în zadar. Cursul variantelor merge întotdeauna pe calea minimei rezistențe. Se poate spune că drumul său este un *concurs fericit de împrejurări*. Omul își cre-

ează singur cea mai mare parte din probleme, când lopătează cu mâna prin apă şi vâsleşte împotriva curentului. Dar important este că înclinaţia sa spre negativ creează o imagine corespunzătoare, pe care oglinda o face să devină realitate.

* Reţineţi: lumea nu face decât să reflecte fără greş atitudinea dumneavoastră faţă de realitate. Oricât de sumbră ar părea imaginea reflectată, ea va deveni şi mai sumbră dacă vă veţi raporta la ea ca la ceva negativ. La fel, negativul va deveni pozitiv dacă îl veţi considera de bunăvoie astfel. Orice împrejurare sau eveniment poartă în sine atât un potenţial nedorit, cât şi unul util. Exprimându-vă punctul de vedere, aveţi două variante: să determinaţi mersul evenimentelor spre succes sau spre insucces.

În oricare dintre împrejurări, chiar şi în cele mai nefavorabile, în final veţi rămâne în câştig dacă veţi respecta cel de-al şaptelea principiu al oglinzii: *orice imagine reflectată luaţi-o ca pozitivă.* Indiferent ce ar fi acolo, nu aveţi de unde să ştiţi dacă este de bine sau de rău, aşa că luaţi-o ca pe cea mai bună variantă pentru dumneavoastră.

Ba chiar mai mult, când totul iese bine, nu rămâneţi indiferent, ca şi cum acest bine vi s-ar cuveni, ci manifestaţi-vă bucuria: Oh, este excelent! *Orice s-ar întâmpla, totul merge cum trebuie.* Nu este altceva decât cunoscutul *principiu al coordonării intenţiei.* Despre modul cum acţionează el, am vorbit în primul volum

(Vezi vol. 3, pg. 180)

dedicat *Transurfing*-ului.

De exemplu, apare o problemă. Aveţi două variante – să spuneţi că e grea sau că este simplă. Înclinaţia spre negativ şi viaţa grea care v-a obosit, vă obligă să vă lăsaţi încovoiat şi să fiţi posomorât:

- Vai, cât este de greu! Ce treabă complicată!

Şi lumea vă dă imediat dreptate:

- Cum zici tu, puişorule.

Ea îţi dă întotdeauna dreptate. Şi dacă este aşa, procedaţi invers şi spuneţi-vă: *„Totul se rezolvă foarte simplu"*. Străduiţi-vă să spuneţi că problema este simplă. Să fie ca un postulat. Deoarece, în esenţă, doar un mic amănunt – ceva ce se petrece concomitent – face ca problema să fie complicată. Iar acest amănunt este determinat de poziţionarea dumneavoastră. Şi din nou lumea vă va da dreptate. *Indiferent ce se va întâmpla.*

- Se alege praful? Da' de unde – veţi spune dumneavoastră – totul este minunat!

Şi, ca un idiot (aşa va gândi despre dumneavoastră un negativist) vă veţi freca mâinile de bucurie (vai, ce bine este!) sau o să bateţi din palme ori o să ţopăiţi de bucurie. Şi foarte curând o să descoperiţi că, într-adevăr, ceea ce vi se păruse a fi un eşec, de fapt, vă convine. Această proprietate a oglinzii acţionează întotdeauna atât de neaşteptat şi uluitor, încât nu vă puteţi obişnui. De fiecare dată când, sub ochii dumneavoastră, înfrângerea devine victorie, veţi fi atât de entuziasmat, încât veţi exclama:

- Nu, aşa ceva nu se poate! E ceva mistic la mijloc!

Însă, până nu de mult, gândeaţi cu totul altfel şi de aceea resimţeaţi din plin toate greutăţile şi privaţiunile vieţii. Din acest moment, de fiecare dată când veţi avea o neplăcere sau o problemă, aduceţi-vă aminte că lumea va aproba modul cum vă poziţionaţi faţă de cele întâmplate:

- Cum zici tu, scumpule!

Vă daţi seama că de acum nu va mai fi nevoie să speraţi şi nici să aşteptaţi ca Pasărea albastră să binevoiască să vină să vă vadă şi că roata norocului se va învârti aşa cum trebuie. *Acum sunteţi autorul propriei reuşite.* Veţi declara din proprie iniţiativă că evenimentul cutare sau împrejurarea cutare sunt favorabile şi lucrează în folosul dumneavoastră.

Nu este vorba despre speranţa că lumea este binevoitoare şi că are grijă de dumneavoastră din iubire. Lumea este o oglindă impasibilă şi dacă are grijă de dumneavoastră, o face pentru că aşa vă „uitaţi" în ea. Nu este o convingere pe care împrejurările o pot zdruncina în orice moment. Nu este o prezumţie bazată pe credinţa oarbă în trăsătura de caracter. Este *intenţia Suveranului*. Dumneavoastră sunteţi cel care vă formaţi stratul propriu de lume şi ţineţi în mână propria realitate.

Dumneavoastră sunteţi Suveranul Realităţii dacă ştiţi să „vă mişcaţi" dându-i şi lumii posibilitatea să se mişte. A te mişca înseamnă să urmezi ultimele trei principii ale oglinzii. Suveranul nu este un activist, ci este

mai degrabă un observator. Nu să supui, ci *să permiţi* – iată prin ce se deosebeşte voinţa sa.

Acum ştiţi cum să lucraţi cu această uimitoare oglindă duală. De acum nu aveţi de ce să vă mai temeţi în lumea pe care ceilalţi o consideră ostilă, problematică, neîndurătoare. Lumea este a dumneavoastră! Luaţi-o de mână şi spuneţi-vă:

„Eu şi lumea mea mergem să ne luăm jucăria!"

Liga oglindarilor

S-ar părea că în *Transurfing* nu se pune problema destinului – el poate fi arbitrar, în virtutea existenţei spaţiului variantelor, dar poate fi şi dirijat, dacă ne conducem după principiile oglinzii duale. Această temă merită mai multă atenţie.

Părerile sunt împărţite. Unii cred că soarta se află în mâna omului. Alţii cred că ea este prestabilită. Alţii merg şi mai departe şi o consideră o ursită sau o fatalitate transmisă de sus omului şi condiţionată de faptele sale din vieţile anterioare. Care punct de vedere este mai aproape de realitate?

Fiecare în parte. Toate aceste poziţii sunt adevărate şi au drepturi egale. Ar putea să fie altfel într-o lume

care este o oglindă? Fiecare dintre noi, stând în faţa ei, primeşte confirmarea modului cum gândeşte. Nu are sens să întreb oglinda dacă mi-a fost dat să îmi văd în ea chipul trist sau vesel. Pe de o parte, ea oglindeşte ceea ce există, pe de altă parte – cum vreau să mă văd, aşa o să şi fiu. De aceea problema sorţii este o problemă de opţiune: să îmi aleg o soartă prestabilită sau să prefer una liberă? Totul ţine de convingerile dumneavoastră: ce alegeţi, aceea veţi primi.

✱ Dacă omul este convins că soarta este prestabilită şi că orice ai face, nu poţi scăpa, atunci, într-adevăr, se realizează un scenariu dinainte hotărât. În spaţiul variantelor există, fără îndoială, un curent pe firul căruia se va deplasa corăbioara vieţii dacă este lăsată în voia valurilor. Bălăcindu-se în infantilismul său, „Condamnatul" va ridica cu evlavie privirea spre cerurile de unde cad „loviturile sorţii": „O, providenţă! O, fatalitate!" În realitate însă nu „ai fost ursit" şi nu ţi-a fost scris pe frunte că tu, imbecilul, te vei afla în voia unui vis inconştient şi fără noimă, la care singur te-ai condamnat.

Dacă omul ia cârma în propriile sale mâini, viaţa nu va mai depinde de împrejurări. Corăbioara va putea fi dirijată într-o parte sau alta a „sorţii" care, chipurile, ţi-a fost dată. Totul este foarte simplu: viaţa este ca un râu. Dacă vâsleşti tu, ai posibilitatea să îţi alegi direcţia, dar dacă te laşi dus, eşti obligat să plutesti în albia în care te-ai aflat. Dacă vreţi karma – karma să fie! Gândindu-te că soarta ta depinde de nişte împrejurări neîndură-

toare sau de greşelile făcute în viaţile anterioare, abia realizezi în felul acesta varianta respectivă. Cum doreşti – că doar eşti fiul lui Dumnezeu! Dar dacă doreşti să fii Conducătorul Suprem, atunci şi asta îţi va sta în putinţă. Oglinda vieţii este de acord cu toate. Problema este dacă ştii cum să o foloseşti.

În cadrul modelului *Transurfing*, toate acestea sunt absolut evidente. Singura enigmă rămâne spaţiul variantelor. Cine a „pus" acolo tot ce există? De unde provine? Şi de ce? Şi ce a fost acolo înainte de a fi fost pus?

Vă spun sincer, *nu ştiu*. Pot doar să emit o ipoteză: spaţiul variantelor nu a fost creat de nimeni – a existat dintotdeauna. Aşa este făcută mintea omenească – i se pare că în această lume *totul* este creat de cineva sau de ceva şi că are un început şi un sfârşit. Se vede însă treaba că *nu tot*. Mă tem că chiar dacă am ridica gradul de conştiinţă al omului peste cel al stridiei, tot nu ar fi suficient pentru a putea înţelege astfel de lucruri. Există în lume întrebări care se află dincolo de limitele capacităţii raţiunii. Deoarece raţiunea nu este decât un automat logic, deşi are capacitatea să gândească abstract.

Iată, aşadar, că nivelul meu de gândire abstractă îmi permite doar să construiesc un model matematic primitiv. Dacă ar fi să fixăm gradul de conştiinţă al cuiva la un infinit în care nivelul de conştiinţă al omului să devină un punct, atunci întrebarea pusă se reduce la următoarele: „De ce mie, un punct, îmi este permis să

ocup orice poziție pe care o vreau în planul de coordonate? Cine a creat rețeaua de coordonate? Cine are nevoie de ea? Și ce a fost înainte de....? Este de neînțeles...” Dar dacă i-ai spune acestui punct că, în afară de plan, mai există și spațiul tridimensional și spațiul n-dimensional, „i-ar sări capacele”.

Este mai ușor să crezi că soarta ți-a fost prestabilită de unele forțe superioare și că ea poate fi „calculată” și prezisă, decât să crezi în existența unui spațiu al variantelor pe care nu poți să ți-l imaginezi și în care există absolut totul. Oricum, oamenilor nu le place să trăiască în necunoscut, ei vor să afle cât de cât ceva despre viitor și atunci se duc la astrologi, la prezicători, la cei care interpretează visele. Și aici se pune iarăși problema opțiunii. Ce intenție am: să aflu ce mă așteaptă sau să creez eu ceea ce vreau?

Dacă am ales o poziție pasivă, atunci îmi rămâne, desigur, un singur lucru de făcut. Să mă adresez cuiva care are îndrăzneala să spună că se pricepe la horoscop. Este posibil așa ceva? Este cineva capabil să-ți prezică sau să îți „calculeze” viitorul? Fără îndoială că da. Mai mult decât atât, așa ceva devine posibil tocmai în virtutea existenței spațiului variantelor. Altminteri, de unde ar lua clarvăzătorii fragmente de trecut și de viitor?

Fără discuție, evenimentele nu pot să evolueze în mod arbitrar. Sectoarele din spațiul variantelor sunt legate între ele prin mici lanțuri de conexiuni cauză-efect – liniile vieții care se supun anumitor legități. Dar

cum se poate ajunge la aceste legități? Evident, după anumite manifestări și semne exterioare care pot fi: poziția corpurilor cerești, visele, combinațiile de cărți de ghicit și chiar zațul de cafea. Nimic nu este întâmplător. Noțiunea de întâmplare este doar o anumită formă de percepție a efectului atunci când lipsesc informațiile detaliate referitoare la cauză....

Dar, iarăși, în virtutea existenței spațiului variantelor – acest depozit de filme despre trecut și viitor – prognozele nu se îndeplinesc nici pe departe întotdeauna. Numărul de variante este infinit, așa că nu avem nicio garanție că de pe raft a fost luată exact acea peliculă care ar trebui să fie introdusă în proiector. Ar putea fi vorba doar despre o oarecare probabilitate.

Una dintre cele mai „precise” clarvăzătoare a fost Vanghelia Dimitrova, cunoscută în întreaga lume ca Vanga. Pierzându-și vederea în copilărie, ea a dobândit darul de „a vedea” spațiul variantelor. Cu toate capacitățile ei extraordinare, procentul de „a nimeri” atât trecutul, cât și viitorul, variază între 70% și 80%.

Prezicerile sunt deformate atât de percepția clarvăzătorilor înșiși, cât și de interpretarea lor ulterioară. „Catrenele” lui Nostradamus sunt, până în zilele noastre, interpretate în fel și chip. De multe ori, cei care fac prezic eri, pe de-o parte încearcă să vadă ce nu este, iar pe de altă parte nu văd ceea ce este evident. Când Vanga a prezis că „Kursk-ul va ajunge sub ape” nimeni nu a înțeles nimic. Căci de la orașul Kursk până la mare este ce-

va distanță. Dar când s-a scufundat submarinul cu același nume, probabil că celor care știau de această previziune, li s-a cam făcut pielea ca cea de găină.

Și totuși, dacă se poate vorbi doar despre o probabilitate ca prezicătorul să vadă „exact acel sector" din spațiul variantelor, atunci de ce precizia de „a nimeri" este destul de mare? Deoarece prezicerea întipărită în memoria omului se transformă, vrând-nevrând, în intenția lui.

Poziționarea față de toate interpretările și horoscoapele posibile este un balans între a crede și a nu crede. Pe de o parte, omul nu este înclinat să se bazeze în întregime pe astfel de lucruri, iar pe de altă parte, undeva, în adâncul subconștientului său se află gândul: „dar dacă?" Importanța care se dă interpretării este minimă: poate că se împlinește, poate că nu. Este un fel de joc permanent între glumă și o atitudine serioasă. Ca urmare, apare o oarecare unitate între rațiune și suflet. În aceste condiții se creează un chip efemer, dar clar, pe care oglinda lumii îl transformă cu plăcere în realitate. Omul însuși realizează involuntar ce i-a fost prezis – iată de ce probabilitatea este peste medie.

Din biografia Vangăi se creează impresia că, încă de când era copil, atunci când se juca, părea să își programeze cu bună știință soarta viitoare. Ocupația ei preferată era să „trateze" copiii vecinilor – „pacienții ei". Și încă ceva – știa să povestească întâmplări inventate de ea, pe care toți le ascultau ca vrăjiți. În afară de asta, era

pasionată de un joc ciudat: ascundea câte un obiect într-un loc mai retras și apoi începea să îl caute, pe pipăite. După cum se vede, tablourile figurilor create de ea erau atât de ireproșabile, încât oglinda lumii le transforma cu exactitate în realitate. Vanga a devenit tămăduitoare și clarvăzătoare după ce și-a pierdut vederea în urma unui accident. Când avea 12 ani, a surprins-o o furtună și a fost găsită după aceea în câmp, îngropată în nisip.

Trebuie spus că Vanga era convinsă că este imposibil să scapi de soartă și că nimic nu poate să schimbe ce ți-a fost dat. Având viziuni despre nenorociri ce urmau să se producă în viitor, ea încerca să le evite, dar nu reușea. Se întâmpla ca ea să știe că pe cineva îl aștepta moartea și îl sfătuia pe acel om să plece într-o călătorie sau să părăsească un anumit loc. Dar nici așa nu reușea, pentru că oamenii nu o ascultau. Să rezulte de aici că există o contradicție în ceea ce privește *Transurfing*-ul și că, totuși, soarta este prestabilită?

De fapt, nu există nicio contradicție. Un om nu are capacitatea ca prin intenția sa să influențeze semnificativ viața altcuiva. Lui i-a fost dată puterea să își formeze numai stratul propriu de lume. Chiar și atunci când, privind din exterior, ni se pare că un om politic influent dispune de soarta unui întreg popor, de fapt el doar execută voința generată de structura lui.

Fiecare dintre noi este capabil să își controleze soarta, cu condiția să ia cârma în propriile mâini. Totul depinde de atitudinea pe care o adoptă: activă sau pasivă.

Se poate trăi aşa cum fac mulţi dintre noi, citind horoscoape şi împăcându-se cu soarta ca fiind dată de sus. Pe de altă parte, dacă e să te apuci de treabă cu toată sârguinţa, după cum îţi spune neroada de raţiune, poţi să îţi creezi o asemenea soartă, de care bine ar fi să te ferească Dumnezeu. De aceea, prin poziţie activă, trebuie să înţelegem nu priceperea de a lopăta cu mâna prin apă şi de a merge împotriva curentului, *ci intenţia de a-ţi controla mersul gândurilor în conformitate cu principiile oglinzii.*

Această poziţie îţi dă o putere reală asupra sorţii. Şi atunci serviciile prezicătorilor îşi pierd rostul. Eu nu vreau în niciun caz să spun că prezicerile lor sunt false. Nu. Unele prognoze individuale se confirmă deseori, dar au nevoie de ele numai cei a căror viaţă este o visare inconştientă şi care au încetat să mai aleagă. Astfel de oameni vor fi întotdeauna majoritari. Dacă, însă, intenţionaţi să transformaţi viaţa într-o visare conştientă, pe care să o puteţi controla, atunci, pentru dumneavoastră, într-adevăr, serviciile „oglindarilor" nu vor mai avea rost.

Căci, ce sunt toţi aceşti astrologi, interpreţi, prezicători, dacă nu oglindari? Ei vă dau, nu o simplă prognoză inofensivă, ci o parte-surogat din soarta dumneavoastră – o bucăţică de oglindă în care veţi fi obligat să vă uitaţi. Dacă veţi lua sau nu în serios această prognoză, nu are importanţă; aţi luat-o cu dumneavoastră şi ea va rămâne în subconştient şi vă va programa soarta în vii-

tor. Chiar dacă nu este vorba despre bani, nu cumva credeţi că veţi primi o bucăţică de viitor? Nu se poate să aruncaţi o privire în Cartea sorţilor fără nicio consecinţă. Plata pentru această marfă este întotdeauna aceeaşi: *va trebui să o luaţi cu dumneavoastră şi să faceţi din ea o parte a propriei vieţi – indiferent dacă vă place sau nu.*

Această plată poate fi fatală. Şi vina, sau răspunderea, nu aparţine celor care vă vând soarta ca pe o marfă, ci celor care o cumpără. Interesându-vă de ceea ce se va întâmpla, primiţi o oglindă şi îl întrebaţi pe oglindar dacă astăzi puteţi să zâmbiţi în ea. Dar aveţi oglinda, adică propriul strat de lume şi puteţi să faceţi cu el ce vreţi. Eu sunt liber să fac ce vreau cu oglinda mea: dacă vreau, prin voinţa mea de Conducător Suprem, pot să transform orice înfrângere într-o victorie – şi aşa va fi – şi pur şi simplu „să fac ceva" pe prognoze.

Dar, dacă nu vreau să fiu Suveranul propriei mele realităţi, pot să mă folosesc cu succes de serviciile oglindarilor – este tot o alegere şi un mod de existenţă, mai exact, un mijloc de a mă deplasa în siguranţă pe firul sorţii. Aici prognozele pot să joace rolul unor semne care vă feresc de unele posibile neplăceri sau pot să vă insufle speranţa în succes. Din acest punct de vedere, oglindarii fac o treabă utilă. Dar asta nu e tot. Cei mai periculoşi sunt prezicătorii unor evenimente globale. Prezicând viitoare catastrofe şi „sfârşitul lumii", ei ordonează în felul acesta gândurile unor mari grupuri de oameni într-o direcţie distructivă sau, altfel spus, pro-

gramează conştiinţa colectivă.

Interesant este că şi învăţaţii fac parte din liga oglindarilor. De-a lungul întregii istorii ei n-au făcut decât să încerce să ne explice cum este făcută lumea. Cândva, Pământul era plat, se sprijinea pe trei balene, pe trei elefanţi, pe trei broaşte ţestoase sau mai ştiu eu pe ce. Pe vremuri, luminătorii cereşti se învârteau în jurul Pământului. Au trecut multe milenii, câte ceva a fost lămurit, dar procesul de testare a unor modele noi continuă şi acum. Fizica clasică a fost înlocuită de cea cuantică. Obiectele microcosmosului erau numite la început particule. A urmat o nouă teorie – ea ne anunţă că aceste obiecte insesizabile nu sunt nici unde, nici particule, ci corzi în spaţiul-timp decadimensional. Lumea este de acord şi cu acest model. Ce importanţă are dacă ceva este neclar, dacă ceva nu este chiar aşa cum ni se spune? Savanţii sunt obligaţi să mai adauge încă o dimensiune – a unsprezecea – în urma căreia se naşte cea mai nouă teorie – teoria M, în care coarda se transformă în membrană. E nostim, nu? Mai departe ce va fi?

După cum se pare, acest proces va continua la nesfârşit. După ultimul model vor urma altele şi altele. Dacă staţi în faţa unei oglinzi şi ţineţi în mână o alta, veţi înţelege de ce lumea are o multitudine infinită de modele. În oglindă vă vedeţi pe dumneavoastră ţinând în mână o altă oglindă în care va apărea imaginea dumneavoastră ţinând în mână o altă oglindă în care... Înţelegeţi?

Cel mai probabil este ca la întrebarea „Cum este făcută lumea?" să nu existe răspuns. În cadrul noţiunilor minţii omeneşti, dacă ne-am căţăra pe cel mai abstract vârf al definiţiilor, lumea nu ar arăta *nicicum*. Ea este pur şi simplu oglinda reprezentărilor noastre. Ce gândim despre ea, aceea primim. Singurul lucru care se poate afirma, este că realitatea are o multitudine de fatete şi că noi putem doar să constatăm existenţa unor legităţi.

Procesul de studiere a construcţiei lumii seamănă cu exemplul de mai sus. Dacă se ia ca bază una dintre manifestările realităţii, se obţine ca versiune o bucăţică de oglindă. Dacă ne aşezăm cu ea în faţa oglinzii principale, vom vedea reflectat un nou aspect. Luând una dintre manifestările acestui aspect, obţinem iarăşi o altă versiune a realităţii. Şi iarăşi din oglinda de acum apare o nouă manifestare care a fost reflectată în obiectul de dinainte.

Dar cum este lumea, de fapt? Puteţi să încercaţi să vă reprezentaţi acest lucru (dacă reuşiţi) prin exemplul a două oglinzi de acelaşi fel aşezate una lângă alta. Şi una şi cealaltă reflectă ce se află în vecinătatea de dinaintea ei. În ambele oglinzi este *nimic* – o imagine virtuală reflectată în sine la infinit. Un infinit invizibil (negru) de obiecte în care *nimic* se reflectă de la *nimeni*. Se pretează oare tabloul astfel obţinut la o descriere făcută în limitele acelor noţiuni de care dispune raţiunea omenească? Mă îndoiesc.

În încheiere mai rămâne să adaug că pendulii

oglindarilor nu se frământă de grija dumneavoastră, ci îşi urmăresc interesele – ei au nevoie să se alimenteze de la „clienţii" lor.

Oamenii doresc în fiecare zi să afle ce îi aşteaptă mâine şi atunci se duc la cei „luminaţi" să îşi dea obolul de energie, primind în schimb un surogat – o bucăţică de soartă fabricată. Dacă atenţia omului nimereşte în laţul unui pendul vânzător de soartă, omul acesta nu mai ştie cu siguranţă dacă citeşte un horoscop sau dacă află cum poate fi interpretat visul pe care l-a avut. Apare un fel de adicţie, asemănătoare cu dependenţa de narcotice. El are mereu nevoie să îşi ia doza ca să-şi întreţină iluzia că este sigur pe ziua de mâine. Iar pendulii se pun în mişcare şi înfloresc.

Transurfing-ul nu are nevoie de o astfel de sursă de alimentare pentru că a aflat care sunt principiile. Cunoaşterea în sine nu este un pendul – acesta apare numai în cazul când apare şi structura respectivă. *Transurfing*-ul nu explică nici el cum este făcută lumea, dar propune un model utilitar, care ne permite să înţelegem că este posibil să dirijăm realitatea şi ne arată cum trebuie să o facem. Exact la fel putem să conducem o maşină fără să avem habar de construcţia ei. Misiunea *Transurfing*-ului este să le dea oamenilor „permisul de conducere".

Oglindarii conving punctul de faptul că el trebuie să se mişte strict pe o anumită linie a graficului funcţiei – altfel nu se poate. Şi, într-adevăr, aşa este, numai că punctul trebuie să fie şi el de acord cu aceste condiţii.

Realitatea există independent de noi. Noi nu vom reuşi să schimbăm întreaga lume, dar un strat al acestei lumi ne stă la dispoziţie. Şi pentru asta nu este nevoie să ne schimbăm pe noi – este suficient să ne folosim de dreptul nostru de Conducător Suprem.

Aveţi acum oglinda duală – ea este ca un Duh care vă îndeplineşte toate dorinţele. Nu este poveste, ci realitate, o realitate care, până acum era ascunsă sub faptul cotidian. Spre deosebire de Duhul din poveste, Duhului din oglindă nu i se poate comanda. Nu are sens să încerci să îl îndupleci şi să cauţi la el compasiune. Este suficient să îi spuneţi ce intenţie aveţi şi oglinda fermecată se va învoi cu plăcere: „Bine, bine, dragul meu"! Dumneavoastră sunteţi adevăratul Suveran al propriei sorţi, dacă aveţi această intenţie. Nu vă lăsaţi soarta pe mâinile oglindarilor!

Rezumat

Principiile oglinzii:

1. *Lumea, fiind oglindă, reflectă atitudinea pe care o aveți față de ea.*
2. *Imaginea se formează când există unitate între suflet și minte.*
3. *Oglinda dual reacționează cu întârziere.*
4. *Oglinda constată conținutul atitudinii și ignoră direcția.*
5. *Nu vă gândiți la ce nu vreți, ci la ce vreți să realizați.*
6. *Dați lumii frâu liber și lăsați-o să se miște pe cursul variantelor.*
7. *Orice imagine reflectată luați-o ca fiind pozitivă.*

Dirijându-vă mersul gândurilor, dirijați realitatea. De fiecare dată când simțiți confortul, constatați care este formula amalgamului.

Nu imaginea trebuie mișcată, ci obiectul care se reflectă – modul cum vă poziționați și tendința gândurilor.

Fixați-vă atenția pe scopul final ca și când deja l-ați fi realizat.

Pentru ca slide-ul să se materializeze, trebuie să îl rulați în gând sistematic multă vreme.

Nu vă reprimați emoțiile, schimbați-vă atitudinea,

modul de a vă poziționa.

Capitolul II

Paznicul Veşniciei

Eu și lumea mea
mergem să ne luăm
jucăria

Energia intenției

În capitolul anterior ați aflat care sunt principiile necesare pentru a controla realitatea. Să vorbim acum concret despre metode. Prima condiție necesară, fără de care *Transurfing*-ul nu este posibil, este existența unui nivel energetic suficient de mare.

Energia este de două feluri – *fiziologică* și *liberă*. Pe prima o simțiți ca pe o căldură și ca pe o forță fizică – ea rezultă din metabolism. Pentru menținerea energiei fiziologice, trebuie să vă hrăniți cum trebuie, să vă odihniți cât trebuie și să faceți mișcare în aer liber.

Energia liberă vine din cosmos, curge prin *canalele energetice* și se manifestă ca vioiciune sau tonus vital. Aceasta și este, de fapt, *energia intenției*, datorită căreia ne simțim capabili să acționăm și să fim decișii. Dacă tot amânăm de azi pe mâine, când forțele ne ajung doar pentru executarea unor acțiuni de rutină, și mai ales dacă nu avem chef de nimic, înseamnă că nivelul energetic se află la cea mai scăzută valoare.

Se poate spune că energia liberă şi forţa vitală este acelaşi lucru. Tinereţe înseamnă atunci când energia intenţiei tâşneşte. Imaginaţi-vă o bătrânică cu aspect bolnăvicios. Şchiopătează, geme, se mişcă greu. Şi, deodată, o ia brusc la fugă, face salturi şi, cu un strigăt de victorie, taie aerul cu o lovitură bruscă a mâinii. Pare incredibil, dar este exact ce şi-ar dori băbuţa dacă şi-ar aduce energia la nivelul necesar.

De ce face omul cele mai bune lucruri în prima jumătate sau în prima treime a vieţii? Totul ţine de energia intenţiei. Dacă ea este menţinută la nivelul necesar, capodoperele pot să apară la orice vârstă.

Forţa vitală şi forţa creatoare se atrofiază atunci când nu avem niciun scop. Există oameni care se uită cu indiferenţă la lume. Ei ştiu tot, au trecut prin toate şi lasă impresia că această senzaţie de superioritate le place. Pentru ei lumea întreagă este un parc pe care l-au bătut în lung şi-n lat şi în care nimic nu te mai uimeşte. Cu o voce leneş-indiferentă îi sfătuiesc pe alţii, dându-le de înţeles că ei ştiu totul. Astfel de oameni îmbătrânesc devreme. Să nu obosiţi să priviţi lumea cu ochii larg deschişi şi atunci energia va spori – aceasta este calitatea ei.

Cine încetează să se mire şi să îşi propună noi ţeluri, nu numai că se opreşte din evoluţie, dar se şi degradează – adică îmbătrâneşte. Viaţa este un proces în care nu pot exista pauze. Până şi stâncile îşi schimbă înfăţişarea. Pentru a activa energia intenţiei, trebuie să o „agăţaţi" de un scop.

Energia „se aprinde" prin acţiune. Rezultă un fel de conexiune inversă, un feedback: acţiunea naşte intenţie, iar intenţia declanşează forţa vitală. Dacă stai şi nu mai vrei nimic – fă totuşi ceva şi va apărea şi energia. Câteodată este nevoie de un impuls pentru a te urni din loc.

Vi se poate părea că nu mai aveţi energie şi că trebuie să o luaţi de undeva, dar nu este aşa. În realitate aveţi energie cu grămada – căci ea vine din cosmos şi puteţi să luaţi cât puteţi să duceţi. Dar, de fapt, aţi şi luat. Energia nu a dispărut, ci a fost folosită deja aproape în întregime. Toată puterea, chiar şi cea titanică, se consumă pentru a susţine două feluri de greutăţi.

În primul rând, este vorba despre obligaţiile şi restricţiile pe care vi le-aţi asumat. Imaginaţi-vă următorul tablou. Iată, v-aţi asumat obligaţia de a face ceva – v-aţi şi pus pe umeri o mică greutate. V-aţi impus unele condiţii – aţi mai adăugat o greutate. Aţi promis că veţi face ceva pentru dumneavoastră sau pentru altcineva – încă o greutate. Câte greutăţi aveţi pe umăr? Deocamdată nu prea multe, puteţi să trăiţi. Dar va veni un moment când nu veţi mai putea să le duceţi. Şi atunci, ceva se va rupe: vă puteţi îmbolnăvi, sau vi se poate întâmpla un mare necaz. Veţi începe să trăiţi sub tensiune şi veţi privi lumea cu neîncredere şi teamă. Ca urmare, realitatea – ca reflectare a gândurilor – va căpăta tonuri tot mai posomorâte şi va începe să se formeze o zonă neagră, care va dura multă vreme.

Pe locul doi se află greutatea potențialelor excedentare. Acordând o importanță mult prea mare diverselor lucruri, vă împovărați singur. Un munte întreg de încărcături greu de ridicat. Complexul de inferioritate: trebuie să fiu dur, să îmi apăr și să îmi consolidez importanța. Sentimentul de vinovăție, simțul datoriei: mă simt obligat „să îmi spăl păcatele" și să îmi fac datoria. Exagerarea gravității problemelor: am foarte mult de lucru. Îndoielile și temerile sunt la fel de apăsătoare.

Foarte mulți oameni trec prin viață apăsați de greutăți din toate părțile, de obligații de tot felul, de treburi ce trebuie duse la capăt, de condiții dure, de planuri și scopuri nenumărate. Scopul activează energia intenției doar cu condiția ca el să se și realizeze și să nu rămână în faza de proiect. Nimic nu este mai ușor decât să planifici o lucrare, să stabilești condițiile și să faci promisiuni. Trebuie însă să știți că luându-vă o obligație, oricare ar fi ea și oricât de neînsemnată ar părea, vă puneți pe umeri o greutate, iar aceasta vă ia o parte din energia intenției. Va trebui să vă mișcați și în viitor cu ea pe umeri.

Peste toate acestea, se mai adaugă una din principalele cauze ale unei slabe energizări: degradarea organismului. Totul este foarte simplu. Canalele energetice se îngustează, ca o conductă care s-a învechit și este aproape obturată de depuneri. Fluxul de energie care mai trece prin ea este ca un fir subțire. De aici și deficitul de energie liberă care atrage după sine și alte probleme. Este vorba și despre o condiție fizică deficitară,

creativitate scăzută, boli și toate care decurg de aici.

Rezultă că din toată energia care se scurge prin canalele energetice îngustate, „partea leului" se duce pentru susținerea unui întreg lanț de greutăți inutile. Acel minimum jalnic care a mai rămas, constituie tot „numerarul" tonusului vital – format din vioiciune, dinamism, bucuria de a trăi, optimism, dorința de a le face pe toate deodată, senzația că poți să răstorni munții. Judecând după această stare, fiecare dintre noi poate să evalueze cât „numerar" i-a mai rămas. Mă îndoiesc că se vor găsi prea mulți cetățeni „cu stare".

Astfel, întreaga energie liberă este activată pentru o serie de intenții (planuri) nerealizate – potențiale care nu fac decât să ne împovăreze. *Pentru a ne elibera resursele, este necesar să renunțăm la o parte din intențiile potențiale, ori să trecem la realizarea lor.*

Trebuie să fim atenți la ce anume ne apasă. Dacă stăm să ne gândim, la multe dintre greutăți se poate renunța fără niciun regret. Majoritatea acestor „bibelouri grele" pare să fie foarte necesară, dar ce rost are să le purtăm cu noi dacă nu putem nicicum să le realizăm? De exemplu, eu vreau neapărat să fiu cel mai bun; vreau ca întotdeauna să fiu la înălțime; le voi demonstra tuturor și mie însumi cât valorez; sunt obligat să merg pe calea pe care mi-am ales-o; vreau să ies întotdeauna învingător, altfel îmi voi pierde respectul de sine; nu am dreptul să greșesc. Și altele de tipul „să mă las de fumat", „să învăț o limbă străină" și, la modul general, „de

luni să încep o viață nouă".

Cred că sunteți de acord cu mine că tot ce amânăm mereu pe mâine este o povară inutilă. Trebuie ori să realizăm acea intenție, ori să renunțăm la ea, deoarece ea ne consumă energia în zadar, ba chiar ne prosteşte. De exemplu, când vrem să renunțăm la un obicei nociv, alocăm pentru asta o porție dublă de energie: pe de o parte va trebui oricum să plătim pendulului dobândă la împrumut, iar pe de altă parte – să suportăm pe umeri povara faptului că ne-am luat angajamentul să renunțăm la acel obicei.

Tărăgănarea aceasta poate să dureze ani întregi; în loc să ne constrângem, mai bine să ne autoconvingem, adică, dacă renunțăm, să o facem din convingere și nu pentru că suntem obligați. Dacă ne autopedepsim prin metode volitive, ne tensionăm și mai mult și, inevitabil, va urma căderea. De aceea este mai indicat să alegem una din două: să ne respectăm cu hotărâre intenția, sau să aruncăm de pe umeri povara obligativității și să ducem obiceiul respectiv într-o matcă ce poate fi controlată.

Decât să „împuşcăm" câte o țigară și să adunăm chiştoace de pe jos, mai bine ne procurăm o pipă pe cinste și ne cumpărăm un tutun bun. Decât să umblăm de colo-colo prin „bombe" și să bem la colțul blocului, mai bine să avem în buzunar o sticluță decentă. Asta înseamnă să avem cu *creditorul* nostru relații de parteneriat. Urmarea va fi că viciul nostru va deveni mai moderat și mai controlabil. Lumea le oferă clienților sănătoși unele facilități. Dincolo de aceasta, un obicei necenzurat este mult mai puțin nociv decât unul pe care îl detești, dar nu te poți lăsa de el. Aici, declarația de intenție amplifică toată treaba. Dar este evident că asta nu este cea mai bună soluție pentru rezolvarea problemei. Înainte de a transforma un obicei nociv într-un viciu civilizat, este mai bine să stăm foarte serios de vorbă cu noi înșine.

Mai este încă o greutate împovărătoare – învățatul ca „toceală". Dacă intenția este să vă împuiați capul cu informații, tensiunea creată va fi mare. În acest caz, intenția nu se realizează. Lipsește mișcarea și există doar tensiune. De aceea, chiar dacă vă spun o banalitate, ea merită totuși să fie repetată. Nu are sens să memorați informații – va fi un bagaj mort, care va necesita nejustificat de mult efort pentru „încărcare". Cunoștințele, spre deosebire de date, se asimilează numai prin exemple concrete, când intenția se realizează. De exemplu, dacă v-ați obișnuit să le explicați lecțiile copiilor dumneavoastră, faceți invers – lăsați-i pe ei să vă explice și veți simți imediat diferența. Totul este direcția intenției: ea trebuie reorientată – *intenția pasivă să devină una activă.* Memorarea va deveni imediat inutilă.

Aveți cumva o greutate mare de tot, de care vă gândeați de multă vreme să scăpați în secret, dar nu v-ați hotărât? Imaginați-vă ce ușor va fi când ea nu va mai exista. Eliberați-vă, dați-vă mai multă libertate. Faceți o listă cu toate restricțiile care vă apasă și arunca-

ți-le de pe umeri. Din momentul acela, rezervele de energie a intenției se vor elibera și vă veți putea mișca mai departe.

Cum am spus deja, scopul activează energia intenției aflate în curs de realizare. Cel mai bine este, desigur, să vă căutați *propriul scop*. Dacă reușiți, problema deficitului de energie cade de la sine. Deoarece sufletul și mintea vor prinde curaj și o vor lua la goană entuziasmate spre visul atât de drag. Dar dacă în acel moment nu vă simțiți capabil să acționați, să cuceriți noi culmi, nu are rost să încercați să vă găsiți *propriul scop*. În acest caz, este foarte mare probabilitatea ca pendulii, folosindu-se de slăbiciunea dumneavoastră, să vă impună scopuri străine. Pentru a vă căuta propriul scop, trebuie să aveți un grad de libertate suficient, aceasta însemnând ca, în primul rând, să vă eliberați de obligații față de alții, și față de sine. Pentru a reuși, trebuie ca mai întâi să vă eliberați de încă o povară: *să vă permiteți ca deocamdată să nu aveți un scop*. Pentru căutarea lui aveți nevoie de energie liberă – de acest lucru să vă preocupați în primul rând.

Puteți să folosiți trei moduri de creștere a nivelului energetic: eliberarea resurselor ocupate, antrenarea fluxului energetic, lărgirea canalelor energetice. Eliberând resursele, veți căpăta un plus sesizabil de putere. Dacă înainte vă dădeați energia pendulilor, de exemplu alcoolismului sau tabagismului, acum această energie se află la dispoziția dumneavoastră. Până acum vă consumați

energia pe îngrijorări și neliniște. Acum această energie s-a transformat în hotărâre de a acționa. Înainte vă cheltuiați energia pe oscilații și îndoieli și vă chinuia întrebarea dacă procedați bine. Acum decideți singur ce e bine și ce nu e bine pentru dumneavoastră. Înainte energia se consuma pe suferințe și obligații legate de sentimentul de vinovăție. Acum această energie este liberă. Înainte vă chinuia nevoia să vă afirmați valoarea. Acum vă permiteți să trăiți conform propriului crez și să vă simțiți ușurat. Toate fostele consumuri s-au transformat în venituri – în energie de intenție, cu ajutorul căreia vă puteți forma propria realitate.

În primul volum din seria *Transurfing* spuneam că energia intenției poate să fie antrenată. Așa cum exercițiile fizice dezvoltă mușchii, realizarea unor noi scopuri ridică nivelul energetic. Dar atunci când toate culmile vor fi fost cucerite și viața va fi intrat într-o matcă liniștită, energia intenției se atrofiază. Scăderea nivelului poate fi compensată prin *gimnastică energetică*. Principiul este următorul: când faceți exerciții fizice de orice fel, fixați-vă atenția pe *fluxul ascendent și pe cel descendent*, așa cum am arătat în primul volum. Dacă mai adăugați și *vizualizarea procesului* când rulați în gând *slide*-ul că energia intenției este mai mare pe zi ce trece, atunci gimnastica devine și mai eficientă. Energia intenției crește de la sine prin inducție.

Dacă astăzi vă antrenați energetic, veți vedea efectele a doua zi. Așa credeați? Este pe dos: forțele nu vă

vor creşte ci, dimpotrivă, vă vor scădea. Dacă după o pauză mai lungă reluaţi exerciţiile fizice intense, a doua zi vă vor durea toţi muşchii. Acelaşi lucru se petrece cu antrenarea energiei intenţiei. Numai că în acest caz veţi simţi nu că vă doare ceva, ci vă veţi simţi obosit şi cuprins de o stare apăsătoare. Nu trebuie să vă îngrijoraţi, pentru că în curând totul va intra în normal. Important este să o faceţi sistematic. Spuneţi-vă în fiecare zi: „Energia mea creşte pe zi ce trece". Deja, după câteva şedinţe, vă veţi simţi entuziasmat şi veţi dori să săriţi în sus şi să zburaţi.

Şi, în fine, calea cea mai directă pentru creşterea nivelului energetic: curăţarea organismului şi trecerea la o alimentaţie naturală, fără prelucrare termică. De ce? Este o temă aparte şi deloc banală, pe care o vom aborda în volumul viitor. Deocamdată, pentru a rezuma, putem să facem următoarea analogie. Energia curge în organismul nostru precum apa printr-o ţeavă curată. Prin urmare, curăţarea şi menţinerea curăţeniei în organism este simplă şi naturală. Deşi se poate proceda şi altfel: să se cureţe ţeava printr-un jet de apă cu presiune mare. Această cale este folosită de tehnicile de meditaţie. Dar durează mult şi este complicat. De aceea eu propun calea cea mai simplă şi cea mai directă – curăţarea fiziologică.

Un nivel energetic ridicat ne aduce într-o stare care se numeşte inspiraţie. Atunci suntem capabili să avem idei, să găsim soluţii geniale, să creăm capodopere.

Muzele, ca şi fluturii, trag la lumină. Scepticismul şi apatia determină un nivel energetic scăzut. Dacă aveţi un deficit energetic, veţi fi pesimist, fapt ce se va reflecta în realitate. Dacă aveţi un tonus vital ridicat, veţi transla în oglinda lumii chipul unei persoane de succes şi atunci reuşitele vă vor veni în întâmpinare.

Şi să vă mai spun ceva. Aţi observat, desigur, cât de ciudată este uneori inspiraţia. Există momente când suntem entuziasmaţi şi când imposibilul pare posibil dar, nu se ştie de ce, acest entuziasm dispare repede şi îi ia locul pragmatismul. Flacăra optimismului se stinge şi în jurul nostru se reinstaurează tabloul trist al unei lumi cenuşii, în care ideile care ne dăduseră aripi ni se par acum irealizabile. Ce este cu această inspiraţie care ne face doar să construim castele de nisip?

Explicaţia este că această „inspiraţie" nu este, de fapt, inspiraţie, ci euforie. Această stare apare atunci când se produce o trecere rapidă de la un nivel energetic scăzut la unul ridicat. Această trecere are loc atunci când se utilizează stimuli puternici sau pur şi simplu atunci când ne înflăcărează imaginaţia o informaţie oarecare. Un aflux normal de energie face posibil accesul conştiinţei noastre la unele sectoare din spaţiul variantelor care se află la mare distanţă de cele curente, realizate deja. Teoretic, şi aceste variante pot să fie realizate, dar ele se află departe de fluxul cursului variantelor şi, de aceea, cer un consum mare de energie. Din acelaşi motiv, unele idei care ni s-au părut strălucite în somn, se

sting după ce ne-am trezit. În vis, sufletul zboară în unele zone care, de cele mai multe ori, nu prea au legătură cu realitatea.

În fapt, ideile reale pot să fie generate doar de o energie stabilă a intenției, ele aflându-se nu departe de cursul variantelor. Pentru ieșirea conștiinței din cadrul lumii reale și ajungerea la aceste idei, este nevoie ori de un har anume, ori de un nivel energetic ridicat care să fie stabil. Așa că lipsa unui talent poate fi în totalitate compensată.

Energia intenției nu numai că ne ridică tonusul vital, dar ne dă și posibilitatea să acționăm eficient în lumea materială. Altceva este însă cu mult mai interesant – cu cât este mai ridicat nivelul energetic, cu atât se realizează mai rapid ceea ce dorim. Energia cosmică, trecând prin corpul nostru, ne modelează gândurile și se ordonează ca formă. Exact în același mod, un radioemițător transformă electricitatea într-un semnal purtător de informații. Căpătând o formă informațională ordonată, energia noastră „luminează" sectorul respectiv din spațiul variantelor. Ca urmare, varianta metafizică se întruchipează în mod real pe partea fizică a oglinzii duale și gândul se materializează.

Este evident că cu cât este mai mare puterea de emisie, cu atât procesul de materializare este mai eficient. După cum știți din capitolul anterior, materializarea gândului nu se produce imediat; altminteri, viața noastră ar fi ca un joc computerizat dintr-o lume total

haotică. Pentru formarea imaginii, este necesară o imagine clară, născută din unitatea dintre suflet și rațiune, adică o concentrare de lungă durată a atenției pe un anumit scop. Este posibil ca în viitor să se inventeze un „materializator" al spațiului variantelor. Bineînțeles, dacă Dumnezeu va permite așa ceva. Inteligența artificială este deocamdată inaccesibilă – desigur, așa este mai bine, pentru că nu se știe ce întorsătură pot să ia lucrurile. Pentru noi este important că *noi* suntem capabili să ne transformăm visurile în realitate.

Un nivel energetic ridicat nu înseamnă folosirea forței. Ca să ne formăm cât mai eficient stratul nostru de lume, trebuie să simțim unitatea cu ea și chiar să ne identificăm cu ea. Trebuie să privim în alt fel realitatea care ne înconjoară: *am realitatea mea, așa cum am și trupul meu.* Să intrăm cu realitatea într-un regim unitar de timp – să nu așteptăm schimbări de moment, ci să fim calmi, răbdători și determinați.

Corpul ni-l controlăm cu ușurință – este un lucru obișnuit. Există însă oameni care, în urma unor boli, și-au pierdut această capacitate. Corpul poate să facă mișcări necontrolate sau să fie paralizat și să nu se supună intenției. Sau să nu se supună în totalitate atunci când suntem tulburați. De exemplu, mâinile unei persoane timide pot să facă mișcări necontrolate. În aceste cazuri, nu există o unitate între suflet, rațiune și corp.

Mult mai greu este să ne stabilim relațiile cu stratul nostru de lume. Ne simțim izolați de realitatea încon-

jurătoare. De parcă stratul s-ar afla undeva în afară şi nu ne putem controla mişcările. Este însă suficient să simţim unitatea cu lumea noastră şi ne recăpătăm capacitatea de a o controla, aşa cum ne controlăm corpul.

Această capacitate, total atrofiată, poate fi refăcută. Pentru aceasta trebuie să învăţăm să fim permanent atenţi la tot ce ne înconjoară, să simţim că suntem o părticică a acestei lumi, să ne aflăm în contextul ei, să căutăm acele fire care să ne lege de ea. Cu alte cuvinte, *să fim o părticică a lumii şi, în acelaşi timp, să ne topim în ea.*

Nu vă ascund că nu este deloc uşor. Acest lucru nu se poate învăţa – fiecare dintre noi ajunge la această unitate cu lumea numai prin proprie experienţă. Şi calea aceasta poate să fie lungă cât viaţa. De aceea, pentru cei care nu se simt atraşi de practica dificilă de perfecţionare spirituală, am recomandări simple şi accesibile.

Iată despre ce este vorba. Nu întotdeauna obţineţi imediat ceea ce v-aţi dorit. În orice caz, obţineţi numai ce aţi intenţionat. De exemplu, dacă vreţi să aveţi masă musculară, concentraţi-vă atenţia pe *slide*-ul în care se dezvoltă muşchii. Dacă trebuie să slăbiţi, gândiţi-vă numai la asta – cum să fiţi mai zvelt. Dacă aveţi ca scop să vă creşteţi energia intenţiei, trebuie să vă concentraţi pe fluxurile energetice. Dacă nu aveţi însă nicio intenţie, nici n-o să obţineţi ceva.

Dacă faceţi exerciţii fără niciun scop, vă consumaţi timpul şi forţele în zadar. Dacă atenţia nu este con-

centrată pe un scop, ci pe efort, veţi consuma energie fiziologică şi atât. Deoarece efortul este calea spre un scop, mijlocul de realizare a acestuia. În felul acesta veţi avea un folos, deoarece oglinda reflectă numai ceea ce este conţinut în obiectul care se reflectă.

Copiii au o energie năvalnică, dar ea nu este controlabilă şi se dispersează în spaţiu fără nicio utilitate. Acelaşi lucru se întâmplă când v-aţi adus energia intenţiei la un nivel ridicat, dar nu îi daţi o direcţie clară – ea va fi inutilă. Un bec obişnuit poate să lumineze doar spaţiul din jur. În schimb, o rază laser îngustă, poate să bată la kilometri distanţă. De aceea, *dacă doriţi ca energia dumneavoastră să fie utilă, trebuie să o direcţionaţi spre un scop clar.*

Determinarea trimite energia intenţiei în direcţia clar stabilită. Este necesar *să vă concentraţi – nu să fiţi încordaţi, ci să vă concentraţi.* De regulă, malaxorul de gânduri funcţionează de la sine. Ideile apar şi dispar incontrolabil, gândurile sar de la o temă la alta. Raţiunea „se împleticeşte" ca un copil mic. Pentru a controla realitatea, trebuie să vă ţineţi sub control gândurile. La început este puţin stresant, apoi devine obişnuinţă.

Pentru a vă face o astfel de obişnuinţă, este suficient să respectaţi o regulă simplă: *învăţaţi-vă să vă gândiţi la ceea ce faceţi în momentul respectiv.* N-o faceţi „în dorul lelii", plutind într-o zeamă amplă de gânduri, fără niciun control. *Faceţi o declaraţie de intenţie.* Lăsaţi-vă mintea să hălăduiască cât poftеşte, dar faceţi

(vezi pg. 89 şi vol. 4, pg. 91)

acest lucru intenționat, după principiul: *mintea mea hoinărește numai pentru că eu îi dau voie.* Și, la fel de premeditat, reveniți la starea de concentrare, atunci când este necesar.

În general, esențial este ca modul dumneavoastră de gândire să conțină cât mai mult din tabloul pe care ați vrea să îl vedeți reflectat de oglinda dual. În felul acesta, pentru a vă atinge scopul, nu este obligatoriu să vă aflați într-o stare ideală de unitate organică cu lumea, ci este suficient să vă fixați *sistematic* atenția pe *slide*-ul-scop. *Controlând mersul-gândurilor, supuneți realitatea propriei voințe.*

Nu are importanță dacă gândurile vă mai scapă de sub control. Important este să vă formați obișnuința să le readuceți în matca *slide*-ului-scop. Când deja s-a format obișnuința ca gândurile să revină la scop, *slide*-ul devine un însoțitor permanent – tabloul lui va fi întotdeauna în fundal, în contextul a tot ceea ce vi se întâmplă. Și atunci să fiți sigur că imaginea se va forma și oglinda lumii o va reflecta, inevitabil, în realitate.

Cum să ne facem curățenie în lume

Fiecare om are stratul său de lume. Se poate spune că suprafața reflectantă a oglinzii duale este multistratificată. Orice ființă vie primește la naștere propria oglindă. Din gândurile și intențiile unui individ se formează o imagine care, reflectată, creează o anumită realitate. Toate realitățile individuale se suprapun și formează partea vizibilă a realității materiale.

Dacă vorbim despre om, stratul său de lume este spațiul în care el există, adică tot ce îl înconjoară. Realitatea individuală se formează pe două căi: una fizică și una metafizică. Cu alte cuvinte, omul își creează propria lume prin acțiunile și prin gândurile sale. Este greu de estimat care dintre aceste aspecte influențează mai mult realitatea. Mai degrabă formele de gândire joacă aici rolul principal, deoarece ele creează cea mai mare parte dintre problemele cu care omul trebuie să se confrunte mai tot timpul. După cum deduceți, *Transurfing*-ul se ocupă exclusiv de aspectul metafizic.

Orice om trăiește într-un anumit mediu și este înconjurat de o mulțime de alți oameni și de obiecte materiale. Cum să delimităm din acest amestec pestriț sfera lui de existență? Foarte simplu. Dacă lăsăm la o parte tot ce este material, rămâne fondul – el ne interesează în primul rând: *cum merg lucrurile, bine sau rău?* Ambi-

entul poate fi bogat sau sărac, prietenos sau agresiv, confortabil sau nu – dar nu acest lucru este important. Important este cât de fericiți suntem în aceste condiții, dacă ni se împlinesc toate aspirațiile, dacă împrejurările sunt favorabile. Tocmai această calitate a stratului – *nuanța lui* – influențează în mod hotărâtor tot ceea ce se întâmplă în realitatea materială.

Stratul de lume poate crea atât tonuri luminoase, cât și posomorâte. Totul depinde de modul de gândire – cu cât există mai multă negativitate, cu atât realitatea va fi mai sumbră. Și cu cât ne merge mai rău, cu atât devenim mai dușmănoși (ostili) și, ca reacție inversă, stratul nostru de lume se întunecă și mai tare. Rezultă din toate acestea că așa cum ne păstrăm corpul curat, tot așa trebuie să menținem curățenie în propria noastră realitate.

Toate gândurile negative trebuie lăsate la o parte, să facem acest lucru cu hotărâre și drastic pentru ca ele să nu ne strice lumea. Afară cu ele! La fel, trebuie să scoatem afară gunoiul din casă și să facem curat, să scăpăm de toate vechiturile. Altminteri, orice am face, ne va merge rău tot timpul.

Există însă și un soi de vechituri pe care nu este așa de simplu să le aruncăm afară din lumea noastră. Este vorba în primul rând despre *sentimentul de vinovăție*, apoi despre *complexul de inferioritate*, *îndoială*, *neliniște*, *frică*, *nemulțumire*, *ostilitate* și *așteptările cele mai rele*. Toate acestea sunt niște morbidități de care am fi bucuroși să scăpăm, dar nu putem. Haideți însă să ne

tratăm. Există leacuri.

Imaginați-vă următoarele situații: un individ se urcă împreună cu familia sa într-un autobuz fermecat și pleacă undeva, unde visul devine realitate.

- Hai, scumpul meu, să mergem să luăm jucăria.
- Da, lume – ce minunat!

Călătoria aceasta veselă permite ca multe lucruri să se întâmple. Totul merge grozav și totuși... Neliniștita rațiune nu este obișnuită cu așa ceva. Se tot uită încoace și încolo și caută neplăceri. Că doar nu se poate ca totul să meargă bine!

- Hei, oprește-te! Uite, acolo sunt niște oameni drepți – așa mi se pare – care mă condamnă. Ar trebui aduși aici ca să îmi ispășesc vina.
- Fugi de-aici, dragule! Scoate-ți inepția asta din cap!
- Ba da, ba da, că altfel n-o să am pace.

Autobuzul se oprește și în el se urcă niște indivizi slinoși care încep să emită nu știu ce pretenții, să ceară ceva.

- Noi suntem judecătorii tăi!

Mergem mai departe. Per total, nu este chiar așa de rău, dar individul arde de dorință.

- Ia uite – îi spune el lumii –, ia uite ce oameni minunați, hai să îi luăm și pe ei că o să avem de la cine să luăm exemplu.
- Bine, dragule, dar de ce ne trebuie atâția tovarăși de drum?

Lumea încearcă timid să se opună, dar este nevoită să se învoiască şi autobuzul se umple cu nişte persoane trufaşe care îţi arată din priviri că nu eşti de nasul lor.

- Noi suntem idealul tău!

Pe drum, Frica, Neliniştea, Îndoiala şi Cele mai rele aşteptări au început deja să vocifereze. Evident, individul, cu un aer inteligent, încearcă să judece lucrurile:

- Poate că aceşti tovarăşi de drum înţelepţi ne vor arăta direcţia bună şi nu ne vor lăsa să facem un pas greşit!
- Cum vrei tu, dragul meu – se învoieşte lumea şi îi lasă să urce şi pe aceşti gălăgioşi.
- Noi suntem judecata ta cea sănătoasă, bunul tău simţ – declară aceştia şi văicărelile lor transformă călătoria într-un adevărat iad. Şi, ca tacâmul să fie complet, drumul le este barat de Nemulţumire, Condamnare şi Ostilitate. Individul nu ar dori să le întâlnească, dar lumea s-a obişnuit să îi ia pe toţi cei cărora raţiunea le dă atenţie.
- Noi suntem coşmarul tău! – urlă tipii aceştia antipatici şi dau buzna pe uşa autobuzului. Individul ar fi bucuros să scape de aceşti tovarăşi inoportuni, dar este prea târziu. Autobuzul este arhiplin şi nu mai poate să înainteze. Manipulatorii, idolii de carton, isteriicii, sfătuitorii şi alte gunoaie au stricat cu toţii, totul. Dar cine este de vină? De ce au fost

luaţi şi ei?

Din tot acest gunoi, cel mai distructiv este sentimentul de vinovăţie – conştientizat sau nu; nu are importanţă. Dacă observaţi că lumea vă pedepseşte sau vă umileşte, că se comportă în bătaie de joc sau încearcă să vă îngenuncheze, înseamnă că există toate semnele de boală. Sentimentul de vinovăţie este ca un musafir contagios care vă intră în casă, se tolăneşte într-un fotoliu, îşi pune picioarele pe masă şi apoi vă impune nişte condiţii. Daţi-i un brânci şi scoateţi-l afară. Chiar şi atunci când v-aţi făcut cu adevărat vinovat de ceva, aveţi dreptul să vă cereţi iertare. O singură dată.

Sentimentul de vinovăţie dă naştere la pedepse, sub cele mai diverse forme – de la mici neplăceri, la probleme serioase. Te poţi tăia la un deget, dar poţi avea şi un accident. Intenţia exterioară include în scenariu, în mod obligatoriu, şi o pedeapsă. Aşa sunt construiţi oamenii. Acesta este şablonul: după o faptă rea, trebuie să urmeze şi pedeapsa. Aici sufletul şi raţiunea sunt perfect de acord.

În plus, acest sentiment de vinovăţie intensifică polarizarea. Ca urmare, forţele de egalizare aruncă asupra „capului vinovat" toate năpastele posibile. Şi cea mai supărătoare neplăcere o constituie manipulatorii care te sâcâie precum muştele. Ei sunt atât de abili, încât le induc „clienţilor" lor sentimentul de vinovăţie. Dacă cineva este înclinat să se considere vinovat, manipulatorul va face în aşa fel, încât să arunce şi mai multe culpe

asupra lui.

Complexul de vinovăție este indus încă din copilărie. Adulții se folosesc de multe ori de interdicții pentru a-i obliga pe cei mici să se supună. Dacă un copil se află multă vreme sub tutela unui manipulator tipic, acesta îi introduce în psihic un soi de microcip sub formă de simț al datoriei sau simț de răspundere ca, în felul acesta, să îl poată folosi.

Copilul „programat" este condamnat să își poarte această cruce grea și să rămână o marionetă în mâinile manipulatorului – atâta timp cât microcipul se află în subconștient. Dar cum poate fi el scos? Să înăbuși vina nu se poate, și nici nu se poate scăpa de ea în acest fel – este prea adânc inoculată. Sufletul și mintea au trăit prea multă vreme cu acest simțământ: să te simți veșnic obligat. Este posibil să ieșim din această stare doar prin niște acțiuni concrete.

Și anume, *să nu ne mai justificăm*. Aici are loc acel caz special, când se tratează o boală ca și cum efectele ar îndepărta cauza. Nu trebuie să vă autoconvingeți că nu aveți nicio obligație față de nimeni. Pur și simplu, urmăriți-vă cum acționați – pentru aceasta trebuie să fiți conștient de ceea ce faceți. Dacă înainte obișnuiați să vă căutați scuze pentru orice fleac, acum făceți-vă un alt obicei: *explicați de ce ați procedat așa numai dacă este cu adevărat necesar.*

Nu trebuie să vă autoconvingeți că nu sunteți obligat. Lăsați sentimentul de vinovăție să rămână înăuntru.

Să nu se vadă că vă simțiți vinovat. Dacă nu recunoașteți, cum făceați înainte, manipulatorii vă vor lăsa în pace. În același timp, sufletul și rațiunea se vor obișnui încetul cu încetul cu noul simțământ: dacă nu vă justificați, înseamnă că așa trebuie să faceți și, prin urmare, vina dumneavoastră nu există de fapt. Ca rezultat, veți avea din ce în ce mai puține motive să vă „ispășiți" vina. Și astfel, prin feedback, forma exterioară va face ordine în conținutul interior – sentimentul de vinovăție va dispărea și, odată cu el, vor dispărea și celelalte probleme.

Încă o boală de care suferim practic cu toții – într-o măsură sau alta – este complexul de inferioritate. Purtând o astfel de povară, te simți incapabil sau nedemn, ceea ce se reflectă în realitate. În primul volum dedicat *Transurfing*-ului, am vorbit detaliat despre *importanța interioară* – ce probleme apar atunci când, simțindu-ne lezați, prejudiciați, vrem să ne mărim, pe orice cale, importanța. Paradoxul este că aici funcționează o lege care seamănă cu principiul indeterminării din fizica cuantică: cu cât te străduiești mai mult să subliniezi că ești important, cu atât ești mai puțin important. Și invers, dacă nu te preocupă importanța ta, cu siguranță ești important.

Dorința de a-ți consolida poziția, de a-ți sublinia meritele este o iluzie, este o goană după imaginea din cercul oglinzii. Dar cum să te autoconvingi că valorezi ceva și că nu este nevoie să demonstrezi acest lucru? Aici mai există un feedback, conform căruia efectul li-

chidează cauza. Trebuie să îți reorientezi în mod constant intenția: în loc să te străduiești să dovedești, este mult mai bine *să nu încerci deloc să îți mărești importanța.* Dacă nu faci acest lucru (și știu că practic așa facem toți, fiecare în felul său), cei din jurul tău simt în mod intuitiv că importanța ta nu are nevoie să fie confirmată. Și dacă lucrurile stau așa, ei vor începe să se comporte cu mai mult respect și mai multă simpatie față de tine. Ca urmare, sufletul și rațiunea se conving treptat că valorezi cu adevărat ceva. La un moment dat, cercul oglinzii se stinge treptat, apoi se împrăștie și începe să îți vină în întâmpinare. Rezultatul este că autoaprecierea crește, iar complexul de inferioritate dispare, ca și când nu ar fi existat.

Îndoielile, neliniștea și frica strică și ele tabloul lumii. Nu uitați că după ce se reflectă astfel de gânduri în oglindă, în stratul tău de lume pătrunde ceva de care va trebui cu adevărat să te temi. Și, ce este mai important, este că temerile sabotează scopul pe care ți l-ai propus deoarece, așa cum ați văzut în capitolul precedent, ele transformă simpla dorință în dorință arzătoare.

Cu cât este mai arzătoare dorința – și odată cu ea, frica de eșec – cu atât *importanța exterioară* este mai mare și cu atât se reduce și probabilitatea de a reuși. Să nu ai așteptări sub formă de dorință arzătoare, altminteri nu va ieși nimic. Pentru a-ți atinge scopul, este necesară intenția – ea nu are îndoieli și apare atunci când, de la faza simplă de „vrere" ai trecut la acțiune.

Pentru a stinge acest freamăt al nerăbdării, trebuie să te asiguri, să găsești o cale de rezervă în cazul unui eșec și să te împaci de la bun început cu gândul că s-ar putea să nu reușești. Dar apare o întrebare: cum să accepți dinainte o înfrângere, când setea ta de a realiza un lucru este de nepotolit? Dar vedeți cum se întâmplă? Când nu ai ceva de obținut, disperarea și poate și ciuda, te fac să renunți.

Poți să scapi, tot din disperare, și de *importanța interioară*, adică de simțul acela morbid al propriei importanțe. Dacă ceva nu vă iese și asta „vă atinge la ambiție", deznădejdea vă va face să vi se facă lehamite de tot și să o dați încolo de importanță, să renunțați la ea ca la ceva de care vi s-a urât. Imediat vă veți simți ușurat și liber. Și tot imediat lucrurile încep să se îndrepte.

Îndoiala că vei reuși să realizezi ce ți-ai pus în gând apare de obicei atunci când rațiunea caută căi și mijloace pentru realizarea scopului. În volumul „*Transurfing*-ul realității" am spus de ce nu trebuie nici măcar să te gândești la acest lucru. Nu aveți de unde să știți cum se va întâmpla. Sarcina dumneavoastră este să vă concentrați asupra scopului, ca și când ar fi fost deja realizat, și atunci intenția exterioară va găsi la timpul potrivit soluția pentru a deschide toate ușile.

Acum, când știți cum să lucrați cu oglinda duală, nu aveți de ce să vă mai neliniștiți. Cel mai eficient mijloc pentru a scăpa de îndoieli și de frică sunt principiile oglinzii. În primul rând, direcționați-vă intenția spre

menținerea amalgamului „lumea mea are grijă de mine". În al doilea rând, respectați neabătut ultimele trei principii ale oglinzii.

De exemplu, vă pregătiți să dați examen la facultate și ați vrea să treceți examenele cu bine. Spuneți-vă în prealabil: dacă o să pic, poate e spre binele meu, cine știe? După aceea duceți-vă vesel și liniștit la examen. Aceasta se cheamă să te împaci cu un eventual insucces și să te miști pe cursul variantelor. Să faceți ce vi se cere dar, în același timp, să vă gândiți cu indiferență la rezultat. Sau, mai degrabă *să vă gândiți că oricare ar fi rezultatul, este spre binele dumneavoastră.*

Nu trebuie să vă prefaceți că n-ați vrea să vă atingeți scopul – nu veți reuși să vă amăgiți. Nu vă gândiți cum anume să faceți și nici nu vă cramponați de propriul scenariu. Treaba dumneavoastră este să lucrați la vizualizarea *slide*-ului și să vă mișcați în direcția scopului. Rațiunea trebuie să controleze nu scenariul, ci respectarea principiilor oglinzii.

Ce rost are să vă agitați, dacă oricum va fi bine? Dumneavoastră sunteți cel care decide ce atitudine trebuie să ai – pozitivă sau negativă. Suntem cu toții obișnuiți să ne raportăm numai negativ la eventualele eșecuri și de aceea trebuie să ne supunem regulilor jocului – prin definiție, succesul se obține cu greu. Dacă veți proceda așa, veți „ieși din rând" și victoria vă va fi asigurată.

Aici, ca și în cazul sentimentului de vinovăție și în

cel al importanței, funcționează reacția inversă, feedback-ul. Dacă vă mutați atenția de la oglindă la obiectul care se reflectă și nu mai alergați după imaginea reflectată, veți opri și cercul oglindirii. Nu este nevoie să credeți în succes și să încercați să vă autoconvingeți. Tot ce trebuie să faceți este *să redirecționați intenția spre respectarea principiilor.* După ce ele vor fi început să acționeze, veți observa că în realitate se produc schimbări importante. Rațiunea dumneavoastră se va convinge că oglinda funcționează cu adevărat. Ea, rațiunea, va înțelege că succesul se obține cu totul altfel decât și-a imaginat. Ca urmare, sufletul și rațiunea se vor liniști, frica și îndoielile vor dispărea, iar cercul oglindirii vă va veni în întâmpinare.

„Vechiturile" care v-au mai rămas – condamnarea altora, nemulțumirea, ostilitatea și așteptările rele – trebuie alungate. Referitor la condamnare, trebuie să știți că să critici orice, chiar dacă această critică este justificată, este extrem de neproductiv. Este un lucru cu totul nedemn. Forțele de echilibru vor face totul pentru a reechilibra balanța între bine și rău iar pe banca acuzaților va ajunge însuși acuzatorul. Motive se vor găsi întotdeauna. Așa că este mai bine să nu condamnați pe nimeni.

Referitor la celelalte poziții negative, se poate spune doar un singur lucru. Jucând în piesa „Nu îmi convine lumea mea, nu îmi place viața mea", vă formați exact această realitate și o și mențineți. Aduceți-vă me-

reu aminte că vă aflați în fața oglinzii. Amalgamul și ultimele trei principii ale oglinzii vă vor ajuta să vă transformați stratul propriu de lume într-un colțișor plăcut.

Și, în final, să presupunem că totul vă merge foarte rău – atât de rău, încât nu aveți forța necesară să vă impuneți să respectați vreun principiu. Cu ce să începeți, *cum să îndreptați realitatea?*

Se întâmplă uneori ca viața să devină absolut insuportabilă. Ca și cum un alcoolic se trezește din beție și vede realitatea sumbră și neplăcută din jurul său. Să luăm spre ilustrare exemplul tipic, când, după o petrecere, dimineața ești mahmur și trebuie să tragi de tine ca să te duci la serviciu. După sărbători apar întotdeauna la locul de muncă tot felul de probleme. Că nu reușești să intri în ritm, este de înțeles, dar ceva asemănător se întâmplă și cu partea tehnică. Conform statisticilor, lunea se strică majoritatea automobilelor, computerelor și a altor aparate. Ce se întâmplă cu realitatea?

Realitatea aceasta este creată chiar de oameni când statisticile lor se suprapun. În perioada de mahmureală trebuie să returnăm pendulului „dobânda la împrumut". Când există un deficit de energie liberă, modul nostru de gândire conține o doză mare de negativitate. Tocmai de aceea apare o stare de nervozitate și lucrurile nu se leagă. Oglinda reacționează corespunzător și realitatea se deformează. Dacă acasă se strică aparatura casnică, la serviciu, deformarea are efecte mai importante: se produc accidente, se strică mecanismele, iar aparatura mai com-

plexă, în special aparatele de precizie, funcționează instabil.

Este vorba despre faptul că, atunci când suntem depresivi sau într-o stare modificată de luciditate, stratul nostru de lume este atras spre *zonele tulburi* ale spațiului variantelor. Realitatea pare să se acopere cu un văl. Circumstanțele rămân pe loc, condițiile sunt cele de dinainte și totuși, ceva în aer este foarte apăsător chiar și atunci când vremea este foarte frumoasă. Dacă în astfel de zile nu ați fost atent la nuanțele realității – faceți-o acum. Veți simți că lumea înconjurătoare vă privește cu răceală, cu ostilitate. S-a schimbat calitatea stratului: „treburile merg rău". Această calitate – vălul tulbure – este cea care influențează vizibil totul, inclusiv aparatura.

Banda neagră începe fie cu o indispoziție fizică, determinată de deficitul de energie liberă, fie cu emoții negative, când așteptările nu se adeveresc.

Pentru ca în viitor să nu mai lăsăm zona tulbure să intre în realitatea noastră, trebuie mai întâi să ne ridicăm nivelul energetic – când acesta va fi așa cum trebuie, starea de iritare va înceta. Și, bineînțeles, să facem ce am spus mai sus – să ne păstrăm curat stratul nostru de lume.

Acum, dacă suferiți de depresie, trebuie mai întâi să corectați realitatea – să scoateți stratul propriu de lume din zona tulbure și să îl aduceți în zona curată a spațiului variantelor. Cum să faceți?

Există o soluție simplă de tot, așa cum sunt toate ideile geniale. Când plânge copilul, ce faceți cu el ca să îl liniștiți? Să încercați să îl înduplecați – nu ține. Trebuie să vă plimbați cu el în brațe, să îi arătați că aveți grijă de el, că sunteți alături de el, că îi dați atenție.

La fel se întâmplă când nu vă simțiți bine – copilul din dumneavoastră plânge. Aveți grijă de el. Chiar dacă mulți dintre noi arătăm ca niște oameni serioși, sobri ș.a.m.d., în esență rămânem toți niște copii. „Dați-vă în leagăn", adică faceți ce vă place cel mai mult. Pentru corectarea realității, luați-vă o pauză și odihniți-vă fără să vă mai gândiți la acele probleme. „Mă duc să mă plimb împreună cu lumea mea". Merită, deoarece trebuie să vă curățați stratul de lume – de el depind multe lucruri. Cumpărați-vă dulciurile preferate: „Mănâncă, mănâncă puișor, ca să te faci bine". Rezervați-vă pentru dumneavoastră întreaga zi, faceți-vă toate plăcerile. Așezați-vă frumos în pat: „Dormi, puișor, lumea ta are grijă de toate".

Așa este. În ziua următoare, dacă nu vă leneviți și respectați principiile oglinzii, veți simți cum realitatea înconjurătoare începe să capete nuanțe mai blânde, mai plăcute, stratul iese din zona tulbure.

Dacă aveți spirit de observație, veți fi uimit să vedeți că toate acestea *sunt reale*. Lumea materială, care până atunci vi se păruse că stă pe loc, începe acum să se transforme chiar sub ochii dumneavoastră. Atmosfera apăsătoare începe să se risipească, ceasurile care se

opriseră încep iarăși să ticăie, oamenii încep să se uite cu mai multă simpatie la dumneavoastră. Această gigantică oglindă dual funcționează uluitor. Realitatea se mișcă insesizabil în spațiul variantelor – ca minutarul de la ceas, dar se mișcă!

Așa se produce „renovarea cosmetică" a realității. Dar asta nu este nici pe departe totul. Nu ați vrea ca ea să fie o reparație capitală? Amintiți-vă cum era în tinerețe – toate culorile vi se păreau vii, totul era o sărbătoare, viața era frumoasă și plină de speranțe. Vă simțeați bine. Bine, pentru că stratul propriu de lume, ca și trupul dumneavoastră, era curat și proaspăt. Lumea avea grijă de dumneavoastră; este drept că nu prea apreciați acest lucru, dar nici nu aveați cine știe ce pretenții. Odată cu trecerea timpului, pretențiile și negativismul din modul de gândire s-au înmulțit. Ca urmare, nuanțele stratului s-au întunecat și viața a intrat în acea perioadă când se spune: „Ehe, altă dată...!"

Acest efect a fost descris ca *schimb de generații* în primul volum dedicat *Transurfing*-ului. Timpul zboară și totul parcă a fost ieri, dar și demult de tot. Neînduplecată și ireversibilă, vârsta își ia dreptul ei. Speranțele îmbătrânesc, lumea se ofilește. Nu cumva petrecerea se apropie de sfârșit?

Nu, totul este reversibil – vechile culori, ineditul senzațiilor și entuziasmul speranțelor. Dacă veți respecta principiile oglinzii, vă veți întâlni cu un fenomen stupefiant: *stratul dumneavoastră de lume vă va readuce*

fosta prospetime. Dacă veți reuși să corectați, în ceea ce vă privește, efectul schimbului de generații, veți simți pe deplin ce înseamnă să *controlezi realitatea.*

Corecția oglinzii

Din toate timpurile, omul a creat tot felul de modele posibile pentru realitatea controlabilă, începând cu desenele rupestre și terminând cu cele mai complexe mecanisme și aparate. Toate aceste modele au ceva în comun – ele se supun intenției interioare a omului.

Intenția interioară, fiind un produs al rațiunii, acționează liniar, după principiul „încotro o cotesc, într-acolo mă duc". Omul poate să supună voinței proprii doar acea parte a realității, pe care el a făcut-o să fie un atribut al jocului său. De exemplu, poți să schimbi direcția de curs pe o porțiune a unui râu și să obții energie electrică. Dar, în ansamblu, râul va rămâne în continuare o parte independentă a unei realități incontrolabile.

Poți să urnești din loc un catâr prin intenție interioară, acționând direct asupra lui. Dar, ca să îl convingi să facă ce nu vrea, este imposibil. Realitatea independentă se supune numai intenției exterioare care se naște din unitatea dintre suflet și rațiune.

Avem două posibilități de a controla realitatea. Prima – să transformăm obiectele din lumea înconjurătoare în atribute și atunci se vor supune intenției interioare. A doua – să folosim intenția exterioară și să trăim în comuniune cu natura. Acestea sunt, în principiu, cele două căi opuse, de evoluție a civilizației.

Societatea noastră evoluează pe prima cale – cea mai puțin eficientă și, în același timp, mai păgubitoare pentru planetă și pentru omul însuși. Nu este posibil să îmblânzești întreaga natură, de aceea omul se află într-o permanentă luptă cu mediul înconjurător. Ba îl poluează, ba se apucă să îl ocrotească – în general, totul se petrece după un singur principiu: omul încearcă să transforme totul în atribute proprii pentru a le subordona intenției interioare.

Realitatea neîmblânzită există independent și se comportă ca o oglindă în care se reflectă atitudinea noastră față de mediul înconjurător. Această oglindă nu este, însă, una obișnuită.

Să presupunem că avem nevoie ca imaginea reflectată în oglinda lumii să se întoarcă spre dreapta. Dacă acționăm conform intenției interioare, vom încerca să întoarcem chiar imaginea. Ca urmare, se creează un potențial excedentar și forțele de egalizare rotesc imaginea în cealaltă parte. Lumea nu se supune deoarece oglinda s-a strâmbat.

Oglinda lumii se deformează prin polarizare. După cum știți, polarizarea apare din două motive. Primul –

există raporturi de dependență bazate pe comparație, pe opoziție sau pe anumite condiții. De exemplu: „Eu sunt bun pentru că tu ești rău" sau „Tu ești bun dacă recunoști că eu sunt și mai bun".

Al doilea motiv de apariție a polarizării poate fi definit ca „strângere a șurubului". Dacă încerci să turtești imaginea prin voința ta interioară, nu se întâmplă nimic. Te gândești că mai trebuie să presezi și continui, cu o râvnă prostească, să tii la ideea ta.

Forțele de egalizare elimină polarizarea prin lupta dintre contrarii. În final, rezultatul este același – exact invers decât direcția intenției interioare.

Oglinda poate fi corectată dacă se elimină polarizarea. Este simplu de tot – se face ca la echilibrarea roții de la bicicletă. Deformarea apare acolo unde spițele sunt prea întinse. Dacă lumea nu te ascultă și „îți face în ciudă", trebuie să înțelegi de unde vine polarizarea și să slăbești potențialul respectiv.

Ca să pricepem cum se face acest lucru, ne vor ajuta copiii Indigo, deoarece ei sunt foarte sensibili la potențialele excedentare. Ce îi deosebește pe acești copii, sunt următoarele caracteristici: capacitatea de a înțelege, tendința de independență, intuiția, individualitatea. Acestea apar ca reacție la încercările celor din jur de a-i înghesui în cadrul unei *structuri* sociale anchilozate.

Orice celulă a structurii, inclusiv familia, tinde să ordoneze comportamentul copiilor, să îi pună sub control. Într-o oarecare măsură, acest lucru este cu adevărat

necesar. Dar nu într-o măsură atât de mare, încât copilul să fie transformat într-un atribut al jocului structurii în care domină regula: „O să faci cum vreau eu".

Evident, că o astfel de abordare primitivă creează polarizare. Ca rezultat, copiii devin incontrolabili, precum frunzele în bătaia vântului forțelor de egalizare. Adulții, obtuzi și nemulțumiți, fac, ca de obicei, tot ce știu ei – adică strâng șurubul disciplinar. Iar, ca răspuns, copiii depășesc și mai mult limitele sau încalcă consemnul și devin niște atribute – elemente ale structurii pentru care, în viață, „totul este corect, dar nimic nu este bun".

Desigur, nimeni nu și-ar dori ca pruncul său să devină un proscris. Dar nici să fie un simplu șurubel nu este ceva de invidiat. Mulți recunosc că în viața lor „totul a fost corect, dar nimic nu a fost bun" sau că „nimic nu a fost bine și că totul a fost greșit". Orice părinte vrea ca pentru copilul său totul să fie altfel și de aceea „apasă" și mai mult pe polarizare, bazându-se pe ignoranța copiilor. Întreaga sa intenție interioară de educator-bădăran se reduce la o singură formulă idioată: „Îți vreau binele din răsputeri (din toate puterile mele idioate) și de aceea vei face cum vreau eu".

Printre altele, toate problemele de educație s-ar putea rezolva în mod eficient dacă s-ar renunța la această intenție interioară mărginită și dacă adulții ar medita asupra motivelor care au provocat deformarea oglinzii.

Trebuie stabilit în primul rând unde se află polii

opuşi ai polarizării. Dacă pe o parte spiţele roţii sunt prea strânse, pe cealaltă parte a ei, ele trebuie slăbite. Tendinţa de independenţă a copiilor Indigo înseamnă „slăbirea spiţelor". De ce sunt prea strânse în partea opusă? Pentru că cei din jur presează, vrând să îi supună pe copii.

Reiese că ordinea naşte o şi mai mare dezordine. Ce se întâmplă dacă se strânge şi mai tare şurubul? Ceva se poate rupe.

Este clar că pentru a reduce polarizarea trebuie slăbite spiţele care au fost întinse prea tare. Cum se face acest lucru? *Ordinea trebuie „diluată" cu o doză oarecare de dezordine rezonabilă.* Modalităţi sunt destule: să sară în pat, să se bată cu perne, să ţipe sau să scoată sunete nearticulate, să se împingă, să meargă în patru labe şi, în fine, să facă tot felul de trăsnăi.

În general, cu cât face mai multe năzbâtii „rezonabile", cu atât copilul este mai ascultător. Ar trebui să înţelegeţi care este cauza acestui paradox.

Ordinea poate fi „distrusă" la fel de bine şi prin umor englezesc, atunci când seriozitatea frizează imbecilitatea. În general vorbind, plictisul, ca şi veselia, sunt stări sufleteşti. Am spus deja că plictis ca atare nu există, decât dacă există o nevoie permanentă de a ţine sub control realitatea. Această nevoie este o caracteristică inseparabilă a sufletului.

Dar de ce are nevoie sufletul de veselie? Pentru că e bine când e veselie. Şi de ce este bine? Păi, pentru că

umorul şi veselia reduc gradul de importanţă. Realitatea nu poate fi controlată dacă există potenţiale excedentare care blochează energia intenţională şi deformează oglinda lumii.

Dacă îl apleci pe un om şi îl legi în această poziţie, se va simţi oare corpul său confortabil? Exact acelaşi disconfort simte şi sufletul când este strâns în chingile unor potenţiale excedentare, care există permanent, într-o măsură sau alta. Când raţiunea este neliniştită, întotdeauna îi „răsuceşte" sufletului mâinile.

Când eşti vesel, te detensionezi şi sufletul se eliberează. De aceea *este bine* să fii vesel – îţi dă senzaţia de confort sufletesc şi această senzaţie este la fel de reală ca oricare altă senzaţie fizică.

În principiu, corecţia oglinzii se poate face însă şi fără umor. Dacă nu sunteţi o persoană veselă din fire şi nu sunteţi dispus la tot soiul de ştrengării, atunci trebuie doar să vă gândiţi unde aţi putea să mai apăsaţi pe butonul de comandă.

Obligativitatea, atunci când este inevitabilă, poate fi atenuată prin liberul arbitru. De exemplu: „Să speli vasele sau să te duci la magazin?" Până şi disciplina se transformă într-o liberă manifestare a voinţei, dacă ea este bazată pe o necesitate conştientizată.

Dacă adultul decide că „nu ai voie şi gata" şi mai aduce şi argumentul „de-aia", atunci el nu poate fi numit adult, ci este un copil prost înzestrat cu putere. Nu ar fi mai bine să discute cu copilul de la egal la egal după

principiul „ce-ar fi să....”

Constrângerea deformează oglinda şi de aceea rezultatul este contrar. Pentru a evita polarizarea, trebuie revăzută propria politică şi trebuie trecut de la demonstraţia de forţă la cucerirea respectului, adică în loc de autoritate – relaţii de încredere.

În loc să îl obligi pe copil, mai bine să faci în aşa fel încât el să vrea să facă ce i se cere. Pentru aceasta trebuie doar să vă gândiţi cum aţi putea să faceţi ca, în loc să îl constrângeţi, el simţindu-se împovărat, să îl faceţi să se simtă important. Confirmarea şi creşterea propriei importanţe îi motivează pe toţi oamenii şi mai ales pe copii. Pentru a comunica cu copilul, cel mai bine se potrivesc principiile *Freiling*-ului, despre care am vorbit în volumul 3 din „*Transurfing*-ul realităţii”.

Intuiţia este o altă calitate pe care ar trebui să o dezvoltaţi. La copiii Indigo este mai dezvoltat lobul drept al creierului. Sistemul nostru de educaţie foloseşte abordarea „lob stâng” care nu are nici pe departe scopul de a le dezvolta capacităţile şi deprinderile. Sistemul îi obligă pe copii *să înveţe* lecţiile şi *să răspundă* punctual. Intenţia nu este de a căpăta cunoştinţe, ci de a răspunde corect.

La acest mod de abordare funcţionează în primul rând lobul stâng şi o mai face şi în regim pasiv. Tendinţa de a le umple capul cu informaţii duce la o singură reacţie: „Nu vreau!” Cunoştinţele dobândite în acest fel sunt inutile – ele pot să rămână în memorie la modul pa-

siv, pentru un timp oarecare, iar apoi se uită. Ca marfa dintr-un depozit care, la un moment dat, nu mai poate fi folosită.

Situaţia din învăţământ poate fi schimbată foarte uşor. Este necesară doar schimbarea direcţiei intenţiei. În primul rând, trebuie să schimbaţi radical metodologia de învăţare: *nu să învăţaţi pe de rost, ci să faci ceva practic.* Şi atunci creierul va funcţiona cum trebuie – ca un creator şi nu ca un spaţiu de depozitare.

În al doilea rând, să se schimbe scopul: *nu să răspunzi, ci să-i întrebi şi pe alţii.* Da, chiar aşa. Există şcoli speciale unde copiii se învaţă unii pe alţii la propriu, adică joacă alternativ rolul de elev şi de profesor. Cei care învaţă în aceste şcoli îşi însuşesc strălucit şi în timp record programele complexe. Şi toate acestea datorită faptului că intenţia a devenit activă.

Trebuie să spun şi că astfel de şcoli pot fi numărate pe degete şi că se intră foarte greu în ele. Acum se pune întrebarea: de ce nu se introduce peste tot această metodă înaintată care şi-a demonstrat sută la sută eficienta?

Pentru cu nu este avantajos pentru *structură* – ea nu are nevoie de talente, de personalităţi excepţionale, de individualităţi marcante, ci de *elemente* care să lucreze conştiincios. Aşa că totul este în ordine – sistemul de învăţământ este perfecţiunea întruchipată! El pregăteşte elemente conştiincioase şi o face exact aşa cum impune structura – lumea pendulilor.

Dar, ca de obicei, copacii pot să crească şi pe piatră, iar din chingile unei dezordini generale pot să ţâşnească uneori genii. Dacă nu vreţi ca pruncul dumneavoastră să fie o astfel de strălucită excepţie, trageţi în el cu toate tunurile sistemului. Dar dacă îi doriţi cu adevărat binele, când staţi de vorbă cu el fiţi atent în permanenţă la nivelul de polarizare care deformează oglinda şi îl face pe copil incontrolabil.

Copiii Indigo (care, în zilele noastre, sunt majoritari) au calităţi excepţionale şi cea mai importantă dintre ele este individualitatea. Într-o lume a pendulilor, este foarte greu pentru copii să îşi păstreze această calitate. De aceea să ţineţi minte mereu regula de bază a *Transurfing*-ului: *„Fii tu însuţi şi lasă-l pe celălalt să fie altfel”*.

Dar nici nu trebuie să slăbiţi spiţele de tot. În toate trebuie să existe o măsură. Cum poate fi găsită această cale de aur?

Trebuie să urmăriţi, să înţelegeţi şi să utilizaţi principiul de corecţie a oglinzii şi nu să perseveraţi orbeşte. Stă în puterile dumneavoastră să vă ajutaţi copiii să devină personalităţi de seamă. Cât despre structură – vor şti ei singuri cum să se încadreze.

Suveranul realităţii

Până acum am vorbit despre cum să vă transformaţi viaţa într-un vis conştientizat, iar stratul propriu de lume – într-un colţişor plăcut. Principiile oglinzii au o influenţă sesizabilă, dar în acelaşi timp slabă asupra realităţii. Acum veţi face cunoştinţă cu unele metode mai puternice.

Principalul instrument al *Transurfing*-ului este *slide*-ul-scop, adică vizualizarea tabloului în care scopul va fi fost deja realizat. Nu voi repeta ce am spus în detaliu în primul volum. Vă voi reaminti principalele momente.

Nu trebuie să vă uitaţi din exterior la *slide*, ca la un film. Trebuie să vă aflaţi în interiorul evenimentelor pe care le imaginaţi: ce veţi face când scopul va fi fost realizat; ce simţiţi, cum vă simţiţi, ce se află în jur, ce se întâmplă. Aflându-vă în centrul *slide*-ului, imaginaţi-vă că aveţi totul. Nu este vorba despre o tehnică, despre nişte reguli stricte. Faceţi aşa cum simţiţi. Principiul este unul singur: *vă aflaţi în faţa oglinzii lumii şi vă formaţi în gând acea imagine pe care aţi vrea să o obţineţi în realitate.*

Slide-ul scop determină vectorul cursului variantelor. Dacă îl rulaţi sistematic în gând, cursul evenimentelor şi al împrejurărilor va fi direcţionat spre scop. La în-

ceput, nu este obligatoriu să aveți un plan clar și să știți cum poate fi el realizat. Nici la mijloacele de realizare nu trebuie să vă gândiți. Când va veni vremea, se vor deschide ușile necesare – căi și posibilități concrete – și le veți vedea. *Nu trebuie să vă impuneți condiții rigide pentru realizarea scopului. Treaba dumneavoastră este să vă concentrați asupra rezultatului final.*

În afară de *slide*-ul-scop mai există și *vizualizarea procesului* despre care am vorbit în primul volum. Când vă aflați pe calea realizării scopului, adică atunci când deja știți cum trebuie să procedați pentru a-l realiza și cum să faceți tot ce este necesar în lumea materială, procesul poate fi accelerat prin vizualizarea lui. Principiul este următorul: *totul îmi reușește foarte bine, azi le fac pe toate mai bine decât ieri, iar mâine va fi și mai bine decât astăzi.* Mai puteți să vă spuneți că ceea ce faceți acum este ca o vâslă pentru cursul variantelor. Dar importantă rămâne direcția de curgere a variantelor. Dacă păstrați în gând *slide*-ul-scop, împrejurările vor lucra pentru realizarea scopului, chiar dacă vi se pare că nu este așa.

Slide-ul îl puteți rula când doriți și cât doriți. Dar este obligatoriu să o faceți măcar o jumătate de oră pe zi, dacă intenționați cu adevărat să vă atingeți scopul. Pentru a amplifica efectul vizualizării, există mai multe căi concrete.

Prima cale: *fluxurile energetice.* Un sector din spațiul variantelor se materializează prin energia care, tre-

când prin corpul uman, este modulată de gând și transformată în energie de intenție. Cu cât este mai mare puterea de emisie, cu atât efectul este mai mare. Puterea poate fi mărită dacă vă concentrați atenția pe fluxurile energetice. Pentru aceasta, imaginați-vă că din centrul corpului, undeva, la nivelul abdomenului sau plexului solar, ies niște săgeți cu sens opus, lungi de jumătate de metru. Răsuciți-le simultan în gând, astfel încât prima să ducă în sus, iar ultima – în jos. Această „răsucire a cheii" activează fluxul ascendent și pe cel descendent. Imaginați-vă, fără să faceți efort, că ele curg de-a lungul coloanei vertebrale în direcții opuse – una spre cer, cealaltă spre pământ. Fără să fiți concentrat în totalitate asupra fluxurilor, porniți *slide*-ul și rulați-l cum vă place. Cel mai bine este să faceți acest lucru în timp ce vă plimbați și unde nu este multă lume.

Următoarea cale este *frame*-ul. Gândiți-vă ce v-ar plăcea să faceți când scopul va fi fost atins, aceasta fiind o parte inseparabilă a *slide*-ului-scop, un atribut obligatoriu. Să zicem că stați în balansoar în fața căminului, că vă aflați la cârma propriului iaht, că plantați trandafiri în propria grădină, că strângeți mâna partenerului după ce ați încheiat cu succes o afacere – orice fragment caracteristic al *slide*-ului. Rulați în gând de mai multe ori acest tablou. El trebuie să creeze o impresie integrală – un instantaneu al *slide*-ului care să conțină o imagine-flash și senzațiile aferente. Acesta este *frame*-ul. Pentru comoditate, numiți-l oricum. Acum readuceți-l din când în când

în memorie pentru o clipă, ca și când ați aprinde un bec. Faceți-o când găsiți de cuviință, dar fără să faceți vreun efort. *Frame*-ul este și el un firicel care vă leagă de sectorul de referință din spațiul variantelor.

Eficiența *frame*-ului poate fi mărită cu ajutorul așa-numitei *unde de șoc*. Formați-vă în gând *frame*-ul sau doar un tablou pe care l-ați dori materializat în realitate. Imediat după aceasta, imaginați-vă că de la dumneavoastră pornește o sferă care se împrăștie impetuos în toate direcțiile, de parcă învelișul dumneavoastră energetic ar exploda. Unda de șoc se propagă până unde vă puteți imagina. Puteți să faceți acest lucru de mai multe ori, până vă plictisiți. Ce se întâmplă în cazul acesta? Vă creați o formă mentală pe care o trimiteți în lumea ce vă înconjoară. Să nu aveți îndoieli – gândul dumneavoastră nu va dispărea fără să aibă urmări. Trebuie doar să aveți în vedere că oglinda lucrează cu întârziere.

Încă o cale: *sfera exterioară*. Probabil că nu ați reușit niciodată să vă simțiți învelișul energetic și de aceea nu puteți să sesizați cum se dilată el supunându-se imaginației. Explicația este că acționați prin intenția interioară. Iar acum imaginați-vă că în jurul dumneavoastră se află o sferă care nu vă aparține. Imaginați-vă că ea vă trage spre sine. Simțiți că ceva din afara dumneavoastră încearcă să vă întindă corpul. Undeva, pe o rază de cinci-șase metri, se află un front nevăzut. Încercați ușor să îl întindeți și să îl strângeți – el va opune rezistență.

Iată, acum ați simțit mai clar sfera. Aceasta este granița care vă leagă de lumea exterioară. Ce este în interiorul sferei vă aparține, iar ce este în afara ei nu vă mai aparține. Dar sfera vă aparține totodată în măsura în care simțiți că vă trage spre ea. Intenția s-a inversat: originea activă nu se mai află acum în interiorul dumneavoastră, ci în afară.

Similar, dacă veți încerca să acționați asupra unor obiecte prin intenția interioară – de exemplu, să mișcați prin voință un creion – nu veți reuși. Încercați să vă imaginați că creionul vă trage pe dumneavoastră prin niște fire nevăzute. Așa veți putea să îl mișcați. Tot așa, dacă vreți să vă luați zborul, nu veți reuși. Imaginați-vă invers – că lumea înconjurătoare vă ridică în aer. S-ar putea să vă iasă cât de cât ceva, dacă veți reuși să orientați spre exterior intenția interioară. Ideea este să depășiți acea limită unde voința dumneavoastră „obligă lumea să i se supună".

Nu este deloc simplu. Dar pentru scopurile noastre, nici nu este obligatoriu. Este absolut suficient ca măcar să simțiți că învelișul exterior există. Prindeți această senzație, concentrați-vă cât de cât asupra ei și începeți să rulați *slide*-ul. Sfera va fi un fel de antenă pentru transmiterea energiei mentale.

Calea cea mai obișnuită este – *crearea decorurilor*. Străduiți-vă să aduceți la același numitor gândurile ce vă trec prin cap și scopul pe care vi l-ați propus. Faceți un mic lanț logic cu fiecare fragment al *slide*-ului de refe-

rință. Amintiți-vă din când în când la ce aspirați în ultimă instanță. Indiferent la ce vă gândiți, cu ce vă ocupați, atenția să fie concentrată pe scop. *Slide*-ul să fie un fel de vinietă de fond – fiecare eveniment, fiecare bloc de informații trebuie să le percepeți în context. Și atunci vă veți forma în modul cel mai eficient stratul propriu de lume, iar intenția va deveni realitate.

Ambianța poate fi pusă și ea în concordanță cu ceea ce sperați de la scop. Să zicem că vă plimbați prin parc și rulați prin gând *slide*-ul în care lucrați în grădina din fața casei. Uitați-vă la iarbă și la copacii din jur prin prisma acestui *slide*. Veți simți cum tabloul se transformă – decorul capătă noi nuanțe. S-ar putea să aveți senzația că virtual chiar vă aflați în grădina dumneavoastră. Acest efect apare ca urmare a suprapunerii *slide*-ului peste atmosfera din jur. O parte din atenție este fixată pe acel sector din spațiul variantelor unde se află viitoarea dumneavoastră grădină, în timp ce ochii văd realitatea materială. Are loc un fel de convertire a realității curente într-un sector al scopului pe care îl urmăriți. În astfel de momente, procesul de materializare a formei de gândire se desfășoară mult mai intens.

Aduceți-vă aminte cum în copilărie, când totul era ușor și vă simțeați confortabil, lumea avea grijă de dumneavoastră. Atunci nu vă dădeați seama, pur și simplu vă era bine. Dar, odată cu trecerea anilor, ați început să faceți nazuri și să fiți nemulțumit. De-aceea lumea s-a îndepărtat de dumneavoastră. Cu ce era asociată acea

senzație de liniște și confort din copilărie? Iată, această asociere poate deveni cheia pentru compunerea decorului în care vă simțiți confortabil și în siguranță. Amintiți-vă din când în când de atmosfera aceea plăcută și lipsită de griji și, treptat, lumea dumneavoastră va deveni prietenoasă și comodă.

În fine, ultima cale, în special pentru persoanele comode: *amalgamul de referință*. Principala condiție pentru o vizualizare reușită este să nu vă impuneți să faceți acest lucru. Atunci când rulați în minte *slide*-ul de referință iar acest lucru nu vă face plăcere și trebuie să „presați", apare un potențial excedentar. Urmarea este că forțele de egalizare anihilează toată munca dumneavoastră. În acest caz, este mult mai bine să renunțați la această obligație apăsătoare și să lăsați totul în grija propriei lumi. Lăsați-vă pe mâna ei și rugați-o să aibă grijă ca alegerea pe care ați făcut-o să se realizeze.

Spuneți-vă așa: *totul se va aranja fără ca eu să știu*. Anunțându-vă această intenție, lumea dumneavoastră va primi programul conform căruia evenimentele se vor desfășura spontan, astfel încât să vă apropie de scop. Aceasta înseamnă că slăbiți priza și că permiteți intenției exterioare să realizeze scopul. Acum vă puteți relaxa și puteți să vă permiteți în același timp să vă bucurați de *slide*-ul de referință. Nu mai sunteți obligat să lucrați la el – o face lumea dumneavoastră. Lăsați-vă în seama ei, nu uitați ca din când în când să îi aduceți aminte ce așteptați de la ea. Și, desigur, nu plutiți în nori, ci faceți în

plan fizic tot ce trebuie pentru realizarea scopului.

Indiferent pe ce cale veți merge, să aveți mereu în minte că nu vă exprimați o rugăminte, ci intenția fermă, și că scopul reprezintă finalul iminent. Dacă nu puteți să spuneți „eu am", măcar să spuneți „mă pregătesc să am". Pentru ca să intenționați cu adevărat să primiți ce ați comandat, trebuie să faceți ceva concret, care să confirme că intenția este serioasă. De exemplu, dacă doriți să vă treziți dimineața la o anumită oră, s-ar putea să nu reușiți. Dar dacă ați pus ceasul să sune, este cel mai probabil că vă veți trezi chiar cu câteva minute înainte.

Ideea este *să vă fixați intenția.* Faceți-o de fiecare dată când „bateți în lemn" sau când „vă scuipați în sân". Toate semnele populare, care presupun executarea unui ritual, se bazează pe acest principiu. De exemplu, pentru a avea noroc oamenii recurgeau în vechime la ajutorul trifoiului; se credea că el te apără de rele.

Aici nu este vorba despre faptul că un anume obiect are proprietăți excepționale și de aceea poate fi purtat ca un talisman. Forța magică a obiectelor constă în atitudinea omului față de ele. Dacă el are credința că un talisman sau un ritual pot să aibă o putere magică, *el își fixează* în felul acesta *intenția.* La fel puteți și dumneavoastră să vă inventați orice fel de „cui" în care să vă atârnați intenția. Dar, cum se spune, asta este pentru amatori. Nu este obligatoriu să inventați un ritual, dar este obligatoriu să întreprindeți ceva concret care să arate că sunteți hotărât. De exemplu, dacă doriți să aveți

propria casă, faceți în așa fel de parcă urmează să vă mutați: căutați anunțuri și cataloage, mergeți la magazin și alegeți-vă mobilă și aparatură casnică, interesați-vă chiar acum de toate acestea. Fixarea intenției este un mijloc foarte eficient.

Marea varietate a procedeelor pentru eficientizarea *slide*-ului nu înseamnă că unele dintre ele sunt mai bune, iar unele mai puțin bune. Puteți să alegeți mai multe sau unul singur. Criteriul de alegere este următorul: *este de preferat pentru dumneavoastră personal acela care vă place cel mai mult și care vi se pare că ar fi cel mai eficient.*

Când treceți la punerea lor în practică, evitați extremele, adică nici prea multă râvnă, dar nici indolență. Unele metodologii recomandă ca vizualizarea să fie făcută cu toată energia și cu pasiune; altele propun să fie formulată ideea și apoi lăsată în voia ei – nici măcar să nu vă mai amintiți de ea, ca să nu împiedicați realizarea comenzii. După cum deduceți, soluția optimă este calea de mijloc. Și, ca să nu vă frământați mintea să o găsiți, luați-vă ca regulă următorul principiu: *cum iese, așa și trebuie să fie.*

Vă puteți elabora singur propria metodologie, pe care să o folosiți cu succes. Important este ca sufletul și rațiunea să cadă de acord că procedați bine. Formați-vă propria realitate, ca imaginea din oglindă. Cum să stați în fața oglinzii – dumneavoastră decideți. Creați-vă propriul strat de lume cum vă este mai *comod.* Ce înțeleg

eu prin asta?

Când faceți vizualizarea, să nu simțiți un disconfort sufletesc. Intenția exterioară apare numai atunci când există unitatea dintre suflet și rațiune. Unitatea aceasta nu poate fi realizată dacă vă impuneți să faceți un lucru care este necesar. Nu veți realiza nimic, doar veți pierde timpul degeaba.

Vizualizarea *slide*-ului de referință trebuie să o faceți cum vă este mai comod, mai plăcut, mai confortabil, dar cu o singură condiție: nu priviți *slide*-ul din afară, ca și cum v-ați uita la un film, ci trăiți în interiorul lui măcar virtual. Imaginați-vă că sunteți înăuntru, nu în afară. Restul îl puteți face cum vă place.

Ce nu trebuie să faceți, este să nu aveți prea multă râvnă. Ci doar din când în când, în mod regulat, gândiți-vă cu plăcere la scopul dumneavoastră, ca și când el ar fi fost deja realizat. Vă place să vă gândiți la toate consecințele posibile în caz de reușită, nu-i așa? Gândindu-vă la ceva plăcut, vă și miscați neabătut spre scop. Și dacă știți că vă mișcați, vă face plăcere. Să fiți convins că dacă reușiți să „închideți cercul bucuriei", scopul va fi cu siguranță realizat.

Regularitatea este principala condiție a succesului. Vi se pare probabil incredibil că doar gândindu-vă, vă puteți crea propria realitate. Dar, vă întreb: ați încercat vreodată, măcar o lună de zile, să vă direcționați sistematic gândurile spre un anumit scop? Mai degrabă cred că nu. V-ați obișnuit să vă lăsați gândurile să curgă de la

sine. Ele se împrăștie în spațiu într-o masă diformă și de aceea nu apar rezultate vizibile. Doar așteptările rele, adică lucrurile care vă îngrijorează și de aceea vă gândiți tot timpul la ele, doar acestea se împlinesc.

Imaginați-vă următoarea situație stupidă. Ați plantat un măr și sperați la modul cel mai serios că merele vor și apărea. Și cum acest lucru nu se întâmplă, vă pierdeți răbdarea și plecați, pierzându-vă orice speranță. Iar mărul ar vrea să vă răspundă așa: „Așteaptă, fir-ai tu să fii!" Același lucru se întâmplă și cu scopul pe care vi l-ați propus. Nu vă puteți forma realitatea doar pentru că ați dorit o singură dată.

Acestea sunt mijloacele de bază prin care puteți să acționați în mod activ asupra realității. Dacă ele vor deveni o practică, veți avea de-a face cu un eveniment ciudat. Să zicem că astăzi v-ați ocupat destul de intens și cu însuflețire de vizualizare. Mâine veți observa că se întâmplă ceva neobișnuit cu realitatea. De exemplu, pe parcursul zilei, puteți să vă întâlniți cu câteva persoane care au o înfățișare neobișnuită – foarte înalte, îmbrăcate bizar și urâte. Vă poate atrage atenția și o stare de iritare inexplicabilă a oamenilor, care duce la conflicte sterile. Sau se petrece ceva ciudat, ca un vis.

Explicația este următoarea. În starea obișnuită, stratul dumneavoastră de lume se mișcă în spațiu pe direcția de curgere a variantelor, adică în albia cu cele mai mici consumuri de energie. În schimb, vizualizarea intensă face ca albia să se redreseze și să meargă spre

scop pe drumul cel mai scurt. Când energia gândurilor este direcționată într-o bandă îngustă, ea va duce una dintre realități în zonele tranzitorii ale spațiului variantelor, care se află mai departe de cursul normal și unde nu totul este optim și oportun. Acestea sunt *zonele de tranzit*, care se întâlnesc de regulă în vis, dar care se realizează rar în realitate, deoarece scenariul și decorurile lor nu sunt firești și necesită consumuri mari de energie.

Energia gândurilor acționează cu forță asupra realității și ea se deformează precum suprafața apei sub influența unui factor perturbator. Cercurile apei nu vă miră deloc. Dar acum urmează să vedeți ceva ce vă va ului – *cercuri pe realitate*. Această anomalie nu este întâmplătoare și nu înseamnă că starea de iritare a oamenilor în astfel de zile are vreo legătură cu furtunile magnetice și că doar uneori poți să întâlnești indivizi cu o înfățișare bizară. O astfel de realitate, ieșită din comun, poate să țâșnească în stratul dumneavoastră de lume când acesta trece prin zone tranzitorii. Cercurile apar tocmai după o practicare intensă a vizualizării. Dacă le veți vedea, veți înțelege. Este ceva memorabil.

Așadar, asupra realității se poate acționa cu o forță mai mare sau mai mică, în funcție de tehnica folosită. În principiu, pentru a ne transforma stratul nostru de lume într-un colțișor plăcut, este suficient amalgamul. Dacă împreună cu mijloacele prezentate mai sus acționează și intenția Suveranului, se poate obține mult mai mult. Pentru comparație, imaginați-vă un tablou în care se în-

tâlnesc doi copilași: pe unul lumea îl duce în căruț, iar celălalt merge singur, de mână cu lumea sa. Primul spune cu mândrie, așa cum fac copiii:

- Lumea mea are grijă de mine!

Celălalt îi răspunde:

- Iar eu mă duc împreună cu lumea mea după jucării!

Vedeți unde este diferența?

Și ultimul lucru pe care vreau să îl spun. Am primit odată o scrisoare de la o cititoare, în care ea formula ideea de bază a practicii: „Nu mă prea descurc cu tehnica *Transurfing*-ului, dar după ce mi-am schimbat atitudinea față de viață, am simțit clar că totul merge minunat și că va fi și mai bine. Totul va fi așa cum trebuie!'.

În general, puteți să uitați de toate tehnicile, este suficient să rămâneți cu *senzația integrală*. *Integrarea intenției* după formula „*pentru mine totul este minunat și totul merge așa cum trebuie*", creează imaginea generalizată a succesului, care se și reflectă în realitate. Așa că țineți în mână frâiele propriei realități. Doar intenția vă poate limita posibilitățile.

Coordonarea viselor

De când ne naştem, ne aflăm într-o anumită situaţie: m-am născut în sărăcie şi o să scap cu greu din ea; sunt nevoit să mă mulţumesc cu ce pot; va trebui să fac ce mi-a fost dat. Această situaţie este hipnotizantă, te acaparează şi intri sub stăpânirea visului în stare de veghe, *care se şi întâmplă*. Cât timp visezi această situaţie, ea se şi confirmă în oglinda lumii. Altfel, aflându-te sub imperiul propriei realităţi, o şi mentii. Săracii sărăcesc, iar bogaţii se îmbogăţesc.

Vă amintiţi că în capitolul anterior am vorbit despre iluzia oglinzii duale? Tocmai această *fixare a atenţiei pe imaginea reflectată* transformă viaţa într-un vis inconştient, în care împrejurările ne stăpânesc în totalitate. Realitatea dă buzna peste noi în timp ce urmărim vrăjiţi şi neliniştiţi ce se petrece în oglindă. Exact aşa ne afundăm în filmul de pe ecran, numai că, în viaţă, această afundare este mult mai adâncă. Suntem hipnotizaţi de imaginea reflectată – ea ne trage literalmente după ea în cercul oglinzii. Cum putem să ne transformăm existenţa dintr-un vis inconştient în unul conştient, care să poată fi ţinut sub control?

Trebuie să înţelegem un lucru simplu: în această lume suntem *noi* şi este *oglinda*. Cât timp ne concentrăm atenţia asupra imaginii reflectate, *ne aflăm în interiorul oglinzii*. Tot ce se întâmplă acolo nu depinde de

noi. Viaţa noastră seamănă cu un joc pe calculator, în care nu noi stabilim regulile. Desigur, ne este permis să încercăm să acţionăm asupra a ceea ce se întâmplă acolo. Dar nu putem să facem ceea ce este important: nu avem posibilitatea să ieşim din joc.

Fiind închişi acolo, un singur lucru ne reţine – atenţia noastră. *Suntem capabili să ieşim din oglindă*. În interiorul ei, visul este inconştient, în afara ei – visăm conştient. Realitatea este aceeaşi şi într-o parte şi în cealaltă – căci oglinda este dual㠠. Dar în interiorul oglinzii nu noi controlăm realitatea – ea ne controlează pe noi. Acolo ne aflăm sub stăpânirea iluziei că am putea să schimbăm imaginea reflectată dacă o atingem cu mâna. Dar aşa ceva este posibil doar din acea parte în care intenţia interioară devine exterioară. Pentru a putea ieşi, trebuie să ne mutăm atenţia de la imagine, la obiectul care se reflectă. Dacă suntem conştienţi că stăm în faţa unei oglinzi, vom fi capabili să ne formăm realitatea după modul în care gândim.

Eliberându-ne de iluzie, conform celui de-al cincilea principiu, trebuie să ne *redirecţionăm mersul gândurilor*: de la „nu vreau" la „ce vreau"; de la „nu îmi place" la „ce îmi place", de la boală la sănătate, de la mijloace la scopul final. Dacă vom urmări ce se întâmplă, va trebui ca la fiecare pas să ne împăcăm cu împrejurările şi să ne supunem unor lucruri care ni se par inevitabile. Ne-am obişnuit să luăm visul la modul pasiv, aşa cum este el. În cel mai bun caz, încercăm să ne opunem

evenimentelor, să insistăm asupra propriului scenariu, să ne luptăm cu mersul variantelor. Singurul lucru pe care trebuie să îl facem este să ne schimbăm atitudinea – obiectul din faţa oglinzii. Şi atunci nu vom mai fi prizonierii jocului – el va evolua în afara noastră şi după voinţa noastră. Nu vom mai fi un jeton, ci noi vom arunca zarurile.

Acum intră în acţiune o nouă regulă: când, după părerea dumneavoastră, o combinaţie nu a fost reuşită, ea trebuie acceptată şi declarată reuşită. Această regulă trebuie respectată dacă nu vreţi să fiţi din nou în interiorul oglinzii. Nu este suficient să fie redirecţionat mersul gândurilor – *mai trebuie comutat şi controlul raţiunii de la elaborarea scenariului la corecţia sa dinamică.* Sunteţi stăpânul propriei lumi, atâta timp cât respectaţi al şaselea şi al şaptelea principiu al oglinzii.

De regulă, raţiunea se opune, dacă un eveniment ce urmează să se întâmple nu intră în reprezentările ei. Acum totul trebuie să fie invers. De fiecare dată când raţiunea este nemulţumită din cauza nepotrivirii cu scenariul, e necesar să ne deşteptăm şi să acceptăm schimbarea: *totul merge cum trebuie.*

Raţiunea nu se poate împăca cu gândul că la început de drum, când încă nu se ştie nimic, nu este nevoie să ne neliniştim în legătură cu mijloacele de realizare şi face toate variantele negative posibile. Aşa îmi vine să îi spun: „Înţelege, cretino, că nu este treaba ta! Treaba ta este să îţi fixezi atenţia pe scopul final!"

Noi, oamenii, suntem cei care nu permitem realizarea a ceea ce am gândit. Ghicindu-ne dorinţa, raţiunea face din timp un plan aproximativ de evoluţie a evenimentului – aşa este construită gândirea omenească. Când evenimentele ce urmează nu se înscriu în scenariu, se creează impresia că nu va ieşi nimic. Dar, de fapt, totul merge cum trebuie! Şi cum raţiunea, care este obişnuită cu clişeele nu vrea nicio schimbare în scenariu, noi începem să acţionăm în aşa fel încât să stricăm totul.

Iată, acesta este paradoxul. Nimeni nu poate şti cu exactitate cum trebuie să evolueze evenimentele pentru ca ceea ce comandăm să primim. Şi, cu toate acestea, dacă insistăm pe ce ştim noi, urmarea va fi că nu iese nimic. Visurile ni se par greu de realizat pentru că suntem sub stăpânirea şabloanelor şi noi nu le lăsăm să se îndeplinească. Uşile ne sunt închise cu lacătele stereotipurilor.

Formaţi-vă în gând obiectul-scop dorit şi apoi porniţi în direcţia realizării lui. Orice s-ar întâmpla, totul se face pentru a vă fi onorată comanda. Luaţi-vă intenţia de Suveran: *totul merge cum trebuie pentru că aşa am hotărât eu.* În lumea mea, eu poruncesc. Nu mă mai aflu sub stăpânirea împrejurărilor, dar nici nu încerc să le direcţionez. Rulând în gând *slide*-ul de referinţă, eu formez nu circumstanţele, ci tabloul final al lumii în care intenţionez să trăiesc. Încercările de a influenţa evenimentele cad în sarcina intenţiei interioare a raţiunii, care nu vrea să renunţe la scenariul său. Ea nu are cum să

ştie ce o aşteaptă pe drumul către scop. Împrejurările sunt formate de către intenţia exterioară şi de cursul variantelor. Treaba mea este să vă dau vectorul de curs şi nu mă interesează albia pe care se va mişca.

Imaginaţi-vă următorul lucru: vă treziţi la un moment dat în visul din oglindă. Se petrece ceva în jur. Sunt evenimente şi decoruri obişnuite, dar vă uitaţi la ele altfel, de parcă v-aţi fi smuls din fluxul de evenimente şi aţi fi nimerit în centrul unei oglinzi sferice gigantice. Caleidoscopul gigantic se roteşte uşor în jurul dumneavoastră scânteind cu faţete de realitate. Dumneavoastră sunteţi parte din această realitate dar, în acelaşi timp, existaţi şi separat, independent. Exact la fel vă conştientizaţi „alteritatea" când vă treziţi din vis şi înţelegeţi că acum visul depinde de dumneavoastră şi nu dumneavoastră de el. În visul din oglindă totul este aievea, este la fel, cu singura diferenţă că realitatea nu reactionează tot aşa de repede. După ce v-aţi obişnuit cu încetineala ei, se întâmplă ceva uluitor: realitatea se schimbă plastic, urmând modul dumneavoastră de gândire. Asta ce mai înseamnă? Unde aţi nimerit?

Vă aflaţi în afara acestei lumi – *aţi ieşit din oglindă.*

Verdictul Suveranului

Acum, dragi cititori, ştiţi tot ce trebuie pentru a controla realitatea. Să schimbaţi întreaga lume, nu veţi putea. Dar o parte din realitate vă stă la dispoziţie. După ce vă veţi fi eliberat de iluzia reflectării duale şi vă veţi afla în afara oglinzii lumii, veţi avea în faţă *Veşnicia*, ce ascunde posibilităţi nelimitate. În aceste cuvinte nu există nici pic de patos exagerat. În spaţiul variantelor sunt depozitate trei daruri cu adevărat de nepreţuit: viitorul dumneavoastră pe care puteţi să îl materializaţi; cunoaşterea secretă – care vă poate face un geniu şi încă ceva ce vă taie respiraţia.

Despre ultimul vom vorbi mai târziu. Să vorbim acum despre Cunoaştere. Aveţi impresia că răspunsurile la întrebările dumneavoastră sunt cunoscute doar de nişte minţi strălucite şi de aceea căutaţi informaţii în diverse surse, adică învăţaţi de la cineva. Şi aşa se poate continua la nesfârşit. Toată viaţa nu veţi face altceva decât să vă adresaţi acelor minţi luminate care, chipurile, ştiu ce este de făcut şi cum anume trebuie procedat. Dar aceştia de unde ştiu? Poate că ei au citit multe cărţi şi de aceea au devenit aşa de deştepţi sau, poate, spre deosebire de dumneavoastră, au un talent, un har deosebit. Nici una, nici alta.

Imaginaţi-vă că aţi aterizat pe Pământ, venind de

pe o altă planetă. Aici totul este altfel, necunoscut şi de neînţeles. Tovarăşii dumneavoastră de drum s-au împrăştiat care încotro. Fiecare descoperă câte ceva. De exemplu, că în pădure poţi să culegi ciuperci comestibile şi fructe de pădure, că în mare poţi să te scalzi şi să prinzi peşte, că la munte poţi să schiezi şi încă ceva – că pe Pământ trăiesc tot felul de vieţuitoare, unele inofensive, iar altele care nu s-ar da în lături să te mănânce.

Tot aşa, omenirea descoperă în permanenţă ceva nou. Fluxul acesta de cunoştinţe este infinit. Dar numai unii pot să inventeze şi să creeze ceva nou. Ceilalţi stau şi se miră: „Cum a putut omul acesta să se gândească la aşa ceva? Se vede treaba că face parte dintre cei aleşi". Ce îl face pe un om să fie un ales?

Scopurile sale şi uşile – aceasta este calea unică ce îi aparţine numai lui. Când veţi merge şi dumneavoastră pe propriul drum, vi se vor dezvălui comorile lumii. Şi atunci alţii se vor mira cum de aţi reuşit. Iată cât este de simplu.

Paradoxul este că deşi acest principiu simplu se află „la vedere", ne dăm cu greu seama de el. Toată lumea presupune că, pentru a ajunge pe culmile succesului, trebuie „să ieşi din rând" şi să mergi pe calea ta şi, cu toate acestea, fiecare continuă să meargă pe urmele altora şi se străduieşte să repete experienţa lor.

Odată, când eram copil, părinţii m-au luat pentru prima oară cu ei la pădure. Mama şi tata găseau imediat ciupercile şi trăgeau un chiot de bucurie. Eu nu reuşeam

să găsesc nici măcar una şi, disperat, mă duceam ba la unul, ba la altul, presupunând că numai dacă mă ţin după un adult, fericirea îmi va surâde – dacă ei găsesc, înseamnă că ştiu unde să se ducă. Dar totul era în zadar. Abia când am luat-o de unul singur într-o altă parte, am găsit, în fine, o ciupercă mare de tot. Părinţii mei erau invidioşi, iar eu nu-mi mai încăpeam în piele de mândrie – eram întâiul descoperitor.

În acel moment am înţeles ceva, dar nu mi-am dat seama în totalitate de acest lucru. Ulterior, lumea mi-a arătat de multe ori că dacă nu mergi pe o cale bătută de mulţi alţii şi îţi urmezi propria ta cale, poţi să dai peste o comoară. Până atunci însă, mă alăturam şi eu celorlalţi iar şi iar, conformându-mă spiritului de turmă.

Aici apare deosebirea între *cunoaşterea conştientă* şi *informare*. Puteţi să aveţi o vagă bănuială în legătură cu ceva, dar nu vă ajută la nimic. Între o reprezentare vagă şi o cunoaştere clar formulată se cască o prăpastie. Prima, spre deosebire de a doua, nu constituie un ghid de acţiune şi de aceea nu are valoare practică. Din acest punct de vedere, *Transurfing*-ul pune punctul pe *i*. Transformă vaga bănuială în formulări clare: ce şi cum trebuie făcut.

Şi anume: la un moment dat, trebuie să terminaţi cu învăţatul lucrurilor vechi şi să începeţi să creaţi ceva nou. Mai bine zis, nu să creaţi, ci să luaţi de acolo de unde se iau toate descoperirile şi capodoperele – din Veşnicie. Pentru a avea acces la informaţiile depozitate

în spațiul variantelor, trebuie să puneți bazele unor cunoștințe elementare din domeniul care vă interesează. Fără acest prim fundament nu aveți cum să creați o suprastructură în sectorul respectiv din spațiul variantelor; altfel spus, nu vă puteți *conecta la banca de date*. După ce ați asimilat informațiile inițiale, puteți să uitați ce v-au învățat alții. Din acel moment, sunteți pregătit să faceți singur descoperiri și să creați capodopere.

O carte, un tablou, o melodie – toate acestea „se extrag" din spațiul variantelor. Trebuie doar să „vă agățați" de sector. Pentru o melodie aveți nevoie de două-trei acorduri; pentru un tablou – de dispoziție; pentru o carte – de o situație. Pentru a scrie o carte nu este obligatoriu să inventați subiectul. Întregul subiect se va construi din acea situație dacă înfumurata rațiune se potolește și dacă eroii, personajele sunt lăsate să iasă singure din situația creată, sunt lăsate să „se descurce". Nu e nevoie să compuneți – totul se află deja *acolo* – trebuie doar să urmați cu calm cursul variantelor. Căci tot ce este genial, este neașteptat de simplu. Iar cursul variantelor tocmai asta face – urmează acea cale neobișnuit de simplă care, de obicei, nu ne vine în minte.

Așa pot fi scrise până și programele de calculator sau poate fi concepută o aparatură tehnică – fără un plan –, necesitând doar un punct de pornire. Sigur că, în unele situații, nu se poate fără un proiect, dar acolo unde acesta nu e necesar – măcar pe un singur tronson trebuie urmat cursul variantelor, adică trebuie lăsată concepția

să crească de la sine. Rațiunea, în încercarea sa de a proiecta totul dinainte, va pune lucrurile claie peste grămadă și va ieși o construcție foarte complicată. În schimb, cursul variantelor va da întotdeauna soluția cea mai elegantă și cea mai potrivită, încât nu ne rămâne decât să ne mirăm – cum de a ieșit totul așa de bine, fără să fi avut o schemă minuțios elaborată?

Așa că este mai bine să nu compunem, ci să ne vedem de treabă, înaintând coerent de la început până la sfârșit. În orice demers, punctul de plecare este o idee – de restul se ocupă cursul variantelor. Nici ideea nu trebuie inventată. Păi, de unde vine ea? Tot de acolo. Toate prezumțiile geniale se află în Veșnicie și ele ajung în minte prin intermediul sufletului. Sarcina rațiunii este nu să inventeze ideea, ci să o *recunoască*, să o identifice atunci când ea dă buzna în capul nostru. Și acest lucru se va produce în mod obligatoriu dacă *vom ieși din rând și ne vom urma propria cale, așa cum ne poruncește inima.*

Sufletul are acces direct la spațiul variantelor, iar rațiunea sesizează vagele bănuieli și „străfulgerări" și le interpretează. Rațiunea nu cunoaște, dar sufletul *știe*; trebuie doar să i ne adresăm. Și ne putem baza în totalitate pe această afirmație, deși pare cam superficială. Ne împiedică doar faptul că și aici are loc nu o conștientizare clară a principiului, ci o vagă informare. Toată lumea pare să fie de acord că sufletul știe totul și, cu toate acestea, nimeni nu ia în serios acest lucru. Toți trec pe

lângă el şi, considerând că este doar o metaforă, nu îi dau importanţă. Judecata sănătoasă raţionează în felul următor: „Există, bineînţeles, nişte iluminări, există o voce interioară, există intuiţie, dar ele sunt versatile, impalpabile şi nesigure. Alta e logica mea de fier, bazată pe fapte ce nu pot fi contestate".

Iată aşadar că, dacă aveţi cunoştinţele de bază într-un anumit domeniu, sufletul se acordează la acel domeniu din spaţiul variantelor şi poate primi de acolo o nouă Cunoaştere, despre care nu scrie nicăieri. Puneţi-vă o întrebare, formulaţi-o clar, iar apoi uitaţi de ea o vreme. După câteva zile, răspunsul va veni singur. Dacă nu va veni, repetaţi această întrebare din când în când. Poate că răspunsul va veni peste câteva luni, dar va veni cu siguranţă.

Singura problemă este dacă sunteţi suficient de hotărât să o rupeţi cu stereotipurile şi să nu vă mai supuneţi normelor unanim acceptate – *să încălcaţi regula pendulului.* Să aveţi îndrăzneala de a vă folosi de dreptul la cunoaştere, să nu mai căutaţi răspunsurile în cărţile altora. Schimbaţi-vă direcţia intenţiei: *nu să primiţi, ci să creaţi.* Cu ce vă deosebiţi de autorii acelor cărţi pe care le citiţi? Numai prin faptul că acei autori şi-au schimbat intenţionalitatea – au încetat să mai caute şi s-au apucat să creeze. Nu au mai stat la cheremul unor autorităţi în materie şi au cutezat să meargă pe drumul lor. *Rezervaţi-vă şi dumneavoastră dreptul de a avea dreptate.*

Iată, aici ne-am apropiat de ceea ce am presupus eu a fi cel de-al treilea dar care vă aşteaptă în spaţiul variantelor.

Încercaţi să vă imaginaţi cum se simte cineva în rolul de superstar. Fanii lui văd doar ce se află la suprafaţă – talent, glorie, bogăţie. Se creează impresia că el nu este un simplu muritor, ci că se distinge prin nişte merite excepţionale. Este oare posibil ca o personalitate excepţională să urce pe culmile succesului şi să se menţină acolo şi nimeni să nu se îndoiască de excelenţa sa?

De fapt, pentru acest ales al sorţii, toate atributele gloriei sale sunt obişnuite, dacă nu chiar comune. Mă îndoiesc că el se consideră un locuitor al Olimpului, deoarece în sinea sa este conştient că este unul din cei mulţi – la fel ca ceilalţi. Care este diferenţa? Ce o deosebeşte pe o fată de provincie de o stea din showbiz, pe un student timid şi şovăielnic de o somitate a ştiinţei?

Doar un singur pas. Primii au avut curajul să îşi rezerve dreptul de a urma propria lor cale, iar ceilalţi nu se hotărăsc şi nici nu cred că sunt capabili şi că merită aşa ceva. Cei şovăielnici sunt convinşi în mintea lor că pe lume există aleşi, deoarece alţii i-au ales pentru meritele lor excepţionale. De fapt, acesta este un stereotip fals. *Cei aleşi s-au ales singuri.* Şi abia după aceea şi tocmai de aceea ceilalţi le-au acordat atenţie.

Rezervaţi-vă dreptul de a fi un ales. Spuneţi-vă aşa: din acest moment *eu m-am ales.* Aveţi dreptul nu pentru că sunteţi capabil şi pentru că meritaţi, ci pentru că pur

şi simplu aveţi acest drept – el *există*. În spaţiul variantelor există totul şi mai există încă ceva, cel mai important lucru, care vă este destinat – *verdictul asupra dreptului dumneavoastră*. Este permisul dumneavoastră pentru Veşnicie, aprobarea pentru privilegiul de a ţine în mână toate frâiele propriei realităţi.

Toată viaţa aţi fost dăscălit şi chiar şi acum alţii vă învaţă cum trebuie să fiţi, cum să procedaţi, ce să admiraţi şi ce aspiraţii să aveţi. Acum luaţi-vă dreptul legal de a vă stabili propriile canoane. Hotărâţi ce este şi ce nu este bine pentru dumneavoastră, deoarece sunteţi cel care îşi formează propriul strat de lume. Aveţi dreptul să consideraţi că este corect ceea ce alţii consideră că este greşit – dacă aceasta nu aduce prejudicii altora.

Folosindu-vă de privilegiul de a da verdicte, veţi trăi în acord cu propriul crez.

În viaţă, câţi oameni – atâtea păreri. Unii spun că ceva este „negru", alţii că este „alb". Pe cine să crezi? Dumneavoastră să vă amintiţi că lumea este o oglindă şi că ea este de acord cu toţi cei care îndrăznesc să dea verdicte. Dar nu dumneavoastră sunteţi oglinda! Sunteţi ori cel care acceptă verdictele altora, ori Suveranul care dă verdicte. De aceea cade întrebarea: al cui adevăr este singurul adevărat, de ce parte să fiu – cu „negrii" sau cu „albii"? Acum vă puteţi stabili propriul adevăr: *eu am hotărât aşa pentru că eu sunt Suveranul propriei mele realităţi*. Şi va merge, pentru că aveţi la dispoziţie şi spaţiul variantelor şi oglinda duală, adică tot ce este ne-

cesar pentru ca tot ce aţi gândit să devină realitate.

Este foarte simplu, nu-i aşa? Cu o singură condiţie: ca să aveţi cu adevărat cutezanţa de a vă folosi de dreptul pe care îl aveţi. Dacă aveţi dubii sau mustrări de conştiinţă, înseamnă că verdictul dumneavoastră îşi pierde forţa, şi din legiuitor, vă transformaţi în inculpat. Dacă aveţi îndoieli, în niciun caz nu veţi acţiona corect. *Problema este nu cât de bine gândiţi şi acţionaţi, ci cât de convins sunteţi că aveţi dreptate.* De aceea trebuie să înţelegeţi bine aceste lucruri; ele trebuie să vă intre în obişnuinţă, pentru ca sufletul şi raţiunea să fie la unison. Explicaţia o aveţi, mai rămâne ca informarea să o transformaţi în cunoaştere. Cum? Prin proprie experienţă. Acţionaţi şi convingeţi-vă.

Nu trebuie decât să admiteţi ca voinţa Suveranului să devină un dictat al raţiunii. Un verdict are forţă numai atunci când sufletul şi raţiunea sunt una. Cine nu-şi ascultă glasul inimii, acela *nu are putere de decizie*, ci comite greşeli. Întâlneşti la tot pasul oameni cărora totul le iese din cale afară de rău. De exemplu, nu au nici ureche muzicală, nici voce, şi, cu toate acestea, adoră să cânte. Mai întâlneşti şi nulităţi, oameni lipsiţi de talent, dar convinşi că sunt nişte vedete şi, cu toate acestea, succesul îi ocoleşte. De ce verdictul lor nu acţionează? Pentru că, în sufletul lor, ei ştiu că în realitate nu le iese bine, dar raţiunea lor nu se poate împăca cu aşa ceva şi atunci se străduiesc din toate puterile să dovedească contrariul. Nulităţi ca atare, nu există – există însă oa-

meni care nu fac ce trebuie şi se iau după alţii.

Cel de-al treilea dar are foarte multe avantaje. Dreptul de a-ţi susţine propriul verdict înseamnă a nu depinde de împrejurări, de tot ce vă întunecă viaţa şi vă împiedică să vă atingeţi scopul. Acesta vă va ajuta să căpătaţi o încredere calmă în propriile forţe. *Lumea mea are grijă de mine şi eu am puterea de a-mi permite slăbiciunea de a accepta această grijă.*

Din momentul în care v-aţi asumat dreptul de a vă susţine verdictul – care pentru lumea dumneavoastră poate fi bun sau rău, corect sau incorect – puteţi să nu mai ţineţi cont de opiniile venite din afară, inclusiv de la *Transurfing*. Doar dacă nu aveţi îndoieli, oscilaţii şi mustrări de cuget şi dacă verdictul dumneavoastră nu face rău cuiva.

În fine, mai am de spus un singur lucru. În spaţiul variantelor există totul, şi tot ce doriţi cu sufletul şi cu mintea vă aparţine. Dar trebui să ştiţi că la intrarea în Veşnicie stă un Paznic – legea absolută care vă asigură accesul la tot ce se află acolo. Acest paznic neîndurător îi lasă să intre doar pe cei care au cutezanţa să se folosească de dreptul lor de Suveran. Permisul de intrare îl constituie verdictul dumneavoastră: eu pot şi merit pentru că aşa am decis. *Nu pentru că vreau şi sper, ci pentru că am intenţia.* Asumaţi-vă dreptul şi Portarul vă va deschide larg uşile Veşniciei.

Rezumat

Intoxicarea organismului, potenţialele excedentare şi intenţiile nerealizate scad nivelul energetic.

Pentru a vă elibera resursele energetice, fie renunţaţi la o parte din intenţiile potenţiale, fie le lăsaţi să se realizeze.

Pentru ca energia să acţioneze, concentraţi-vă asupra scopului final.

A vă concentra, nu înseamnă să staţi încordat, ci să vă adunaţi, să fiţi atent.

Obişnuiţi-vă să vă gândiţi la ceea ce faceţi în momentul respectiv.

Fixaţi-vă sistematic atenţia asupra slide-ului de referinţă.

Nu vă mai justificaţi.

Nu mai încercaţi să vă dovediţi importanţa.

Menţineţi amalgamul şi respectaţi principiile oglinzii.

Pentru a reduce polarizarea, slăbiţi spiţele prea întinse.

Modalităţile de a controla realitatea sunt: slide-ul de referinţă, vizualizarea procesului, fluxurile energetice, frame-ul, valul exploziv, sfera exterioară, decorurile, amalgamul de referinţă, fixarea intenţiei, integrarea.

Preferabilă pentru dumneavoastră este acea modalitate care vi se pare că este cea mai bună.

Faceți totul așa cum vă este mai comod.

Practica regulată este principala condiție a succesului.

Ieșiți din oglindă.

După ce ați acumulat cunoștințele de bază, schimbați direcția de la „a primi" la „a crea".

Nu inventați o idee, ci învățați să o recunoașteți (să o identificați).

Pornind din punctul de plecare, mișcați-vă pe cursul variantelor.

Rezervați-vă dreptul de a avea dreptate.

Ieșiți din rând și susțineți-vă verdictul – folosiți-vă de dreptul de Suveran.

Eu așa am hotărât pentru că eu sunt Suveranul propriei mele realități.

În vizită la Veșnicie

Dragă cititorule,

Călătoria noastră în uimitoarea lume a oglinzii duale se apropie de sfârșit. Am vorbit despre foarte vechea Cunoaștere. Ea a existat dintotdeauna și s-a transmis din generație în generație în diferite interpretări. Oricât de întortocheate ar fi fost abordările, esența se află la vedere și este foarte simplă: vă aflați în fața unei oglinzi în care se reflectă modul dumneavoastră de gândire. Efectul de oglindă naște iluzia că lumea exterioară există independent și că ea nu este susceptibilă de a fi controlată. Este însă suficient să scăpați de această halucinație și realitatea va începe să vi se supună.

Apropiindu-vă de această taină uluitor de accesibilă, ați și fost în vizită la Veșnicie. Acum știți: vă puteți întoarce oricând acolo să luați ceea ce este pe placul sufletului și minții. Portarul vă va lăsa să intrați de îndată ce îi prezentați verdictul dumneavoastră. În spatele porții vă așteaptă o lume în care imposibilul devine posibil.

Nu vreau și nu sper, dar vă doresc în primul rând să aveți îndrăzneala de Suveran și fie ca merele dumneavoastră să cadă în cer!

Dicționar de termeni

Importanța

Importanța apare acolo unde unui lucru i se acordă o însemnătate exagerat de mare. Acesta este un potențial excedentar în stare pură. Dacă el este înlăturat, forțele de egalizare îi creează probleme celui care l-a provocat. Importanța este de două feluri: *interioară* și *exterioară.*

Importanța interioară se manifestă ca o supraevaluare a propriilor calități sau defecte. Formula importanței interioare sună așa: „sunt o persoană importantă" sau „am un post important". Când acul importanței începe să se miște pe scală, intră în acțiune forțele de egalizare și „marele grangur" primește un bobârnac peste nas. Iar pe cel cu „post important" îl așteaptă o dezamăgire; ori munca sa nu folosește nimănui, ori el o face foarte prost. Există și reversul, și anume subestimarea propriilor calități. În ambele cazuri, mărimea potențialului excedentar este aceeași, diferența este doar de semn.

Importanța exterioară este și ea creată în mod artificial de către om atunci când unui obiect sau unui eveniment din lumea exterioară i se dă prea mare însemnătate. Formula importanței exterioare este: „pentru mine are importanță cutare lucru" sau „pentru mine este important să fac cutare lucru". În acest caz, se creează un

potențial excedentar și toată treaba se strică. Imaginați-vă că trebuie să păşiți de-a lungul unei bârne aşezate pe pământ. Nimic mai simplu. Dar acum trebuie să păşiți de-a lungul aceleiaşi bârne aruncate peste acoperişurile a două case înalte. Este foarte important pentru dumneavoastră şi nu veți reuşi să vă autoconvingeți că nu este aşa.

Valul succesului

Valul succesului se formează ca un conglomerat de linii de viață favorabile pentru dumneavoastră. În spațiul variantelor există tot, inclusiv aceste filoane de aur. Dacă ați ajuns pe o linie marginală a acestei neuniformități şi ați prins succesul, puteți, prin inerție, să alunecați pe alte linii unde urmează alte noi împrejurări fericite. Dar dacă după primul succes a început iarăşi o bandă neagră, înseamnă că ați fost agățat de un pendul distructiv şi că el v-a îndepărtat de valul succesului.

Alegere

Transurfing-ul vă propune o abordare, diferită ca principiu, pentru realizarea scopurilor. Omul face o *alegere*, ca şi când ar comanda ceva la un restaurant fără să se îngrijească de modul cum se va realiza ceea ce a comandat. În final, scopul se va realiza în mare parte de la sine, indiferent de acțiunile directe ale beneficiarului. Dorințele nu vi se vor realiza. Visurile nu vi se vor împlini. Dar alegerea dumneavoastră este nestrămutată şi se va realiza inevitabil. Esența alegerii nu poate fi explicată în două cuvinte. *Transurfing*-ul nu vorbeşte despre ceea ce înseamnă alegerea şi cum trebuie s-o facem.

Unitatea dintre suflet şi rațiune

Rațiunea are voință, dar nu este capabilă să direcționeze intenția exterioară. Sufletul este capabil să sesizeze identitatea dintre el şi intenția exterioară, dar nu are voință. El pluteşte prin spațiul variantelor ca un zmeu de hârtie care nu este direcționat. Pentru ca intenția exterioară să se supună voinței, este necesar ca *sufletul şi rațiunea să fie la unison.* Aceasta este starea în care simțămintele sufletului şi gândurile rațiunii se contopesc. De exemplu, când suntem bucuroşi, sufletul „cântă", iar rațiunea „îşi freacă mâinile de satisfacție". În această stare suntem capabili să creăm. Dar se întâmplă ca sufletul şi rațiunea să fie la unison şi când este vorba despre îngrijorări, spaime şi ostilitate. Atunci se împlinesc cele mai rele aşteptări. În fine, când o minte sănătoasă afirmă un lucru, iar inima se împotriveşte, înseamnă că sufletul şi rațiunea sunt dezbinate.

Ghicitoarea Supraveghetorului

„Orice om poate să îşi capete libertatea de a alege tot ce vrea". Cum se câştigă această libertate? Omul nu ştie că poate nu să obțină, ci pur şi simplu *să pri-*

mească ce își dorește. Sună incredibil și, cu toate acestea, este adevărat. Cum este posibil acest lucru? Răspunsul la această ghicitoare îl veți afla numai după ce veți citi până la capăt „*Transurfing*-ul realității" Nu vă duceți imediat la ultimul capitol, întrucât nu veți înțelege răspunsul.

Semne

Semnele călăuzitoare sunt cele care arată că urmează o cotitură în cursul variantelor. Dacă se apropie ceva ce poate influența semnificativ mersul evenimentelor, apare un semn care indică acest lucru. Când cursul variantelor face o cotitură, treceți pe o altă linie a vieții. Caracteristicile liniilor sunt mai mult sau mai puțin asemănătoare. În cursul variantelor, curentul poate să intersecteze diverse linii. Schimbările nu vor fi semnificative, dar există totuși unele deosebiri. O deosebire calitativă va fi sesizată – conștient sau subconștient simțim că ceva parcă nu este în regulă.

Semnele călăuzitoare apar numai atunci când începe trecerea pe alte linii ale vieții. Unele fenomene s-ar putea să nu le observați. De exemplu, o cioară a croncănit și nu i-ați dat atenție. Nu ați simțit o diferență calitativă și, prin urmare, încă vă mai aflați pe vechea linie. Dar dacă ceva v-a atras atenția, înseamnă că aveți de a face cu un semn. Semnul se deosebește de un fenomen obișnuit prin aceea că el semnalizează întotdeauna că a început trecerea pe o altă linie a vieții, total deosebită.

Potențial excedentar

Potențialul excedentar este o intensitate, o perturbare locală în câmpul energetic uniform. Această neomogenitate este creată de energia gândului, când unui obiect oarecare i se acordă o importanță excesiv de mare. De exemplu, dorința este un potențial excedentar, deoarece tinde să tragă un obiect dorit cu ardoare acolo unde el nu există. Dorința chinuitoare de a avea ce nu aveți, creează o „diferență de presiune" care provoacă vântul forțelor de egalizare. Alte exemple de potențiale excedentare: nemulțumirea, dezaprobarea, entuziasmarea, ploconirea, idealizarea, supraestimarea, disprețul, vanitatea, sentimentul de superioritate, vinovăția, complexul de inferioritate.

Trecere indusă

Catastrofele, calamitățile naturale, conflictele armate, crizele economice evoluează în spirală. La început are loc nașterea fenomenului, apoi desfășurarea lui, creșterea intensității, urmează punctul culminant, când emoțiile sunt în fierbere, și, în fine, vine deznodământul – toată energia se disipează în spațiu și urmează un calm temporar. Cam așa se produce și circuitul apei.

Atenția unui grup de oameni intră în *lanțul pendulului*; acesta se răsucește și îi atrage după el pe liniile dezastruoase ale vieții. Omul răspunde la primul impuls

al pendulului – de exemplu, reacționează la un eveniment negativ, participă la el și ajunge în zona de acțiune a spiralei care îl răsucește și îl atrage ca într-o pâlnie. Fenomenul de atragere în pâlnie se definește ca o trecere indusă pe o linie a vieții, unde individul devine o victimă. Răspunsul său la impulsul pendulului și, ulterior, alimentarea reciprocă cu energia oscilațiilor induce trecerea pe o linie a vieții apropiată ca frecvență de oscilațiile pendulului. Ca urmare, evenimentul negativ intră în stratul de lume al individului respectiv.

Coordonarea importanței

Nu acordați niciunui fapt *o importanță excedentară*. Importanța nu vă este necesară dumneavoastră, ci pendulilor. Pendulii îi dirijează pe oameni ca pe niște marionete prin *firele importanței*. Omul se teme să lase din mână firele importanței pentru că se află sub imperiul dependenței de putere și acest lucru îi creează iluzia de suport și de încredere.

Încrederea este și ea un potențial excedentar al neîncrederii, numai că e cu semn invers. Conștientizarea și intenționalitatea îi permit omului să ignore jocul pendulilor și să își atingă scopul fără luptă. Și când există libertate fără luptă, atunci încrederea nu mai este necesară. Dacă eu nu mai depind de importanță, nu mai am ce să apăr și ce să cuceresc – doar merg liniștit și aleg ce vreau.

Pentru a scăpa de penduli, trebuie să renunțăm atât la importanța interioară cât și la cea exterioară. Problemele și impedimentele pe drumul către scop apar tot ca urmare a potențialelor excedentare ale importanței. Impedimentele se mențin pe fundamentul importanței. Dacă eu intenționez să las la o parte importanța, impedimentele vor cădea de la sine.

Coordonarea intenției

Realizarea celor mai rele așteptări la persoanele înclinate spre negativism, confirmă faptul că puteți să influențați mersul evenimentelor. Orice eveniment de pe linia vieții are două *ramificații* – spre bine și spre rău. Întâlnind un eveniment sau altul, de fiecare dată facem o alegere: cum să ne raportăm la el? Dacă îl privim ca fiind pozitiv, intrăm pe ramificația favorabilă a liniei vieții. În schimb, înclinația spre negativism ne face să fim nemulțumiți și să alegem ramificația nefavorabilă. Imediat ce ne-am supărat, urmează o nouă neplăcere. Așa se face că „un necaz nu vine niciodată singur". Dar șirul de neplăceri nu vine după acel necaz, ci după modul cum ne raportăm la el. Legitatea este formată de alegerea pe care am făcut-o la răscruce. Analizând în ce măsură sunteți înclinat spre negativism, vă puteți face o idee despre direcția în care vă va duce pentru tot restul vieții un astfel de șir de ramificații negative.

Principiul de coordonare a intenției sună în felul următor: *dacă veți intenționa să considerați pozitivă*

orice modificare dintr-un scenariu care pare a fi negativ, atunci aşa va fi. Conducându-vă după acest principiu, veţi putea obţine pe partea pozitivă succesul, aşa cum pentru negativişti se împlinesc, pe partea negativă, aşteptările lor cele mai rele.

Linia vieţii

Viaţa omului, ca oricare altă mişcare a materiei, reprezintă un lanţ de cauze şi efecte. În spaţiul variantelor, efectul se află întotdeauna în apropiere de cauza sa. Şi cum unul decurge din celălalt, tot aşa şi sectoarele învecinate se aşează în linie. Pe o linie a vieţii scenariile şi decorurile sunt mai mult sau mai puţin asemănătoare din punct de vedere calitativ. Viaţa omului curge ritmic pe linia sa, până când se întâmplă ceva care schimbă semnificativ scenariile şi decorurile. Atunci soarta face o cotitură şi trece pe o altă linie. Întotdeauna ne aflăm pe acele linii, ai căror parametri corespund emisiei noastre mentale. Când ne schimbăm atitudinea faţă de lume, adică modul de a gândi, trecem pe o altă linie, cu alte variante de evoluţie a evenimentelor.

Realizarea materială

Structura informaţională a spaţiului variantelor se poate materializa în anumite condiţii. Orice gând, ca şi orice sector din spaţiu, are anumiţi parametri. „Luminând" sectorul respectiv, emisia mentală realizează va-

rianta acestuia. În felul acesta, gândurile influenţează în mod direct mersul evenimentelor.

Spaţiul variantelor serveşte drept şablon, el determină forma şi traiectoria mişcării materiei. Realizarea materiei se mişcă în spaţiu şi în timp, dar variantele rămân pe loc şi există veşnic. Fiecare fiinţă vie îşi formează prin emisia sa mentală propriul strat de lume. Lumea noastră este populată de o mulţime de organisme vii şi fiecare dintre ele îşi aduce contribuţia la formarea realităţii.

Pendul

Energia mentală este materială şi ea nu dispare fără urme. Când un grup de oameni începe să gândească într-o direcţie, „valurile lor mentale" se suprapun şi în oceanul de energie se creează structuri energo-informaţionale invizibile, dar reale. Aceştia sunt pendulii. Aceste structuri încep să se dezvolte independent şi îi supun pe oameni regulilor lor. Intrat sub influenţa unui pendul destructiv, omul îşi pierde libertatea şi urmează să fie o rotiţă dintr-un mare mecanism.

Pendulul „se balansează" cu atât mai puternic, cu cât este mai mare numărul de oameni – *aderenţi* – care îl hrănesc cu energia lor. Fiecare pendul are propria sa frecvenţă de oscilaţie. De exemplu, balansul poate fi mărit numai atunci când eforturile aplicate au o anumită frecvenţă. Această frecvenţă se numeşte rezonanţă. Dacă numărul aderenţilor scade, oscilaţiile se sting. Când

nu mai există aderenți, pendulul se oprește și, ca esență, moare.

Pentru a extrage energia din om, pendulii se agață de sentimentele și de relațiile lor: mânie, nemulțumire, ură, iritare, neliniște, agitație, descurajare, confuzie, disperare, frică, milă, atașament, admirație, înduioșare, idealizare, ploconire, extaz, dezamăgire, mândrie, îngâmfare, dispreț, dezgust, ofensă, simțul datoriei, sentimentul datoriei ș.a.m.d.

Principalul pericol pentru o persoană căzută sub influența unui pendul distructiv, constă în faptul că acesta o îndepărtează de la acele linii ale vieții unde ea își găsește fericirea. De aceea trebuie să se ferească să își impună scopuri pentru realizarea cărora trebuie să se lupte și astfel să se îndepărteze și mai mult de propriul drum.

În esența sa, pendulul este egregor*, dar prin asta nu am spus nici pe departe totul. Noțiunea de „egregor" nu reflectă întregul complex de nuanțe ale interacțiunii dintre om și esențele energo-informaționale.

Intenție

Intenția poate fi definită aproximativ ca *hotărâre de a avea și de a acționa*. Se realizează nu dorința, ci intenția. Doriți să ridicați mâna. Dorința se formează în

* egregor – ființă psihică emanată de o colectivitate; este format din gândurile, dorințele, fluidele tuturor membrilor care au gânduri în comun și lucrează în același scop. (n. ed.)

gândul dumneavoastră: vă dați seama că vreți să ridicați mâna. Dorința vă ridică mâna? Nu, dorința ca atare nu duce la vreo acțiune. Mâna se ridică numai atunci când gândul că ați dori s-a încheiat și a rămas doar hotărârea de a acționa. Poate hotărârea de a acționa să ridice mâna? Nu, iarăși nu poate. Ați decis definitiv că veți ridica mâna, dar ea încă nu se mișcă. Atunci, ce anume face ca mâna să se ridice? Cum să definim acel ceva care urmează după hotărâre?

Iată, aici se manifestă neputința rațiunii de a da o explicație edificatoare pentru ceea ce se cheamă intenție. Definiția noastră, conform căreia intenția este o hotărâre de a avea și de a acționa, arată că aceasta este doar un preludiu la forța care realizează propriu-zis acțiunea. Rămâne doar să constatăm faptul că mâna se ridică nu prin dorință, nici prin hotărâre, ci prin intenție.

Intenția poate fi *interioară* și *exterioară*. Intenția interioară presupune o acționare asupra lumii înconjurătoare – aceasta este *hotărârea de a acționa*. Intenția exterioară este *hotărârea de a avea* atunci când lumea se supune voinței omului. Intenția interioară înseamnă să îți concentrezi atenția pe procesul mișcării tale spre scop. Intenția exterioară înseamnă să îți concentrezi atenția asupra modului cum se realizează doar scopul. Prin intenția interioară, scopul *este atins*, iar prin intenția exterioară *este ales*. Tot ce se leagă de magie și de fenomene paranormale ține de domeniul intenției exterioare. Tot ce poate fi realizat, conform concepției noastre obișnuite

despre lume, se obține prin forța intenției interioare.

Raporturi de dependență

Raporturile de dependență se stabilesc atunci când se pune o condiție de tipul: „dacă tu faci așa, fac și eu așa". „Dacă mă iubești, înseamnă că lași totul și mergi cu mine la capătul lumii". „Dacă nu te căsătorești cu mine, înseamnă că nu mă iubești". „Dacă mă lauzi, o să fiu prietenul tău". „Dacă nu-mi dai lopățica ta, te gonesc din groapa de nisip".

Când iubirea este condiționată, apare inevitabil *polarizarea* și echilibrul se rupe. Iubirea necondiționată exclude dreptul de a stăpâni, este admirație fără ploconire. Cu alte cuvinte, acest sentiment nu creează relații de dependență între cel care iubește și obiectul iubirii sale.

Echilibrul se rupe și în cazul unei comparații sau al unei contrapuneri. „Noi suntem așa, iar ei sunt altfel!" De exemplu, mândria națională: în comparație cu care națiI? Complexul de inferioritate: în comparație cu cine?

Acolo unde există o contrapunere, intră inevitabil în acțiune forțele de egalizare. Acțiunea lor este îndreptată fie spre a „despărți" termenii contrapunerii, fie spre a-i uni – spre concordie sau spre conflict. Dacă polarizarea a fost creată de dumneavoastră, acțiunea forțelor de egalizare va fi îndreptată în primul rând împotriva dumneavoastră.

Polarizare

Potențialele excedentare apar atunci când unor calități li se dă o importanță excesiv de mare. Iar relațiile de dependență se creează între oameni atunci când ei încep să se compare unul cu altul, să se contrapună unul altuia și să pună condiții de tipul: „dacă tu faci așa, fac și eu la fel". Potențialul excedentar în sine nu este atât de rău, atâta timp cât o apreciere deformată există în mod absolut, de la sine. Dar imediat ce o apreciere supraevaluată a unui obiect se compară cu o alta, apare *polarizarea* produsă de *vântul forțelor de egalizare.* Forțele de egalizare tind să lichideze polarizarea apărută și acțiunea lor este îndreptată în majoritatea cazurilor împotriva celui care a creat această polarizare.

Spațiul variantelor

Spațiul variantelor reprezintă o *structură informațională.* Este un *câmp* infinit *de informații* care cuprinde toate *variantele* de evenimente ce se pot produce. Se poate spune că în spațiul variantelor există tot ce a fost, ce este și ce va fi. Spațiul variantelor servește drept șablon, drept rețea de coordonate de mișcare a materiei în spațiu și timp. Acolo este stocat ca pe o peliculă de film, atât trecutul, cât și viitorul, iar efectul timpului se manifestă numai ca urmare a schimbării cadrului în care este luminat prezentul.

Lumea există simultan sub două forme: realitatea fizică – cea care poate fi atinsă cu mâna şi spaţiul metafizic al variantelor, aflat dincolo de limitele percepţiei, dar care nu este mai puţin obiectiv. Accesul la acest câmp informaţional este posibil în principiu. Tocmai de aici vin intuiţiile şi clarviziunea. Raţiunea nu este capabilă să creeze ceva principial nou. Ea este capabilă doar să aşeze într-o formă nouă vechile cuburi ale unei case. Mintea stochează nu informaţia ca atare, ci o oarecare asemănare a adreselor informaţiilor din spaţiul variantelor. Ea primeşte toate descoperirile ştiinţifice şi capodoperele din domeniul artei prin intermediul sufletului.

Visele nu sunt iluzii în accepţiunea curentă a acestui cuvânt. Mintea nu închipuie visele, ci le vede. Tot ce observăm noi în realitate sunt variante realizate. În vis vedem ce încă nu s-a realizat, adică piese cu scenarii şi decoruri virtuale. Visele ne arată ce ar fi putut să se întâmple în trecut şi ce se poate întâmpla în viitor. Când visăm, noi călătorim în spaţiul variantelor.

Forţe de egalizare

Peste tot unde există un potenţial excedentar, apar forţe de egalizare pentru a-l anihila. Potenţialul este creat de energia mentală a omului atunci când el dă unui obiect oarecare o importanţă excesiv de mare.

De exemplu, staţi în picioare în propria casă şi staţi în picioare pe marginea unei prăpăstii. În primul caz nu vă tulbură nimic. În cel de-al doilea caz, situaţia

are pentru dumneavoastră o foarte mare importanţă: este suficient să faceţi o mişcare neatentă şi ireparabilul se produce. În plan energetic, faptul că staţi are aceeaşi importanţă în ambele cazuri. Dar, stând pe marginea unei prăpăstii, frica vă induce o stare de încordare şi creaţi o neuniformitate în câmpul energetic. Ca urmare, apar forţele de egalizare menite să lichideze această neuniformitate. Chiar puteţi să le simţiţi: pe de o parte, o forţă inexplicabilă vă trage în jos, iar pe de altă parte, vă face să vă îndepărtaţi de marginea prăpastiei. Căci, pentru a lichida potenţialul excedentar creat de frică, forţele de egalizare trebuie, ori să vă îndepărteze de margine, ori să vă arunce în prăpastie.

Acţiunile forţelor de egalizare pentru lichidarea potenţialului excedentar creează cea mai mare parte a problemelor. Perfidia lor constă în faptul că, de cele mai multe ori, rezultatul pe care îl obţinem este invers proporţional cu intenţia. În aceste condiţii nu mai putem să înţelegem ce se petrece. De aici apare senzaţia că la mijloc este o forţă rea, inexplicabilă, un fel de „lege a mârşăviei".

Sector din spaţiul variantelor

În fiecare punct din spaţiu există o *variantă* proprie unui eveniment sau altuia. Pentru a uşura înţelegerea, vom considera că varianta constă dintr-un *scenariu şi decoruri*. Decorurile sunt forma exterioară sau forma de manifestare, iar scenariul este calea pe care se mişcă

materia. Pentru comoditate, vom împărți spațiul variantelor în sectoare. Fiecare sector are propriul scenariu și propriile decoruri. Cu cât este mai mare distanța dintre sectoare, cu atât este mai mare și deosebirea dintre scenarii și decoruri. Soarta unui om este reprezentată și ea de o mulțime de variante. Teoretic, nu există niciun fel de limitări pentru întorsăturile pe care le poate lua soarta omului, deoarece spațiul variantelor este infinit.

Slide

Reprezentarea noastră despre noi înșine și despre mediul înconjurător este de multe ori departe de adevăr. Deformarea este introdusă de către *slide*-urile noastre. De exemplu, vă neliniștesc unele dintre defectele pe care le aveți și din cauza aceasta aveți un complex de inferioritate deoarece vi se pare că nici altora nu le place și nu vă aprobă. Și atunci, în procesul de comunicare cu ceilalți, introduceți în „proiector" *slide*-ul complexului de inferioritate și vedeți totul într-o lumină deformată.

Slide-ul este un tablou deformat al realității din capul dumneavoastră. Un *slide* negativ naște, de regulă, *unitatea dintre suflet și rațiune*. Și de aceea devine realitate. Și se împlinesc și cele mai rele așteptări. *Slide*-urile negative pot fi transformate în pozitive și pot fi obligate să lucreze pentru dumneavoastră. Dacă vă creați intenționat un *slide* pozitiv, acesta este capabil să vă transforme în mod uluitor propriul strat de lume. *Slide*-ul de referință este un tablou imaginat ca și când v-ați fi atins

deja scopul. Vizualizarea sistematică a *slide*-ului duce la materializarea sectorului respectiv din spațiul variantelor.

Stratul de lume

Fiecare ființă vie își materializează prin energia gândului un anumit sector din spațiul variantelor și își creează propriul strat de lume. Toate aceste straturi se suprapun și, în felul acesta, fiecare ființă își dă obolul la formarea realității.

Prin modul cum concepe lumea, fiecare individ își creează un strat propriu de lume – o realitate proprie. Această realitate capătă, în funcție de modul cum se poziționează el, o nuanță sau alta. Dacă ar fi să ne exprimăm plastic, acolo se stabilesc „condițiile meteo": o dimineață proaspătă, însorită, sau cer acoperit și ploaie, ba uneori se dezlănțuie uragane sau se produc catastrofe naturale.

Realitatea individuală se formează pe două căi: fizică și metafizică. Altfel spus, omul își creează propria lume prin acțiunile și gândurile sale. Modul de gândire joacă aici rolul principal, deoarece el creează cea mai mare parte din problemele materiale cu care omul trebuie să se lupte mai tot timpul. *Transurfing*-ul se ocupă numai de aspectul metafizic.

Cursul variantelor

În spațiul variantelor informația este staționară, sub formă de matrice. Structura informației este organizată pe mici lanțuri legate între ele. Legăturile dintre cauză și efect produc cursul variantelor.

Rațiunea, care nu se liniștește, preia în permanență impulsurile pendulilor și se apucă să rezolve toate problemele, încercând să țină situația sub control. Deciziile volitive ale rațiunii sunt, în majoritatea cazurilor, simple lopătări cu mâna prin apă, lipsite de sens. Majoritatea problemelor, mai ales cele mici, se rezolvă de la sine, dacă acestea nu deranjează cursul variantelor.

Principalul motiv pentru care nu trebuie să ne împotrivim în mod activ cursului, constă în faptul că se consumă inutil sau în detrimentul nostru o mare parte din energie. Cursul merge pe calea minimei rezistențe și de aceea cuprinde cele mai eficiente și raționale soluții pentru rezolvarea problemelor. A te împotrivi cursului înseamnă și mai multe probleme noi.

O mare inteligență a rațiunii nu își are rostul, din moment ce soluția există deja în spațiul variantelor. Dacă nu complicăm lucrurile și nu deranjăm cursul variantelor, soluția vine de la sine și, în plus, ea este și cea optimă. Optimizarea există deja în structura câmpului informațional. În spațiul variantelor există totul, dar cel mai probabil se realizează variantele cu consum mai mic de energie. Natura nu irosește energie.

Transurfing

Eu nu am inventat cuvântul „Transurfing", el a venit spre mine de acolo de unde au venit și ceilalți termeni și, în general, conținutul acestei cărți. Până la un moment dat, nici eu nu-i înțelegeam sensul. Aici, până și asociațiile de idei sunt greu de adaptat. Sensul acestui cuvânt poate fi: „transformarea în realitate a unei variante posibile" sau „trecerea de la o linie a vieții la alta". Sensul general, dacă vă ocupați de *Transurfing*, este de a te balansa pe valul succesului.

Freiling

Freiling-ul este o tehnologie eficientă pentru desfășurarea relațiilor interumane, ea fiind o parte componentă a *Transurfing*-ului. Principiul de bază al *Freiling*-ului poate fi formulat astfel: *„renunțați la intenția de a primi și înlocuiți-o cu intenția de a da și atunci veți primi acel ceva la care ați renunțat"*.

Acest principiu se bazează pe faptul că intenția dumneavoastră exterioară se folosește de intenția interioară a partenerului fără să îi lezeze interesele. În final, veți obține ceea ce nu ați fi putut obține prin metodele obișnuite ale intenției interioare. Conducându-vă după acest principiu, veți avea rezultate uluitoare în comunicarea interumană și în afaceri.

Scopuri şi uşi

Orice om are *drumul* său, care este unic, şi prin care îşi dobândeşte adevărata fericire în viaţă. Pendulii îi induc scopuri care îi sunt străine şi care îl amăgesc prin prestigiu şi inaccesibilitate. Alergând după scopuri false, fie nu veţi obţine nimic, fie, dacă veţi obţine ceva, vă veţi da seama că nu vă foloseşte la nimic.

Propriul scop vă va transforma viaţa într-o adevărată sărbătoare. Realizarea propriului scop va atrage după sine şi împlinirea celorlalte dorinţe, iar rezultatele vor fi peste aşteptări. Uşa, care e numai a dumneavoastră, este acea cale care vă va duce către scop.

Dacă veţi deschide propria uşă către propriul scop, nimeni şi nimic nu vă va împiedica, deoarece cheia sufletului dumneavoastră se potriveşte la lacătul propriului drum şi nimeni nu v-o poate lua. Astfel, nu veţi avea probleme în realizarea propriului scop. Problema constă doar în găsirea propriului scop şi a propriei uşi. *Transurfing*-ul vă învaţă cum să faceţi.

Cuprins

Prefaţă **9**
Capitolul I
Lumea în oglindă **11**
Oglinda dual 13
Amalgamul realităţii 22
În goană după imaginea reflectată 31
Lumea ne vine în întâmpinare 40
Intenţia Suveranului 50
Liga oglindarilor 65
Capitolul II
Paznicul Veşniciei **81**
Energia intenţiei 83
Cum să ne facem curăţenie în lume 99
Corecţia oglinzii 114
Suveranul realităţii 123
Coordonarea viselor 136
Verdictul Suveranului 141
În vizită la Veşnicie **153**
Dicţionar de termeni **155**

Tiparul executat la:

EuroBusiness Tipar

Seria Transurfingul realității:

1 - Spațiul variantelor
2 - Murmurul stelelor dimineții
3 - Înainte spre trecut
4 - Dirijarea realității
5 - Merele cad în Cer

EDITURA DHARANA

„La un moment dat, trebuie să terminați cu învățatul lucrurilor vechi și să începeți să creați ceva nou. Mai bine zis, nu să creați, ci să luați de acolo de unde se iau toate descoperirile și capodoperele - din Veșnicie. [...] O carte, un tablou, o melodie - toate acestea «se extrag» din spațiul variantelor. [...] Pentru o melodie aveți nevoie de două-trei acorduri; pentru un tablou - de dispoziție; pentru o carte - de o situație. Pentru a scrie o carte nu este obligatoriu să inventați subiectul. Întregul subiect se va construi din acea situație dacă înfumurata rațiune se potolește și dacă eroii, personajele sunt lăsate să iasă singure din situația creată, sunt lăsate să «se descurce». Nu e nevoie să compuneți - totul se află deja acolo - trebuie doar să urmați cu calm cursul variantelor. Căci tot ce este genial, este neașteptat de simplu. Iar cursul variantelor tocmai asta face - urmează acea cale neobișnuit de simplă care, de obicei, nu ne vine în minte. [...] Punctul de plecare este o idee - de restul se ocupă cursul variantelor. Nici ideea nu trebuie inventată. Păi, de unde vine ea? Tot de acolo. Toate prezumțiile geniale se află în Veșnicie și ele ajung în minte prin intermediul sufletului. Sarcina rațiunii este nu să inventeze ideea, ci să o recunoască, să o identifice atunci când ea dă buzna în capul nostru. Și acest lucru se va produce în mod obligatoriu dacă vom ieși din rând și ne vom urma propria cale, așa cum ne poruncește inima."

Vadim Zeland

www.sufletdecarte.ro

ISBN 978-973-8975-81-1